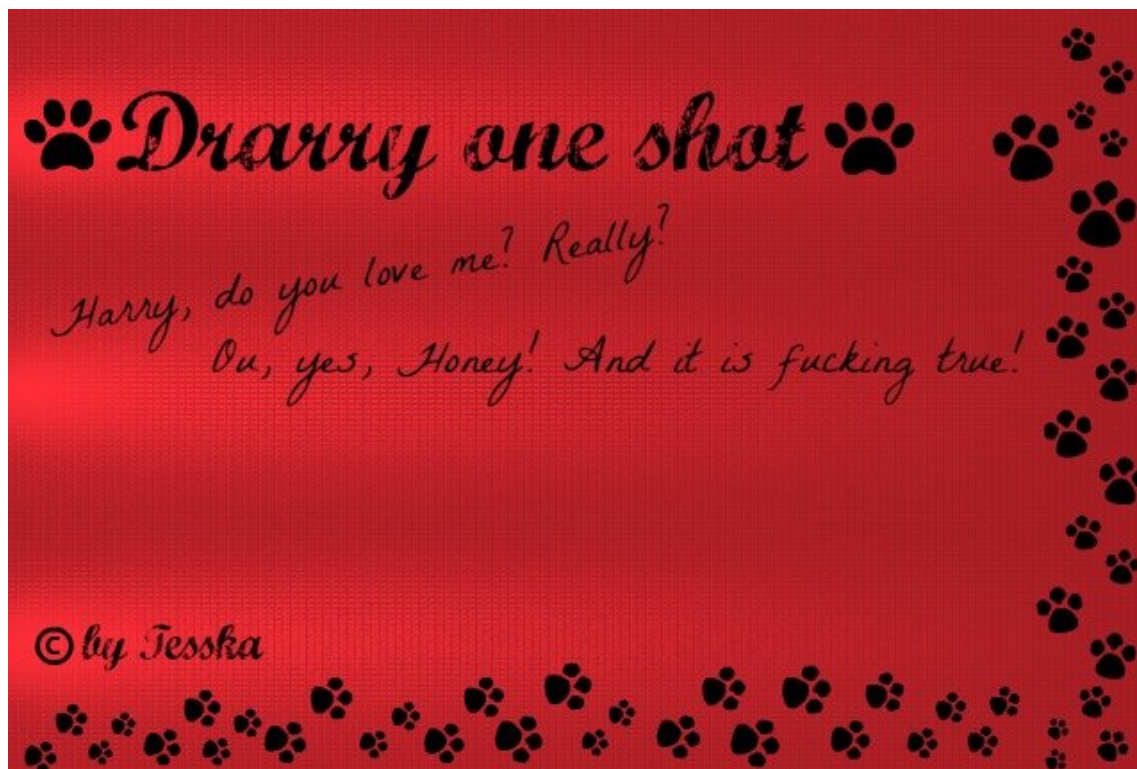

Jednorázovky drarry

Autor textu a banneru: Tesska

Pairing: Harry Potter/Draco Malfoy

Varovanie: slash, sex

ooo000ooo000ooo

Obsah:

Keď láska bolí	3 – 6
Len jedno želanie	6 – 10
Nočná mora 1 – 2	10 – 15
Od drzosti k intímnosti	15 – 19
Bez treniek	19 – 20

Preklínam	20 – 30
Stojíš mi za viac, ver mi	30 – 39
Aj doma je krásne	39
Fakt plné plavky	39 – 40
Koledu, nebo vám něco provedu!	40 – 45
Dážď	45 – 46
Zrejme omyl	46 – 49
Pre lásku čokoľvek	49 – 51
Bol si to ty!	51 – 54
Predmanželská dohoda	54 – 57
Prekliaty odvar	57 – 60
Novoročný darček	61 – 63
Ako na Nový rok	63 – 69
Pre tvoje strieborné oči 1/2	69 – 71
Pre tvoje smaragdové oči 2/2	71 - 73

Ked' láska bolí

Harry vošiel ráno do kuchyne v dome na Grimmauldovom námestí číslo dvanásť s rukou pricapenou na otvorené ústa. Zíval. Len čo mu priatelia zborovo popriali „Dobré ráno,“ a on im odzdravil, nalial si z kanvice ešte teplú kávu a sadol si za stôl započúvajúc sa do ich rozhovoru. Na raňajky nemal chuť. Vlastne na nič nemal v poslednom čase chuť. Trápil sa, chodil ako bez duše a nič ho nevedelo rozveseliť. Najhoršie bolo, že sa nikomu z nich nechcel zdôveriť. Ale čo čert nechcel, téma rozhovoru jeho priateľov nebola práve tá, ktorá by ho teraz priviedla na iné myšlienky. Naopak, ponoril sa do seba ešte viac a jeho pohľad zmútnel.

„Vedeli ste, že aj Malfoy sa chystá opakovať ročník, tak ako vy a vlastne by nemusel?“ ozvala sa Luna a jej pohľad vyzeral tak akosi zasnene. Vlastne tak, ako skoro vždy.

„Hej, čosi som zachytila v Šikmej uličke od samotnej Pansy,“ pridala sa Hermiona, uchlípkávajúc si zo svojej kávy. Aj ona sa tvárila tak záhadne, ako keby sa bavili o Victorovi Krumovi a nie o Dracovi Malfoyovi. „Vlastne aj Ron to počul. Boli sme na zmrzlinu v jednej novej kaviarničke. Bola však mrzutá. Sťažovala sa akejsi dievčine, že ju Draco odmietol. Kto vie, prečo?“ premýšľala nahlas. „Ale v jednej veci mala pravdu. Naozaj zmužnel.“

Ron sa skoro zadusil hriankou a vyplával ju všade okolo. „Ty si sa asi zbláznila!“

„Prečo? Pretože viem oceniť krásu?“ opýtala sa nevinne s potmehútskym úsmevom.

„On, že je krásny? To skôr desať Trollov by bolo, nie on!“ reval Ron bordový v tvári celkom nepríčetný a Neville sa len ticho chichotal, avšak prikyvujúc priateľovi.

„Prepáč braček, ale musím dať Hermy za pravdu,“ ozvala sa Ginny. „Je z neho naozaj kus.“

Harry bol ticho ako mucha. Iba civel na čiernu hladinu svojho nápoja, ktorého sa ledva dotkol. Telom mu prebehla triaška pri spomienke na spomínaného mladého muža a sám si nevedomujúc, mierne sa pousmial.

„Presne tak!“ pritakala Hermy. „Tie jeho belasé oči tak neskutočne vynikajú v bledej tvári. Ked' na mňa hľadí, celá sa rozochvejem.“

„Aj ja mám belasé oči a na rozdiel od neho, keď na teba hľadím, nerobím to s pohrdaním!“ vyštekol znechutene jej ryšavý priateľ. Hermiona ho však nepočúvala.

„Vieš, čo sa na ňom páči mne?“ opýtala sa Ginny podoprúc si rukou bradu. „Má neveriteľne rozkošný zadok! A jeho ruky ... och tie jeho veľké dlane a tie dlhé prsty ... čo všetko by sa s nimi dalo ...“

„Mne sa páči jeho hlas,“ zaševalila Luna. „Je hodvábny ako zamat a keď prehovorí, akoby vás ním hladil.“

„Vy ste totálne nechutné! Asi sa z toho povraciam! Harry, no tak, povedz niečo!“ nabádal ho Ron, ale Harry len čosi nesúvislé zamrmlal.

„Ale aj tak mi niečo nejde do hlavy,“ utrúsila Hermiona a pozrela sa na Ginny, ktorá stále snívala s otvorenými očami. „Prečo sa rozišiel s Pansy? A prečo odmietol aj tú Greengrassovú?“

„Tak to sa teda podržte,“ šepala tajomne Ginny, skrývajúc úsmev i rozpaky za rukou pred ústami. „Počula som, že náš Dráčik je na chlapcov.“

„A vieš, že som počula pred časom to isté? Ešte v piatom ročníku ho prichytili ako sa s kýmisi oblizoval na siedmom poschodí, ale potom si začal s Pansy a na tie klebety sa zabudlo. Tuším ich načapal sám duch Zloduch.“

„Aj ja som to počula, ale tiež som tomu nemohla uveriť, veď chlapec ako on, z takej váženej rodiny a čistokrvný,“ Ginny pokrútila hlavou.

„No, asi vás to prekvapí a nechcel som to rozširovať, ale je to tak. Keď som v jednu neskorú nočnú hodinu vychádzal z mučiarnie, kde si na mne Amycus Carrow vybíjal zlosť, pristihol som ich.“ Všetci na Neville pozreli s vypálenými očami a otvorenými ústami. Len Harry začal ruky v päst' a jeho výraz stvrdol. „Veru,“ pritakal Neville. „Sám som tomu nemohol uveriť. Viete ... on ... on si to rozdával s Goylom.“

„Čože?!“ ozvalo sa tak hlasno, až sa plafón zatriasol. A Neville len prikyvoval.

Presne vtedy ktosi zazvonil pri dverách a škriatok bežal otvoriť dvere. Nik z nich si nevšimol, kto prišiel. Okrem Harryho, ktorý to skôr vycítil. Vždy vedel, keď bol nablízku. Ako teraz. Jeho spaľujúci pohľad cítil na chrbte, ale neotočil sa. Nemal na to silu. Škriatok prišiel až k nemu a mierne sa uklonil.

„Pane, pán Draco Malfoy za vami prísť,“ hlesol a Harry skoro nebadane prikývol. Ron, Hermy i Ginny sa otočili k dverám a neveriaco civeli na mladého muža, ležérne oblečeného a nesmierne prít'azlivého.

Draco tam stál a nevedel, čo robiť. Chcel sa s Harrym porozprávať osamote, ale nechcel si nechať ujsť príležitosť pomedzi prsty.

„Čo tu chceš?“ ozval sa mladý, čiernovlasý čarodejník, ani sa len neotočil. A on si tak dal záležať, aby práve dnes vyzeral dobre. Vlastne pokrok bol už aj to, že ho vôbec pustili dnu a nevyrazili s ním dvere.

„Ty to vieš,“ odvetil a hlas mu preskočil. Musel si odkašľať. Hlas sa mu zasekol a v hrdle mu odrazu vyrástla akási hrča, ktorá nedovolila slovám vyznieť. Mal strach, že ho pošle preč bez toho, aby si ho vypočul, tak, ako aj toľko krát pred tým.

„Tak hovor, počúvam,“ vyzval ho Harry nedbajúc na to, že sa jeho priatelia o ňom dozvedia úplnú pravdu. Zaprisahával sa, že ho už nikdy viac nechce vidieť, že mu tú zradu neodpustí, a že mu ublíži tak, ako ublížil on jemu ... ale toho nebol schopný. Možno dospel aj on. Nebažil po pomste, ani v sebe neživil nenávisť. Ostala mu len hlboká rana v srdci zo zrady milovaného človeka.

Draco si prezrel postupne všetky tváre prítomných. Civeli naňho tak, akoby mal bobrie kiahne, alebo Dračie osýpky, alebo ako keby mu vyrašili na hlave obrovské rohy. Premýšľal

nad tým, či by nebolo lepšie odísť a prísť inokedy, ale potom by sa jeho šanca nemusela zopakovať. Hlavne teraz, keď počul, že Harry sa možno nevráti do školy, aby ju ukončil. Musel niečo spraviť. Vedel, že je na vine on a cítil sa zodpovedný za to, čo sa stalo.

„Mrzí ma to,“ hlesol a vôbec nie ticho. Vyslovil to nahlas, aby ho Harry počul. „To, čo som spravil, bola najväčšia chyba môjho života.“

Harry bol chvíľu ticho. Keď prehovoril, Draco zistil, že to vôbec nebude také ľahké. „A čo ťa to vlastne mrzí? Vieš, že neviem, o čom to hovoríš?“

Hermionine oči sa zúžili a kmitali z Harryho na Draca v rovnakých intervaloch. Jej mozog pracoval na plné obrátky a ako prvá zo zúčastnených pochopila. Nie nadarmo bola najlepšou študentkou.

Draco vedel, čo musí spraviť. Boli tu len dve možnosti. Buď – alebo. Rozhodol sa. On mu za to stál. Nik iný, len on. Spravil by preňho čokoľvek.

„Mrzí ma, že som ťa podviedol. Mrzí ma, že som pretiahol Goyla. Áno, pretiahol. Nemiloval som sa s ním. Bol to len sex. Stalo sa to len raz a nič pre mňa neznamená.“ Tak, a bolo to vonku.

„Harry?“ Ron sa nechápavo otočil k svojmu priateľovi a až teraz zistil, že ho až tak dobre nepoznal, ako si celý ten čas myslel. Ale Harry zaryto mlčal.

„Tak povedz už niečo! Aj tvoj krik lepšie znesiem, ako to mlčanie!“ zvolal Draco, len aby ho konečne vyprovokoval z toho stoického kľudu. Zabrало to.

„A čo chceš počuť?“ zručol naň Harry, postaviac sa od stola tak prudko, až prevrhol stoličku. Podišiel bližšie, ale napriek tomu si udržiaval od neho odstup. „To ti mám len tak odpustiť? Ja som celý rok hľadal horcruxy, aby som mohol poraziť Voldemorta a ty si si za ten čas užíval za mojím chrbtom s najväčším tupcom na svete! Ako si mohol!“

„Ako som mohol? Ja neviem! Tak veľmi si mi chýbal, že som sa z toho išiel zbláznit! Nemal som o tebe žiadne správy! Báľ som sa, že ťa už nikdy v živote neuvidím! Bola to chyba, ale čo sa stalo, už sa neodstane! Stále ťa ľúbim!“ kričal. Potom stíchol a nebol sám. Vôbec si neuvedomil, že sa mu z očí kotúľajú slzy. Aj Harry hľadel na tento úkaz prekvapene. Bolo to pre všetkých čosi nové a nevídané. „Prosím ťa,“ šepol Draco chvejúcimi sa perami, „odpusť mi... vráť sa ku mne,“ žobronil, ale zdalo sa, že zbytočne. Harry bol znova ticho. Jeho smaragdový pohľad bol upretý do zeme a ruky mal stále zaťaté v päst. Zdalo sa, akoby Dracove slová k nemu vôbec neprenikli. Akoby sa odrážali od jeho duše a vytrácali sa do nenávratna, vyjdúc na prázdno. Draco si vzdychol. „Dobre. Ako chceš. Budem rešpektovať tvoju vôľu,“ zašepkal zlomeným hlasom, teraz skoro nečujne a pobral sa na odchod.

Harry premýšľal len okamih. Spomínal na ich spoločné chvíle strávené osamote za múrmi hradu, keď sa schovávali v Núdzovej miestnosti. Na prvý bozk si pamätal tak, akoby to bolo len včera. Presne navlas si pamätal i ich prvé, nesmelé dotyky a ich milovanie. Ich vzťah však nebol bezproblémový. Bol vášnivý, s hádkami a udobrovaniami, dokonca so súbojmi. V šiestom ročníku, keď si Harry myslel, že Draco sa ho tajne snaží zabiť, a lásku k nemu len predstiera, aby sa k nemu ľahšie dostal, na dievčenských toaletách naňho zoslal Sectusembru. Dlho si to nevedel odpustiť. Vtedy pri ňom prebdel celú noc, a modlil sa, aby to prežil. Skoro

ho vtedy pripravil o život.

Napokon sa ozval. „Hermiona? Vieš, čo sa na ňom páči mne?“

Jeho kamarátka len pokrútila hlavou.

„Úplne všetko. A to ešte nevieš, ako skvele vie bozkávať. Predsa ho milujem. A je len môj,“ hlesol a vybehol z domu, tresnúc sa sebou v tej rýchlosti dvermi. Konečne sa usmial po celý dvoch úmorných mesiacoch s milovaným menom na perách.

„Harry?“ ozval sa znova zmätene Ron a vzápätí sa sklátil zo stoličky. Zamdlel.

Len jedno želanie

V jeho byte vládlo ticho. Ale len dovtedy, kým mladý muž sediaci osamelo za dreveným stolom neškrtnol zápalkou. (*Mimochodom, skvelý muklovský vynález – jediný, ktorý sa mu zapáčil okamžite.*) Zápalka zaprskala a jej koniec sa rozhorel mihotavým plamienkom, ktorý ožiaril jeho bledú tvár. Svetlo zápalky sa odrazilo v jeho sivých očiach ako blesk, ktorý sa mihne pomedzi sivé, búrkové mračná a znova zmizne. Priložil zápalku k jedinej sviečke na maličknej torte a zapálil ju. Svetlomodrá sviečka bola zapichnutá do čokoládovej polevy okrúhleho koláčika, ktorý si kúpil cestou z práce, z malej pekárne na rohu ulice, kde býval. Priložil si zápalku k ústam a jej plameň uhasil jediným sfúknutím.

Chvíľu sa potom díval na horiacu sviečku. Jej svetlo plameňa sa blikotavo odrážalo v jeho očiach. Dnes mal narodeniny. Dvadsaťpäť rokov. A bol celkom sám. Bez priateľov, s ktorými by svoj sviatok oslávil. Bez rodičov, ktorý by si boli spolu s ním pripomenuli deň jeho príchodu na tento svet... Bez lásky, s ktorou by sa tešil zo života. Bol osamelý... Nebolo to prvý raz, čo preklial svoj osud, svoje meno i svoju rodinu, lebo ho predurčila stať sa v mladosti tým, čím byť nechcel. Po vojne bolo len na ňom, ako nasmeruje kormidlo svojho osud. Nedokázal však úplne všetko dotiahnuť do takého konca, akoby si bol želal. Bolo ťažké, presadiť sa v čarodejníckom svete, hlavne, keď vás všetci odsudzujú. Draco sa nevzdal a dokázal to. Dokázal im, že môže a vie byť iný. Stal sa aurorom. Dokonca vynikajúcim. A s húževnatosťou pracoval po boku Pottera. Človek by si mohol myslieť, že si niekdajšieho nepriateľa bude držať od tela, bude ho stále nenávidieť a nebude s ním vychádzať, ale... Nie, naopak, skôr ho to povzbudzovalo a nabádalo k ešte lepším výkonom, väčšej snahe. Práca. Jediný zmysel jeho života. Okrem nej nemal zhola nič.

A hoci by sa zdalo, že je navonok chladný a neprístupný, bol to klam. Maska, ktorú nosil, aby sa chránil a nikto tak nemohol neodhaliť jeho zraniteľnosť. Nikto nemohol postrehnúť jeho skrytú túžbu, ktorá v ňom zhárala oveľa silnejším plameňom, ako bol plamienok tej malej, modrej sviece. Tá túžba mala jedno, jediné meno. Potter.

Odrazu dostal celkom hlúpy, sentimentálny nápad. Nápad, ktorý mu prišiel na um len tak odrazu, z ničoho nič. Dívajúc sa na horiacu sviecu, vyslovil jediné želanie, ktoré v sebe nosil po celé tie roky.

„Prajem si, aby som mohol stráviť s Potterom aspoň chvíľku tak, ako som si to toľkokrát predstavoval,“ zamrmlal a nahol sa k sviečke, aby ju sfúkol.

Isteže, bolo to len hlúpe želanie, ktoré sa nikdy nemohlo vyplniť, ale i tak sa pousmial. Spomienka na Pottera ho vždy priviedla na inakšie myšlienky.

Zjedol svoju tortičku, plnenú vanilkovým krémom a poliatu tmavou čokoládou, spláchol ju d'atelinovým pivom a pozrel si v telke správy. Po tom, čo si doprial poriadne dlhú sprchu a vyčistil si zuby, zaľahol do postele. Draco zaspával s myšlienkami na Pottera, na jeho zamatový hlas a na to, že ak ho už nemôže mať, bude o tom aspoň snívať.

„Malfoy?“ ozvalo sa z kozuba, v ktorom horeli jasné, zelené plamene. Draco sa pretočil v posteli a zaklipkal očami. „Malfoy?! Si doma?“ ozvalo sa znova a tentoraz sa naozaj posadil na posteli a zažmurkal rozospato do tmy. Nevedel koľko je hodín, ale súdiac podľa hustej tmy za oknom mohla byť hlboká noc. Snívalo sa mu to, alebo naozaj počul Pottera? Žeby mal taký živý sen?

„Malfoy?!“ ozvalo sa znova, lenže to už zasvietil nočnú lampu a vzal svoj prútik do ruky. Prešiel do obývacej izby a neveriaco civel do kozuba. Naozaj ho volal Potter!

„Stalo sa niečo?“ opýtal sa, mysliac si, že ho prišiel odvolať do služby. „Ak si ma prišiel zavolať do práce, alebo si chceš vymeniť so mnou službu, tak ťa musím varovať. Pil som.“

„Čo keby si ma miesto toho vpustil konečne dnu?“ opýtal sa Harry a znel trochu pobavene. „Neprišiel som si s tebou vymeniť službu.“

Draco zrušil ochrany a sledoval, ako Potter vystúpil z kozuba do jeho obývačky. Tmavé vlasy mal strapaté, bol kompletne zababušený v teplom plášti, akoby vonku udreli tuhé mrazy, hoci v noci nebývalo chladno (*bolo tam okolo 13 stupňov Celzia a bol september*). Spod plášťa mu vytŕčali vyleštené čierne topánky. Drahé, z čiernej dračej kože. Draco to vedel. Sám mal dvoje párov podobných.

„Tak prečo si tu?“ nechápal, neuvedomujúc si, že stojí pred Potterom oblečený len vo svojom spodnom prádle.

Harryho oči sa na ňom priam pásli pohľadom. Jeho telo bolo dokonalé a Harry nepochyboval, že presne taká je i tá časť, ktorá pred ním ostávala zahalená... zatiaľ. Čierny kus odevu skvelo kopíroval vypracovanú postavu. Lepil sa na pevný zadok, štíhle boky a naznačoval, že ich majiteľ je viac ako priemerne obdarený i vpredu.

„No, máš narodeniny, nie?“ zamrmlal Harry a uškrnul sa, keď sa Draco zamračil. Merlin, ako len miloval tú jeho rozkošnú mimiku tváre. Krčenie nosom, keď sa mu niečo nepozdávalo. Jeho typické mračenie sa a jemnú vrásku medzi obočím, ktorá sa mu tam zakaždým vytvorila. Nadvihnutie obočia, keď o niečom pochyboval... Bolo toho toľko, že pokojne mohol menovať tie detaily po zvyšok noci, ale mal s ním iné plnány.

„A čo má byť?“ ozval sa prekvapene. Draco uvažoval, či si z neho robí žarty, alebo či ho prišiel naschvál vytočiť. To mu totiž išlo napriek všetkému vždy najlepšie. Dokonca i vtedy, keď o to neusiloval.

„Oslavoval si?“ spýtal sa Harry namiesto priamej odpovede a Draco mu neuniklo, že podišiel o malý krôčik bližšie. Harry vrhol pohľad na tanierik s omrvinkami koláča a malou sviečkou, napoly stopenou a prázdny pohár od piva. Draco sa zahabnil za ten neporiadok, ale nemal náladu na upratovanie. „Bol si sám,“ zamrmal si Harry popod nos, hľadiac na stolík v obývacej izbe. Spomenul si, koľkokrát po celé roky oslavoval tento sviatok sám on a kreslil si torty do prachu alebo piesku.

Draco nevedel, či sa ho to pýta, alebo skôr konštatuje. Keď naňho znova pozrel, jeho oči zažiarili zvláštnym svetlom. „Nevadí, ak sa trocha zdržím?“ zašepkal a Draco si všimol, že sa vyzúva. Chcel ho poslať vôbec preč? Jeho bosé nohy sa dotkli huňatého koberca. „Vieš, napadlo mi, že ti zablahoželám a prinesiem darček,“ povedal, nespúšťajúc z neho oči. Tie prekliato krásne oči, ktoré ho vábili a prepaľovali pohľadom.

Draco sa nezmohol na slovo. Bol ako zhypnotizovaný. Len tam nemo stál a sledoval Pottera ako sa k nemu približuje, pokým sa priestor medzi nimi nezmenšil tak, že sa skoro dotýkali nosmi. Jeho dych sa zrýchlil úmerne s pulzom a napriek tomu sa ani nepohol.

„Dar?“ zašepkal a sledoval s rozšírenými očami, ako Potter prikývol a začal si rozopínať habit. Dracov pohľad sa preniesol na štíhle, vrtké prsty, ktoré rozopínali gombíky s nevšednou precíznosťou a rýchlosťou. Keď sa mu habit zošmykol z nahých ramien, Draco sa v hrdle zasekol dych. Potter nebol pod plášťom oblečený o nič viac, ako bol v tejto chvíli on. Všetko, čo mal na sebe boli boxerky, akurát, že zelenej farby a červená mašľa, ktorú mal uviazanú okolo krku. Ako darček. Darček? On bol tým darom?

Stalo sa to naozaj, alebo sa mu to len zazdalo, že nahlas zastonal? Sám nevedel. Jediné, čo odrazu vnímal bol tlak Potterových pier proti jeho vlastným, jeho horúci, vlhký jazyk, ktorý mu zmyselne kízal po perách a prebíjal sa do jeho úst. Opäť zastonal. Hrdelne, hlboko, chrapľavo. Alebo to bol tentoraz Potter? Dracove ruky sa ovinuli okolo Potterovho krku a jeho prsty mu vošli do vlasov. Merlin... ako dlho chcel toto urobiť?

Potter bozk prehľbil a vzrušene mu zastonal priamo do úst. Bolo to... neuveriteľné. Jeho pevné, horúce telo sa naňho tíslo, jeho ruky ho ovinuli a hladili, kým jeho ústa a jazyk stále dorážali na jeho pery. Odtrhli sa od seba len na malú chvíľu, aby nabrali dych, ale i tak sa Potterove ústa príliš nevzdialili. Skĺzli po jeho sánke na krk a poláskali miesto, kde tak divoko pulzovala jeho tepna. Hryzkal a sal mu to miesto, kým s ním zatiaľ cúval cez obývačku späť do spálne. Zvláštne... Ako vedel, kde má Draco spálňu?

„Povedz mi, že ma chceš,“ prikázal mu Harry túžbou zastretým hlasom, s perami tesne pri uchu. Jeho jazyk obkrúžil jeho kontúry a mäkké pery zaťahali za jemný, ušný lalôčik. „Povedz mi to, Malfoy. Povedz, že ma chceš, inak odidem,“ šepkal mu rozochveným hlasom, ledva ovládajúc svoju túžbu.

Draco na odozvu zosilnil zovretie a pritiahol si ho ešte tesnejšie. „N-nie, ostaň, ostaň so mnou,“ zavzdychal, keď sa odrazu prevalil na posteľ. Bol by možno pristál na mäkkom matraci nešetne, keby ho nebol Harry zachytil a nežne uložil do perín. Draco skoro nad tým gestom zaplakal. Nikdy sa k nemu nikto tak ohľaduplne nesprával. A odrazu tu bol Potter. Bozkával ho, privádzal do šialenstva... Bolo mu jasné, že je to len jeho sen. Toto sa nemohlo diať naozaj. Vzápätí ho Potter privalil vlastným rozhorúčeným telom. Vedel, že ho Draco chce tak veľmi, ako chcel i on jeho. Cítil jeho erekciu na stehne, tak ako mohol cítiť Malfoy tú jeho na podbrušku ako sa nad ním skláňal.

„Tak mi to povedz,“ zašepkal znova, nahnúty nad jeho hrudníkom, keď jazykom dráždil svetloružovú bradavku, kým nenavrela. Vzal ju do úst, jemne za ňu zatáhal a ešte jemnejšie uhryzol a vsal do úst. Draco znova zastonal a pritláčal si jeho hlavu k sebe čo najbližšie.

„Chcem... chcem ťa, v-ždy som ťa chcel a... vždy ťa budem chcieť... Potter,“ zavrčal a na malý moment pootvoril oči, keď pocítil, že Harry s láskaním prestal. Pozrel do jeho malachitových očí a zachvel sa pod silou toho intenzívneho pohľadu. Hneď na to ho ten *tmavovlasý výplod jehotúzobou vybičovanej fantázie* pobozkal tak vášnivo, že Dracova krv zovrela ako láva a jeho vzrušenie bolo viac ako hmatateľné...

Potter bol s ním. To mohol byť naozaj len sen. Veľmi bujný sen. Akoby jeho predstavivosť popustila uzdu fantázie. Každou sekundou si musel pripomínať, že je to Potter, kto sa s ním miluje, že je to on, kto ho tak nenásytne bozkáva, dotýka sa ho a láska, pozorne mapuje každý kúsok jeho tela... Milovali sa dlho a dôkladne. Potom sa chvíľu maznali a potom znova milovali. Draco si veľmi prial, aby sa táto noc nikdy neskončila... Báł sa, že s východom slnka sa jeho sen rozplynie a on bude znova sám. Veľmi sa snažil nezaspať, ale... nadržanom predsa len privrel ťažké, unavené viečka s vedomím, že si len trochu zdriemne.

Prebudil sa. Slnko už bolo vysoko a jeho posteľ bola prázdna. Teda, bol v nej on, ale sám. Nič nenasvedčovalo tomu, že by tam Potter vôbec bol. Draco sa pretočil na bok a schúlil sa pod veľkou prikrývkou do kľbka. Dnes večer mal mať nočnú zmenu. S Potterom. Ako sa naňho vôbec pozrie bez toho, aby sa mu nevrátil ten živý sen? Bol to vskutku podivný sen. Celé telo mal rozboľavené a bradavky na dotyk citlivé. Prstami sa dotkol pier. Zdalo sa mu to, alebo boli opuchnuté? Vydriapal sa z postele a zamieril do kuchyne. Na stole bol džbán plný horúcej kávy. Ako to? Otočil sa, keď začul niekoho vyjsť z kozuba a zistil, že hľadá do rozžiarenej a spokojnej tváre Pottera, ktorý sa ležérne opiera o zárubňu dverí a premeriava si jeho telo lačným pohľadom ako dáky dravec.

„Často sa špacíruješ nahý po byte? Myslím, že si na tento tvoj zvyk rýchlo a rád privyknem,“ poznamenal, načo Draco sklopil pohľad a zistil, že je nahý. Bol by prisahal, že včera sa líhal do postele v spodkoch a tiež by odprisahal, že... Moment!

„Tak to... ty... to sa mi ne-nesnívalo?!“ vyjachtal zmätene, kým sa chvatne natiahol po zástere a zakryl si ňou svoje intímne partie.

Harry prešiel ku kuchynskej linke a zložil na ňu vrečko s nákupom. Potom sa otočil a podišiel k nemu. „Takže... ty si o mne sníval?“ spýtal sa a venoval mu sebavedomý úsmev, ktorý by bol možno skôr charakterizoval Draca, keby nebol práve taký vykoľajený. „Ako často?“

Draco namiesto odpovede k nemu natiahol ruku. Musel sa ho dotknúť a zistiť, že je to Potter, z mäsa a kostí a on stále nesníva.

Harryho pohľad odrazu znežnel a mocne si Draca privinul. „Som to ja. Nesnívaš, som tu,“ zamrmal mu láskyplne do ucha, keď pocítil, ako sa mu Dracove prsty zaryli do ramien. „Myslel si si, že som bol voči tým tvojím náznakom slepý a hluchý? Musel by som byť idiot, keby som nevidel, ako ma tajne pozoruješ. Dotkol si sa ma pri každej novej príležitosti. Myslíš si, že neviem, že si bombardoval šéfa žiadosťami o preloženie dovtedy, kým ťa konečne nepridelil ku mne?“

„Takže... ty si... naozaj?“ vyjachtal Draco prekvapene a Harry prikývol.

„Naozaj. Ale váhal som. Nebol som si istý, či si tvoje náznaky nevykladám nesprávne,“ priznal sa. „Niekedy mi proste nedochádza to, čo je zjavné,“ povedal a aby mu presne naznačil, čo má na mysli, sklonil pohľad k Dracovmu navretému údu. Spokojne sa usmial a pozrel sa do červenajúcej sa tváre plavovlasého mladíka.

„Zjavne, keď ti to trvalo celý rok,“ pripustil Draco s potuteľným úsmevom. Potom sa však zháčil. „Potter? Len aby bolo medzi nami jasno – ja nie som typ na jednu noc.“

„Och, veď to ani ja. Draco? Nemohol by si ma konečne osloviť menom?“ hlesol a Draco sa uškrnul, keď Harryho pozornosť zaujala malá, vosková sviečka.

Ležala na linke, tanierik bol umytý a uložený v odkvapovom dreze. „Čo si si včera želal?“

Draco vedel, že tajomstvá by sa vyzrádzať nemali, ale čo v tom prípade, keď sa to už splnilo? Človeče, nemohol uveriť, že sa to naozaj deje. Že sa mu jeho jediné, jednoduché pranie splnilo. Mala vari tá malá, svetlomodrá svieca čarovnú moc? Alebo sa stalo iba to, čo sa stať malo?

Usmial sa na Harryho a pošepol mu zastretým hlasom. „Pobozkaj ma a zistíš to...“

Nočná mora I.

Varovanie: žiadne

Draco zalapal po dychu. Chlad, ktorý ovanul jeho telo ho dokonale zmrazil. Jeho pokožka bola pokrytá klzkou vrstvou vlastného potu. Bol špinavý, smrdel, jeho odev bola samá diera a telo odrenina, modrina a škrabanec. Nechvel sa. Triasol sa po celom tele a snažil sa nevnímať ten odporný hnilobný pach, ktorým bolo ovzdušie nasiaknuté. Divoké vlnobitie zúriace tam vonku, ktoré sa odrážalo od hrubých kamenných stien väzenia sotva vnímal. Zastonal, keď sa ozval známy, nepríjemný zvuk škripotu hrdzavých pántov na železnej mreži. Mal dojem, že mu krv stuhla v žilách. Vedel, čo príde. Temná postava zahalená čiernym plášťom sa skloní nad väzňom, aby z neho vysala všetky pekné, dobré spomienky. Priživý sa na ňom ako cudzopasný parazit a nechá ho vysateho, zničeného, pološialeného zúfalstvom. Nočná mora, ktorá sa nikdy neskončí...

Z vedľajšej cely sa ozval krik. Prerývaný, uši drásajúci rev ďalšieho väzňa. Možno starý Crabbe alebo Willbur. Len pred chvíľou takto počul nariekať vlastného otca, ktorý hnil vo svojej cele za živa o poschodie nižšie. Merlin. Nikdy by si nepomyslel, že skončí rovnako. Temné znamenie, ktoré sa mu na pokožke vynímalo v jemnejších šedastých odtieňoch už mnoho ráz preklial. Krik stále neustával, rovnako ako neprestávala jeho triaška. K prvému kvíleniu sa pridalo ďalšie. Tentoraz ženské. Vysoký alt preťal väzenský vzduch rovnako dobre ako jedovatý lúč Avady.

Keby si tak len mohol zakryť uši... keby tak mohol ohluchnúť... Keby tak mohol vyčarovať svojho patronusa... Vo chvíľach ako boli tieto netúžil po ničom inom, iba po svojom patronusovi. Krásnej, striebritej lani, utkanej z tej najjemnejšej hmloviny... Obrátil sa, stočil sa do kľbka a na úzkej slamenej prični sa prítulil k chladnému múru s rovnakou vervou, ako sa

kedysi tisol k mladému, pružnému, horúcemu telu. Jeho jediným dostupným patronusom boli spomienky na bezodné smaragdové oči... Na ich nežný pohľad... Na plné pery, ktoré sa naňho usmievali, ktoré ho vášnivo bozkávali, ktoré... tak miloval... A smiech. Sýty, hrdelný, zamatový... klokotajúci v hrdle...

Do nosa mu udrel prenikavejší zápach a on sa strhol. Nie, nebol predsa na rade! Nebol na rade! Jeho sivé, vystrašené oči sa upreli do čiernej kapucne, ktorá sa nad ním sčista-jasna povážlivo skláňala. Uvedomil si, že nie je schopný pohybu. A potom to prišlo. Mal dojem, že sa z jeho života vytráca všetka radosť... Cítil, akoby nad ním slnko naveky zapadlo...

□□□

Zmietal sa v prikrývkach a nezrozumiteľne si čosi mrmlal popod nos, keď k posteli prikročil Harry, chytil ho za ramená a naklonil sa k jeho uchu. „Draco, je to len nočná mora, upokoj sa.“ Opakoval tie slová dovtedy, kým mladý muž metajúci sa pod jeho rukami neprecitol. Len čo sa tak stalo, na Harryho sa upreli dokorán roztvorené sivé oči.

„Mal si znova nočnú moru,“ povedal nežne Harry, kým mu z čela odhrňal prilepený prameň plavej ofiny.

Draco sa unavene posadil a s povzdychom ho objal. Zložil si hlavu na jeho plece a nos zaboril do priehlbinky, vdychujúc jeho omamnú vôňu. „Zdá sa, že Severusov zásah do spomienok nepomohol,“ odušil, kým ho Harry pevne zvieral a krúživými pohybmi rúk hladil po chrbte.

„Dáš si elixír bezsenného spánku?“ opýtal sa starostlivo, ale Draco iba pokrútil hlavou.

„Nie. Veď vieš, že je návykový.“

„Tak, čo budeme robiť?“

Draco sa odtiahol a posunul sa v posteli, aby mu spravil vedľa seba miesto. Zelenooký čarodejník sa nedal dvakrát núkať. Lahol si k nemu a dovolil Dracovi, aby sa mu stúlil do náručia.

„Dnes už nič,“ počul ho šepkať do ucha ospalým hlasom. „Vieš, že keď si pri mne, je všetko v poriadku. To iba tie noci... keď máš službu.“

„Musíme s tým niečo robiť. Vyčerpáva ťa to. Potrebuješ sa vyspať, i ty predsa vstávaš zajtra do práce.“

Draco si povzdychol. „A čo keby si to skúsil ty?“

Harry k nemu otočil hlavu a stretol sa s jeho pohľadom. „A čo také?“

„Chcem, aby si skúsil zmeniť moje spomienky. Spravíš iba to, čo sa snažil spraviť môj krstný otec.“

Harry sa zamračil. „Neviem, či som na to ten pravý. Severus je predsa len skúsenejší.“

„Možno, ale sám vidíš, že to nefungovalo. Okrem toho, nikomu nedôverujem tak veľmi... ako tebe.“

„Pouvažujem nad tým, dobre?“

Draco spokojne zavrel, oprel si hlavu o jeho plece a prehodil si nohu cez jeho. Ruku nechal omotanú okolo Harryho hrude. „Dobrá noc, láska.“

Harry sa usmial a trochu sa naklonil, aby ho mohol pobožkať na čelo, stále orosené kropajami potu. „Aj tebe dobrú noc, Draco.“ V nehe, s akou vyslovil jeho meno sa skrývali neopísateľne hlboké city.

Nočná mora II.

Varovanie: sex

Draco zalapal po dychu. Chlad, ktorý ovanul jeho telo ho dokonale zmrazil. Jeho pokožka bola pokrytá klzkou vrstvou vlastného potu. Bol špinavý, smrdel, jeho odev bola samá diera a telo odrenina, modrina a škrabanec. Nechvel sa. Triasol sa po celom tele a snažil sa nevnímať ten odporný hnilobný pach, ktorým bolo ovzdušie nasiaknuté. Divoké vlnobitie zúriace tam vonku, ktoré sa odrážalo od hrubých kamenných stien väzenia sotva vnímal. Zastonal, keď sa ozval známy, nepríjemný zvuk škripotu hrdzavých pántov na železnej mreži. Mal dojem, že mu krv stuhla v žilách. Vedel, čo príde. Temná postava zahalená čiernym plášťom sa sklóní nad väzňom, aby z neho vysala všetky pekné, dobré spomienky. Priživý sa na ňom ako cudzopasný parazit a nechá ho vysateho, zničeného, pološialeného zúfalstvom. Nočná mora, ktorá sa nikdy neskončí...

Z vedľajšej cely sa ozval krik. Prerývaný, uši drásajúci rev ďalšieho väzňa. Možno starý Crabbe alebo Willbur. Len pred chvíľou takto počul nariekať vlastného otca, ktorý hnil vo svojej cele za živa o poschodie nižšie. Merlin. Nikdy by si nepomyslel, že skončí rovnako. Temné znamenie, ktoré sa mu na pokožke vynímalo v jemnejších šedastých odtieňoch už mnoho ráz preklial. Krik stále neustával, rovnako ako neprestávala jeho triaška. K prvému kvíleniu sa pridalo ďalšie. Tentoraz ženské. Vysoký alt preťal väzenský vzduch rovnako dobre ako jedovatý lúč Avady.

Keby si tak len mohol zakryť uši... keby tak mohol ohluchnúť... Keby tak mohol vyčarovať svojho patronusa... Vo chvíľach ako boli tieto netúžil po ničom inom, iba po svojom patronusovi. Krásnej, striebritej lani, utkanej z tej najjemnejšej hmloviny... Obrátil sa, stočil sa do kľbka a na úzkej slamenej prični sa pritúlil k chladnému múru s rovnakou vervou, ako sa kedysi tisol k mladému, pružnému, horúcemu telu. Jeho jediným dostupným patronusom boli spomienky na bezodné smaragdové oči... Na ich nežný pohľad... Na plné pery, ktoré sa naňho usmievali, ktoré ho vášnivo bozkávali, ktoré... tak miloval... A smiech. Sýty, hrdelný, zamatový... klokotajúci v hrdle...

Do nosa mu udrel prenikavejší zápach a on sa strhol. Nie, nebol predsa na rade! Nebol na rade! Jeho sivé, vystrašené oči sa upreli do čiernej kapucne, ktorá sa nad ním sčista-jasna povážlivo skláňala. Uvedomil si, že nie je schopný pohybu. A potom to prišlo. Mal dojem, že sa z jeho života vytráca všetka radosť... Cítil, akoby nad ním slnko naveky zapadlo...

Ustrnul a krvi by sa v ňom nedorezal, keď sa k jeho sinavej tvári načiahla ruka. Keď jej hánky sklzli po jeho líci, vydesene cívol naraziac chrptom bolestivo o studené kamene, ale dotyku nezabránil. Vtedy si čosi uvedomil. Ruka, ktorá mala byť rukou kostlivca, pokrytá slizom a odumierajúcim mäsom, kde tu potiahnutá kožou nechladila a jej dotyk nebol odporný, ako očakával. Odvážil sa na ňu pozrieť. Táto ruka bola normálna. Z mäsa a kostí, a jej dotyk príjemne hrial. Draco sa roztrasene nadýchol a odvážil vzhliadnuť do čiernej kapucne, ktorá sa nad ním skláňala. Potom sklzla z hlavy nevítaného návštevníka a Draco zalapal po dychu. Usmievali sa naňho milované smaragdové oči. Žiadny dementor, ale Harry! Miestnosťou sa rozliali lúče strieborného svetla, keď vykúzlil svojho patronusa a nechal ho strážiť vchod do cely. Pocit chladu sa razom vytratil.

„Ty... ty si prišiel...“ zastonal Draco rozochvene, rozplývajúci sa pod tým milovaným pohľadom, ktorý si ho starostlivo obzeral a hojil kúzľami každú jeho odreninku. Zaštrngal svojimi železnými putami, ktoré ho držali blízko pri stene s rozťahnutými rukami, ale jeho záchranca iba pokrútil hlavou. V zelených očiach, ktoré stmavli, nebezpečne zaiskrilo. Ale on vedel, že sa nemusí báť. Oheň, ktorý žiaril v tých očiach neľakal. Miesto toho v ňom vzbudzoval túžbu. Nepostrehol kedy, ale jeho cela sa zmenila. Nevľúdne kamenné steny obleli jemnou omietkou a zazelenami sa svetlým náterom. Pričňa, na ktorej sedeli sa zmenila na dvojlôžkovú posteľ. Mäkkú, s voňavými perinami. Dracovo dodraté väzenské oblečenie zmizlo. Teraz ležal na posteli celkom nahý, hoci stále pripútaný rukami k záhlaviu z na bielo natretého kovu. Nepáchol a jeho pokožka sa neleskla potom.

Harry sediaci po jeho boku sa spokojne usmial. „Nemohol som neprísť. Zachránim ťa a budeš len môj, naveky, láska.“

Draco sa zachvel. Penisom voľne ležiacim medzi jeho mierne rozkročenými nohami trochu šklublo. Harry si to všimol a ich pohľady sa stretli. Postavil sa, aby zo seba stiahol čierny plášť. Mladík pripútaný k lôžku s údivom zistil, že je pod ním celkom nahý. To krásne, štíhle a pružné telo sa presunulo k nemu. Bolo horúce a vláčne, rovnako ako jeho bozky, ktoré Draco čo nevidieť znova zakúsil. Bozkávať Harryho bolo viac ako len úžasné. Bol to takmer transcendentálny zážitok. Bol sladký, zamatovo mäkký, zakaždým chutil inak a... Zastonal, keď Harryho zuby jemne zaťahali za jeho spodnú peru a sklzli na hranatú čeľusť.

„Tak veľmi si mi chýbal...“ počul ho šepkať zastretým hlasom, kým jeho ruka skúsene dráždila stuhnuté bradavky a stehno sa jemne otieralo o zdurené lono. Draco sa zachvel. Cítil Harryho erekciu, ktorá mu tlačila na bok. Merlin, tak rád by sa ho dotkol... Ale Harry, akoby mu čítal myšlienky.

Chytil ho nežne za bradu a donútil pozrieť sa mu do očí. „Nie, láska. Dnes ťa budem iba rozmaznávať...“

Znova sa zmocnil jeho pier a Draco mu do úst rozkošne zastonal. Stonal i vtedy, keď mu Harry jazykom dráždil bradavky, keď si ho vzal do úst a spôsobil mu hotové muky, dráždiac vztyčený penis tými hodvábnymi ústami a vlhkým, horúcim jazykom. Harry bol vždy precízny. Začal síce celkom nenápadne ružovým žalúdom lesknúcim sa túžbou, ale skončil až jeho zdureným mieškom. Neopísateľný pocit, keď vzal jeho semenníky do úst jeden po druhom a sústredene ich sal ako najväčšiu lahôdku.

Draco sa pod jeho dotykmi zmietal od rozkoše, stonal a kričal, a prosil ho, aby neprestával. Kľčovito sa držal rukami pút, ktoré zvierali jeho zápästia, čo teraz hladila jemná kožušinka.

A potom si ho Harry vzal. Po dôkladnej príprave, z ktorej Draco doslova šalel. Spravil to pomaly a dôkladne, kým napokon obaja búrlivo nevyvrcholili. Harry ho potom oslobodil od pút a šepkal mu, že ho nikdy neopustí, nech sa deje čokoľvek.

Draco pokojne zaspal.

Harry sa díval na hodinku na svojej ruke. Osem preč. Každú chvíľu by sa mal objaviť Draco. Dnes mal opäť dennú a on bol zvedavý, či to zabralo. Vnikanie do inej mysle a práca s ňou vôbec bolo nesmierne náročné a mohlo mať zhubné následky, ak sa spravila čo i len najmenšia chybička. Severus ho varoval. Prosil ich, aby si to dobre premysleli, ale keďže Draco bol tvrdohlavý ako napokon vždy, povedal Harrymu čo smie a nesmie, čoho sa má držať a ako správne zmeniť jeho spomienky. Jeho nočné mory boli strašné a to bol v Azkabane iba dva týždne. Netušil, aké nedozerné následky to môže mať s myšliami ostatných, ktorí mali oveľa väčší trest, než Draco, ktorého dostal von na základe zozberaných svedectiev, ako aj na kauciu, kým sa neočistilo jeho meno.

Dvere na jeho kancelárii sa rozrazili bez zaklopania. Vošiel do nich plavovlasý mladík. Na tvári sa mu rozlieval spokojný úsmev, ale Harry postrehol tú... iskru v oku. Donútilo ho to zachvieť sa.

Draco sa k nemu sklonil a jeho teplý dych mu ovanul ucho. „V živote som nezažil takú vzrušujúcu noc. Spal som ako batôľa.“

Harry spokojne vydýchol a usmial sa. „Takže to vyšlo?“

Draco sa len trošičku poodtiahol a prikývol. „Isteže. Ja som o tebe nepochyboval, ale...“ zrumenel a významne povytiahol obočie. Harry sa začervenal. „Netušil som, akú máš fantáziu.“

Harry si iba oblízol suché pery. Nemal poňatia, čo to nevinné gesto spravilo s Dracom. Sklonil sa k nemu a pobožkal ho azda náruživšie, ako pôvodne chcel.

Keď sa od seba celí zadýchaní odtrhli, Harry mal dojem, že sa s ním točí celý svet. „Ja... mal by som ísť. Som unavený a ty... máš dennú.“

Draco s čelom opierajúcim sa o to jeho prikývol. Ruky skĺzli z Harryho pliec a na chvíľu si prepletli prsty rúk. Zdvihol ich spojené k svojim ústam a posieval bozkami jeho hánky.

„Spraviš večeru?“ opýtal sa zaliečavo a Harry prikývol.

Draco sa lišiacky uškrnul. „Fajn, tak potom sa ja... postarám o večerný program.“

Znelo to veľmi sľubne. Potom plesol Harryho po zadku a vypoklonkoval ho z ich spoločnej aurorskej kancelárie.

Keď Harry dorazil domov a šiel si dať sprchu, na posteli našiel neveľký balíček. Otvoril ho. Na zamatovej podložke ležali putá z jemnej, čiernej kožušinky. Jeho unavená tvár sa rozťahla do širokého úsmevu a telom sa rozlialo príjemné vzrušenie.

Pomyslel si, že dnešný večer bude rozhodne zaujímavý.

Od drzosti k intímnosti

Snažil sa tváriť tak ľahostajne, ako to len išlo. Ale v jeho vnútri všetko iba vrelo. Muž stojaci po jeho boku nevyzeral o nič lepšie ako on po troch náročných dňoch v teréne. Bol strapatý, tvár mu pokrývalo tmavé strnisko a habit mal na niekoľkých miestach ušpinený. Potom nepáchli iba preto, lebo na seba z času na čas preventívne použili čistiace kúzlo. Žiaľ, použiť ho na šaty už nestihli. Prečo však musel pôsobiť tak na porazenie sexy, to nechápal!

Keď dnes podvečer chytili toho pašeráka, vedeli, že misia skončila a oni sa poberú domov. Zaslúžili si oddych. Avšak... Draco kypel zlosťou.

Nebolo to prvý raz, čo mal pocit, že tam od únavy padne z nôh, no Potter vyzeral, akoby mu nič nechýbalo. Dobré, veď aj on užil povzbudzujúci elixír, ale jeho účinky už dávno vyprchali. *Do Salazara!* A akoby to nestačilo musel mu Potter ešte aj zachraňovať zadok! Táto misia bola snáď zlým snom!

Prvý večer sa škaredo pohádali. Nevedeli sa zhodnúť na tom, kto ostane prvý strážiť a kto si ako prvý oddýchne. Draco trval na tom, že bude prvý strážiť on a po krátkej výmene názorov sa Potter prsto podvolil. Draca to však našťavalo ešte viac a zbrklo naňho vyskočil s prvým, čo mu slina na jazyk doniesla. Lenže, keď mu prskol jedovato do tváre – *vyhoň mi, Potter!* – nemohol predsa tušiť, že to Potter skutočne spraví, že? Tak ho to prekvapilo, že nestihol zareagovať a potom mu ostávalo jediné. Vzdychať a stonať, a prirážať do horúcej dlane zovretej okolo jeho penisu, vyslobodeného z tesných nohavíc.

Po tomto incidente medzi nimi padlo len pár chudobných slov, ktoré sa už týkali výlučne práce. Druhý deň zotrvali pri tom istom - hrobovom mlčaní - , ale večer sa znova pohádali. Isteže hádku vyprovokoval Draco, ale z toho včerajška bol taký rozrušený, že hádam ani nevedel, čo robí. Mali poslať stručnú správu po patronusovi, ako sa im vodí. Ich vedúci chcel priebežné správy a Draco bol ten, kto bol na rade. Lenže potreboval si odskočiť a za ten čas stihol Potter poslať svoju správu s odkazom pre vedúceho. Ani nebol pri tom, keď to robil. Napokon mu vchrstol do tváre sprosté – *vyfajč mi, Potter!*

A ohúrene sledoval, ako sa deje presne to, čo povedal. Akoby mávol čarovným prútikom, alebo akoby Pottera nejako očaroval. No, možno skôr preklial. Avšak, to nebolo možné. Vedel to. Potter bol odolný *Imperviusu* a vedel byť rovnako tvrdohlavý ako on. Tak prečo?!

Ale to už opäť iba stonal a zvíjal sa proti jeho ústam, ktoré ho dychtivo ochutnávali a sali, kým neexplodoval v tých jeho zmyselných ústach. Potter ho donútil, aby sa po tej famóznejšej fajke cítil ako rozbitá šmuklovská hračka.

A teraz boli obaja v kancli šéfa aurorov, on tu musel stáť a počúvať Potterove bezchybné hlásenie, akoby bol nekompetentný hlupák.

Draco sa však najväčšmi obával chvíle, kedy z Pottera vypadne čosi ako – *Malfoy to posral, pane*. Nie, že by sa to niekedy predtým stalo. Ibaže... po tom všetkom? Ako mal byť *sto kliatob do kotla sústredený*?

V duchu si poznamenal, že takej chyby sa viac nesmie dopustiť, ale... pri Potterovi bolo ťažké zachovať si chladnú a hlavu čistú hlavu.

Navyše, jemu tu predsa išlo o viac. Stačilo, aby sa dopustil nejakej chybičky a vyletí z oddelenia aurorov rýchlejšie ako guľový blesk. Stále bol totiž považovaný za nedôveryhodnú osobu. Veď bol predsa Malfoy, či nie? A na predlaktí ľavačky mu ešte vždy svietilo ohybné znamenie zla, i keď už dávno mŕtve.

Vrátil sa myšlienkami na zem a všimol si, ako si ho vedúci prešiel skúmovým pohľadom od hlavy až k päťam špinavým od blata a spät'. Jeho pohľad sa zastavil na Dracovom krku a on stuhol. Po chrbte mu prebehol mráz. Pohľad vedúceho bol oveľa účinnejší ako ten otcov, keď ho zvykol hrešiť ako decko, ktoré vyparatilo, čo nemalo, alebo preto, že sa nechoval tak, ako sa od neho očakávalo.

„Zranil ste sa, pán Malfoy?“ opýtal sa ho triezvo a Dracovi sa zdalo, že hľadá akúkoľvek maličkosť, pre ktorú by ho mohol vypoklonkovať. Ani jeho pohľad nenapovedal o opaku. Kričalo to z celého jeho výrazu.

„No, je to len... škrabnutie, pane,“ odvetil Draco s malým zaváhaním.

„Pane, ak smiem povedať, môj kolega na ten prípad nasadil vlastný krk,“ riekol Harry, absolútne vážnym a pokojným hlasom. „Keby nebol tak pohotovo zareagoval a neodviedol McArthurovu pozornosť, nevyšlo by nám to.“

Draco by naňho najradšej zagánil a opýtal sa, čo za divadlo tu hrá, keby to, čo povedal nebolo preňho prínosom. Takto len ostal civieť do prázdna s výrazom, z ktorého sa nedalo nič vyčítať a predstieral, že necivie. A premýšľal, prečo Potter nedodal, že to odvedenie pašerákovej pozornosti ziaľ nebol Dracov prvotný úmysel. Prосто spravil chybu, ktorú Potter využil v ich prospech, pretože Draco mal smolu, nehovoriac o tom, že vyzradil ich pozíciu. McArthurova kliatba, ktorú po ňom vypálil sa šuchla o pokožku na jeho krku, čo Potterovi zabezpečilo dost času na to, aby ho odzborojil, spýtal a navyše, stihol Draca ochrániť pred ďalšou vrhnutou kliatbou štítovým kúzlom.

Proste Potter bol všade! Pán DOKONALÝ! A on mu ešte aj mal byť vd'ačný? Nikdy!

„Výborne,“ pochválil ich vedúci. „Očakávam od vás spísanie správy k prípadu, potom máte obaja na týždeň voľno.“ S tým ich prepustil.

□□□

Prikývli a porúčali sa. Pracovali mlčky a rýchlo. Bolo zjavné, ako veľmi túžia obaja vypadnúť a azda aj preto pracovali svorne, bez zbytočných hádok. Nikto sa im nemohol čudovať. Keď

to dokončili, bolo pár minút po polnoci. Harry odniesol spis do šéfovej pracovne a Draco si upratol písací stôl.

Keď vyšiel z kancelárie, Potter bol za ním. Snažil sa nevšimnúť si ho, lenže Potter bol zjavne proti tomu.

„Čo ťa žerie?“ opýtal sa ho odrazu.

Draco zahol za roh, iba čo po ňom vrhol kradmý pohľad. Obaja sa ocitli v málo osvetlenej chodbe.

„Malfoy?“

Draco si povzdychol. „Čo chceš počuť?! Mám ti vzdávať vďaky, že si mi ušetril krk, alebo sa ti mám rovno pokloniť?“

Harry nechápavo zažmurkal, ale potom sa mu vyjasnilo. „Nie je to predsa tvoja vina. Keby na teba ten pes nebol tak vytrvalo štekal a potom ti nestiahol neviditeľný plášť...“

„Sklapni, dobre?!“ osopil sa naňho blondiak.

„Alebo mi dávaš za vinu, že ťa zranil? Vravem som ti, že to nie je nič vážne. Zahojí sa to a nebude to ani len poznať, ak si...“

Draco sa k nemu prudko zvrhol. Jeho sivé oči doslova šľahali blesky. On to vôbec nechápal! Tváril sa ako stelesnenie nevinnosti a pritom mohol za to, že sa mu obrátil svet na ruby! Jasné, že bol spokojný s tým, že ho kryl pred šéfom, i keď o to nestál, ale... horšie bolo to, že po ňom túžil. Viac ako po čomkoľvek inom. V tejto chvíli potreboval veľa vecí. Okúpať, oholiť, najesť sa, ale ešte väčšmi potreboval telesnú úľavu. Nespomínal si, kedy sa s niekým naposledy miloval. Mal dojem, že to bolo tak dávno, že význam slov – sex, či milovanie – si bude nútený vyhľadať v slovníku cudzích slov.

„Chceš vedieť, čo ma žerie?“ vyprskol napokon. „Si to ty! Ty, aj s tvojou posratou, neomylnou dokonalosťou!“ zmlkol a prečesal si rukou vlasy. Mal ich ako seno a plne si to uvedomoval. Ozaj potreboval poriadny kúpeľ. Okrem toho, páchol. „Som len...“ začal, ale vetu nedokončil. Pozrel na Pottera, ktorý stále vyzeral tak sviežo a znechutene si odfrkol. „Vieš, čo? *Bozaj ma v rit!*“ šplechol mu do tváre nasrdene. Nemal dôvod mu niečo vysvetľovať a už vôbec nie sa ospravedlňovať. Chcel ho popudiť. Chcel ho uraziť a dosiahnuť, aby mu dal konečne pokoj. Nechcel po ňom beznádejne túžiť a potreboval, aby ho Potter nenávidel. Musel ho nenávidieť! Tak ako doteraz. Aby nemal dôvod cítiť to, čo k nemu cítil tak sakramentsky dlhú dobu, inak mu z toho načisto preskočí!

Potter naňho iba pár prchavých stotín sekúnd zíval a potom hlesol: „Dobre.“

Vzápätí Dracovi vyrazil dych, keď sa ho chopili dve mocné ruky a jemne ho opreli o stenu tmavej chodby za jeho chrbtom. Nestihol ani zaznamenať, kedy si pred neho Potter kľakol na kolená, či rozhalil jeho špinavý habit. Draco sa vyjavene díval na tmavú hlavu a zamrzol v momente, keď mu po poklopcei nohavíc prešla Harryho ruka. Vzápätí sa oň otrel lícom a Draco s hrôzou vnímal následky tých dotykov. Jeho pýcha sa pod vrstvami látky povážlivo zväčšila už pri prvom pohľadení. Keď Potter pootvoril ústa a prešiel vlhkým jazykom presne

po jeho navretej dĺžke, dráždiac ho cez látku nohavíc, vydal v šoku podivný zvuk a prudko vydýchol.

Skôr ako sa stihol spamätať, jeho kolega mu rozopol gombík a chodbou zaznelo vrznutie zipsu. Tmavá hlava sa pritísila k jeho lonu, kým ruky s'ahovali nohavice spolu so spodkami až ku kolenám.

Harry nasal jeho pižmovú vôňu zaboriac nos do tých mäkkých chlpkov a kľáčiac pred ním naňho vrhol skúmovavý pohľad. Uvedomoval si, že Malfoy o vyplnení tej slovnej urážky zrejme ani nespíval, ale koledoval si o to. Možno bolo na čase narušiť jeho rovnováhu a tú príšernú zaťatosť. Zdalo sa, že už i toto málo naňho zapôsobilo. Potešil sa. Nebolo to však nič proti tomu, čo cítil Harry naozaj. Vzrušenie. Nevýslovné, nespútané, podmanivé a bezhraničné.

Jeho ruky pristáli na Dracových kolenách. Evidentne sa celý chvel. Kým sa mierne pootvorenými ústami obtieral o jeho neobrezanú dĺžku, ruky pomaly stúpali od kolien k bokom. Mal také hladké stehná... Hladké a svalnaté.

Draco neveriaco zísal dolu, priamo do tých žiarivých zelených hlbín. Mal dojem, akoby ho ten pohľad v'ahoval priamo na dno pekla... na dno jeho hriechnej duše. Mal chuť zakričať: *Tak už si ma vezmi! Otvor tie ústa a zhltni ma!* Zrejme to však kričal celý jeho výraz tváre, pretože Potter, akoby ho počul a krátke ochutnávanie a zoznamovanie sa skončilo. Potter ho vzal do ruky. Pretiahol predkožku cez žalud' a ochutnal kvapôčku vášne, ktorú Draco vyronil iba kvôli nemu. Presne, ako to spravil včera v noci.

Draco zavrátil hlavu dozadu, z hrdla sa mu vydral ďalší prerývaný ston a zavrel oči. Cítil, ako končí kúsok po kúsku v horúcej vlhkosti mužových úst. Roztriasol sa ako osika na celom tele.

Na zadku cítil Potterove hladkajúce ruky. Ochutnával ho, láskal, sal, dráždil dokonca i zubami. A Draco horel. Celý. Vyzeralo to tak, že epicentrum toho zhubného plameňa sídli v Potterových ústach, ktoré ho privádzali do šialenstva. Jeho jazyk kízal po jeho tvrdej kopiji a láskal každý jej centimeter. Nevynechal nič. Potter bol aj v tomto rovnako svedomitý a... musel to priznať, dokonale.

„Si taký... sladký, sladší ako perniček z Medových labiek,“ mrmlal si pritom tmavovlasý muž popod nos, keď práve olizoval Dracov lesknúci sa tmavoružový žalud'.

Dracove ruky by sa preniesli na jeho plecica a vklzli mu do strapatých, hustých vlasov s čírym pôžitkom, lenže Potter ho chytil za boky a prudko ho otočil tvárou k stene. Tvár a pery, ktoré sa doteraz venovali jeho lonu začali bozkávať jeho zadok. Zuby ho jemne uhryzli, jazyk to miesto poláskal, ruky hnetli. Donútil ho rozkročiť nohy a zaryť nechtami do steny s hrdelným výkrikom, keď ho prinútil vyšpúlitiť zadok a jeho tvár sa zaborila do tmavej štrbiny, hľadajúc jedno, jediné miesto. Draco vytreštil oči. Nie, tu niečo nemohlo byť v poriadku. Povedal Potterovi, aby... aby ho vyhonal a on to spravil. To sa stalo predvčerom a nebol to len výplod jeho fantázie. Potom mu povedal, aby ho vyfajčil a on... spravil aj to. Ale toto bolo priveľa...

„Potter, prosím...“ zastonal a pritlačil sa lícom k stene tesnejšie, keď ucítil horúceho, vlhkého učiteľa na vstupe do svojho tela. Mysľou mu preblesklo – kúpeľ – a – bože!

„Nemôžeš... predsa...“ zahryzol si do pery, keď sa cez vlhký otvor predral prostredníčok jeho kolegu. Rovnako horlivý v skúmaní a bádaní, blúdiac v neznámom území. Avšak len chvíľku.

„Potter, prosím... toto je... šia-šialen... Áááh!“ vykrikoval a ešte viac vyšpúlil zadok proti tej dotieravej ruke. Prst v jeho vnútri sklúzol po prostate. Mal dojem, že vidí azda všetky hviezdy... Bolo to nádherné. Také nádherné, až si prial, aby to nikdy neskončilo. Potter ho lízal a dráždil, a jeho ruka pritom ešte stihla spracúvať jeho penis. Stačila ďalšia chvíľka a on ostriekal nielen jeho ruku, ale i stenu, o ktorú sa tak dychtivo opieral. Keď sa potom otočil, aby sa mohol milovanému mužovi pozrieť do očí a navrhnúť, či mu to môže oplatiť... zistil, že chodba bola prázdna...

„Harry!“ zachripel zastretým hlasom a v ďalšej chvíli sa zmätene posadil na posteli.

Na hrudi mu v upokojujúcom geste pristála Harryho ruka. „Pssst, som tu.“

Dracovi sa podarilo zaostriť. Zviezol sa späť do vankúšov, kým mu vlhká handrička omývala rozhorúčenú tvár, krk i hrud'. Mal dojem, akoby si na ňom zatancovalo stádo grarohov dost divoký kankán.

„Zlý sen?“ opýtal sa ho Harry a on prikývol, nespúšťajúc z neho pohľad.

Harry sa nežne usmial a pohladil ho po líci. „Vraj sa to pred svadbou občas stáva. Ubezpečujem ťa, že sa nechystám zdrhnúť. A tebe odporúčam to isté!“ riekol prísne.

Draco sa napriek horúčke, ktorá ho spaľovala pousmial. „Nemám to v úmysle.“

Podvolil sa, keď ho milenec prinútil užiť horký liek, ktorý potom zapil mäťovým čajom. Len čo si znova ľahol, Harry si prisadol na kraj posteľe a zovrel mu ruku v dlani.

Draco unavene zažmurkal. Bolo to tak dávno... Od tej noci v ministerstve sa toho udialo veľa. A nikdy to nebolo iba pekné. Hádali sa a udobrovali, ale podstatné bolo, že sa milovali. Nikdy by si nebol pomyslel, že môže k tomu chlapovi cítiť to všetko, a tak veľa. Akoby sa jeho srdce zmenilo na bezodnú studňu, z ktorej ste mohli čerpať koľko ste chceli a nikdy by ste ju nevyčerpali. Začiatok ich vzťahu ho stále miatol, ale napokon uznal, že Harry zvolil dobrú, i keď svojskú metódu. Dracova drzosť sa pre ich vzťah stala odrazovým mostíkom k nádhornej intímnosti, ktorú spolu zdieľali už vyše dvoch rokov.

Pozrel na ich prepletené ruky. Jeho rodičia o tom nechceli sprvu ani počuť. Potom však otec prišiel na to, koľko výhod mu ich vzťah priniesie a veľkoryso ustúpil. Matka bola jednoducho rada, že je šťastný.

Popravde, čo mu viac bolo treba? Mal prácu, mal lásku, mal podporu vlastnej rodiny. A svadba bola na spadnutie. No, azda ešte keby ustúpili horúčky.

Bez treniek

(Niekedy sa aj z obyčajného vtipu dá urobiť viac!)

V úzkej chodbe trojizbového bytu panovalo pološero. Usmial sa, keď uprel pohľad na zapálenú lampičku. Bolo to milé gesto. Ale aspoň mu takto dával najavo, že naňho myslel, ak už ho práve nečakal.

Musel byť veľmi unavený, pomyslel si.

Vyzul sa, napil sa tekvicového džúsu, ktorý si vylovil z chladničky v kuchyni a zavrel sa v kúpeľni.

Keď si o niečo neskôr utieral vlhké telo, túžobne myslel len na to, kedy k nemu konečne vlezie pod prikrývku, pritúli sa k nemu a pomiluje sa s ním.

Tie jeho služobky neznášal, ale Harry bol auror a jeho práca si to občas vyžadovala. Už sa s tým - *takmer* - zmieril.

Pod nohy si svietil iba vlastným prútikom. Zavrel za sebou potichu dvere spálne a suchol sa pod perinu. Posteľ bola príjemne vyhriata jeho horúcim telom.

Hrud'ou sa prilepil na jeho široký, svalnatý chrbát, trochu sa nadvihol a nežne ho pobozkal na odhalený krk. Muž sa pomrivil, čo Draco využil na to, aby mu do ucha vášnivo zašepkal chrapľavým hlasom: "Harry, som bez treniek..."

Na tie slová sa tmavovlasý čarodejník opäť pomrivil, naslepo zašmátral po jeho ruke, chytil ju a ovinul si ju okolo vlastného pásu s tichým: "To nič láska, zajtra ti nejaké operiem."

Draco iba sklamane otvoril ústa a nechal svoju túžbu odoznieť.

"To nič," utešoval sa v duchu. "Určite si to vynahradíme ráno."

Preklínam

*Venovanie: Pre Tamias!
Môj prvý Songfic!*

(Janek Ledecký - Proklínám!)

Prázdnej byt je jako past, kde růže uvadnou

Potisíci čtu tvůj dopis na rozloučenou.

Píšeš, že odcházíš, když den se s nocí střídá

Vodu z vína udělá, kdo dobře nehlídá.

~*~*~*~

Pretočil sa v prázdnej posteli a rukou naslepo zašmátral vedľa seba. Keď si uvedomil, že miesto bolo prázdne a studené, zažmurkal, pretrel si oči a otvoril ich s myšlienkou naňho.

Dohasínajúci oheň v kozube iba kradmo osvetľoval druhú polovicu dvojlôžkovej postele. Vedel, že ak zaborí tvár do nadýchaného páperového vankúša... už ho neucíti. Nezachytí ani najjemnejší tón vône pokožky jeho tela. Ale nemohol si pomôcť. Presne tak ako i každú noc doteraz.

Natiahol svoje dlhé štíhle telo tak, aby križovalo i prázdnu stranu postele a zovrel v náruči vankúš, akoby to nebola iba obyčajná necitlivá vec.

Spomedzi pier sa mu vydral tichý povzdych presiaknutý trpkosťou uboleného srdca.

Nemal si na to už dávno zvyknúť? Bolo to viac ako šesť mesiacov, čo nepatril do jeho života. A on tápal. Nejedol, nepil, prestal hýriť. Chodil ako telo bez duše.

Ale to mu ho nevrátilo.

Chápal ho. Teraz už áno. Už to nebol iba naivný chrabromilčan, čo zakaždým jeho prešľapom dúfal v zázrak, ktorý sa nikdy nestal.

Nie. Teraz bol tým naivným bláznom on, lebo dúfa v zázrak, ktorý sa zrejme nikdy nestane.

~*~*~*~

Píšeš:

Proklínám, ty tvoje ústa proklínám

Tvoje oči ledový

V srdci jen sniž

Sám a sám ať nikdy úsvit nespatriš

Na tvoje ústa mříž oči oslepnou

Ať do smrti seš sám

~*~*~*~

Koľkokrát ho prosil? Koľkokrát mu dohovárал a koľkokrát sa s ním kvôli tomu hádal? Draco by to nedokázal zrátať na prstoch oboch rúk.

Ale *nikdy, nikdy* naňho nevytasil prútik.

Ich vzťah bol ako anglické počasie, málokedy jasný a slnečný.

Prosby i hádky boli na dennom poriadku. Draco sa jeho prosbám iba smial, hádky ignoroval. Vedel, ako ho získať, ako upokojiť... ako účinne *umlčať*. Jeho zaručený recept sa často osvedčil, no nemal dlhodobú záruku.

Potter ho preklíňal, to áno, ale iba slovne, neškodne. A toto Draco dokázal bravúrne zvládnuť. Keď si privlastnil tie zmyselné pery a zamkol ich v bozku, tirády, ktoré sa z tých úst sypali na jeho hlavu okamžite ustali. Telo napäté ako struna zvláčnelo. Už nezáležalo na ničom. Existovali len oni dvaja.

Aj keď mu medzi tými bozkami občas s napuchnutých pier uniklo: „Preklíňam tie tvoje ústa. Prečo ti nedokážem odolať? Nie som dosť silný...“

Ani raz sa mu neozval. Nestretli sa ani len hlúpuou zhodou náhod. Neodpovedal mu na listy. Nerozlúčil sa, keď ukradomky opúšťal ešte pred svitaním ich byt.

Ostal tam po ňom iba krátky list, pár slov, ktoré dnes už vedel odrecitovať spamäti a vôňa, ktorá z obliečok v jeho veľkej posteli postupne celkom vyprchala.

~*~*~*~

Tvoje oči jsou jak stín a tvář den když se stmívá

Stromy rostou čím dál výš a pak je čeká pád

Sám s hlavou skloněnou, všechny lásky budou zdání

Potísíci čtu tvůj dopis na rozloučenou

~*~*~*~

Jar sa zmenila v horúce leto, leto v upršanú jeseň. Zo stromov opadalo lístie, zem zamrzala, chystajúc sa na príchod zimy.

Všetci sa naňho dívali ako na blázna. Aj v práci si o ňom pošuškávali a ťukali si prstami po čele s výrokmi: „Šiblo mu!“

Bola pravda, že bol bledší, chudší a bez života. Nič ho nebavilo. Mal pocit, akoby stratil zmysel života. To novembrové ráno to jeho priateľ už nevydržal.

„Draco, do kedy sa chceš kvôli nemu zožierať? Nevráti sa. Zmier sa s tým a začni znova žiť!“

Pozrel naňho svojimi striebornými očami. Svetlo, ktoré v nich niekedy tak jasne žiarilo už dávno pohaslo. Odvrátil od neho pohľad. Kedysi to tak nebolo. Nie.

Predtým by Draco jeho pozvanie do baru bez váhania prijal, zbalil by tam toho najkrajšieho chlapa a rozdal by si to s ním pokojne aj na špinavých toaletách. *Kedysi...*

Teraz mu Theove pozvanie prišlo ako našepkávanie hada, ktorý ho chce zlákať na cestu vedúcu priamo do pekla.

Priateľ naňho nespokojne zagánil. Theo v ňom dokázal čítať ako v otvorenej knihe. I teraz dokázal jeho odpoveď vytušiť skôr ako mu pozrel do očí.

Frustrrovane zavrčal a tresol rukami po stole. „Vidíš, že ti za to nestojí! Zabudni naňho!“

Draco vstal od stola a otočil sa mu chrbtom. Miesto toho, aby vydal aspoň hláska siahol po konvici s kávou a nalial si trochu. Dal mu tým jasne najavo, čo si o tom myslí.

Theo iba znechutene potriasol kučeravou hlavou. „Fakt nechápem, o čo ti ide. Najprv si sa k nemu správal ako k špine a teraz trucuješ, lebo si stratil obľúbenú hračku?!“

Odišiel a zanechal ho tam osamote so svojimi myšlienkami. Oprel sa čelom o stenu a tresol po nej zovretou päťou demonštrujúc tak svoju absolútnu bezmocnosť.

Prečo ho nik nechápal? Netrucoval, ani netúžil byť stredobodom pozornosti. Harry mu iba príšerne chýbal.

Nič viac, nič menej.

Príliš neskoro mu došlo, čo preňho ten muž vlastne znamenal. A ako veľa...

~*~*~*~

Píšeš:

Proklinám, ty tvoje ústa proklinám

Tvoje oči ledový

V srdci jen sníh

Sám a sám, až nikdy úsvit nespatriš

Na ústa mříž, oči oslepnou

Ať do smrti seš sám

~*~*~*~

Sedel v kaviarni a cez okno neprítomne civel do zasneženej ulice. Ľudia sa hmýrili v hustých davoch a rozšafných hlúčkoch. Všade bolo plno, všade vládol čulý hurhaj. Neznášal predvianočný zhon.

Celý uplynulý mesiac po ňom pátral. Najprv si myslel, že sa mu úmyselne zapiera, ale ako sa zdalo, Grimmauldovo námestie zívalo prázdnotou. Ani v Brlohu sa neschovával, to si overil zopár nocami strávených sledovaním toho domca na stračej nôžke.

Ale Harry nebol ani v inom hoteli v meste.

Napokon sa pokúsil dostať aspoň nejakú informáciu od jeho nadriadeného.

„Pán Potter je momentálne mimo Anglicka. Samozrejme, pracovne. Robí na prípade, ktorý podlieha prísnemu utajeniu. Preto iste chápete, že vám nemôžem poskytnúť viac informácií.“

Dracovi viac-menej odľahlo. Znamenalo to, že sa mu bývalý milenec nevyhýba ako čert krížu. „Neviete mi povedať aspoň to, kedy sa približne vráti?“

Vedúci aurorov iba mykol plecami. „Ak všetko pôjde podľa plánu, do Vianoc by mohol byť späť. Ale viete, ako to chodí.“

Vedel.

„Draco, ty ma vôbec nevnímaš! Synak, čo sa s tebou deje?“ staral sa Lucius s tvárou poznačenou obavami.

Draco si pretrel unavenú tvár a venoval otcovi ospravedlňujúci pohľad. „Prepáč, otec. V poslednom čase zle spávam.“

Lucius si ho premeral skúmavým pohľadom a po chvíli vyhlásil: „Stretol som Theodora.“

Draco zaúpel a sklopil pohľad. Čakal to, čo zvyčajne. Ponosy na to, aký život vedie, reptanie nad tým, že má prevrátený hodnotový rebríček a dobré rady nad zlato, že by sa mal zamyslieť nad tým, čo od života vlastne chce a mal by si konečne stanoviť svoje priority. Lucius mu viac ako desať rokov sústavne prízvukoval, že nemá žiaden životný cieľ.

Jeho hlas však ostával viac vľúdny ako mentorský, viac otcovský ako malfoyovský. „Theo si o teba robí obavy a musím priznať, že tvoja matka sa tiež strachuje. Ale ja... povedzme, že by som to celé nevidel v takých čiernych farbách. Vieš, vlastne... som na teba hrdý.“

Draco naňho šokovane pozrel. V očiach rovnako sivých ako boli tie Luciusove svietila jediná otázka – *Čože?!*

Lucius sa smutne pousmial. „Vieš, že som z tvojho vzťahu s Potterom nebol práve nadšený, vzhľadom k tomu, že tvoja sexuálna orientácia vylučuje vyhliadky na to, že sa nikdy nedočkáme tvojho potomstva. Ale asi by som mu mal vlastne poďakovať. Zmenil si sa a musím konštatovať, že rozhodne k lepšiemu.“

Draco utopil svoj pohľad v šálke čiernej kávy, no najradšej by sa zmenšil na veľkosť muchy a skočil by tam po hlave.

„Nechcem, aby si si myslel, že ma tvoja... *strata* teší,“ pokračoval Lucius a dúfal, že je dostatočne citlivý, a že našiel vhodné slovo na vyjadrenie. „Úprimne ma mrzí, že ťa Potter opustil,“ dodal Lucius a zdalo sa, že to naozaj myslí smrteľne vážne.

Navyše mu Lucius prikryl ruku svojou dlaňou, akoby ho chcel utešiť.

„Za všetko si môžem sám, otec. Bol som... *príšerný!*“

K údivu zaznamenal, že bol konečne schopný vysloviť tú hroznú pravdu nahlas. Zaslúžil by si prekliat' tou najhoršou a najodpornejšou kliatbou, na akú by si len Harry spomenul. Ale on ho nikdy ani len neudrel. Hádali sa, ale nikdy mu nevmietol do očí ani len to, že je obyčajný

kurevník. Samozrejme, to označenie by naňho trefne sedelo, ale... on ho nikdy nenazval ani lumpom, či všivákom a už vôbec ho nepočastoval prívlastkom slizolinská fretka!

Prečo mu to došlo až teraz? Vôbec si ho nevážil? Bral, čo mu bol taký ochotný dať a nevímal, že mu vlastne dáva úplne všetko.

Dával mu seba samého. A čo on? On na to kašľal.

Ale čo ostalo Harrymu...?

Tak také je to mať zlomené srdce? pomyslel si skrúšene a znova mu dal v duchu za pravdu, keď sa ho mladý muž rozhodol opustiť.

Draca vytrhol z vlastných úvah otcov hlboký, sýty hlas. „Takého to som ťa už nezažil celú večnosť, synak.“ Na moment sa odmlčal, akoby zvažoval, či je v takom stave, aby ho mohol nechať samého.

Zakúzlil *Tempus* a siahol pestovanými prstami do náprsného vrecka drahého a kvalitne ušitého saka na mieru. Vylovil odtiaľ zopár mincí a položil ich na stôl.

„Musím ísť. Ale rád ti dám jednu radu, ak ju prijmeš.“

Draco naňho váhavo pozrel.

„Prestaň sa ľutovať a vzhop sa! Pamätaj, sám si strojcom vlastného šťastia – a,“ odmlčal sa, aby dodal slovám pravú váhu, „Malfoyovci sa nevzdávajú. Nikdy!“

Draco sa letmo pousmial. „Ďakujem.“

Lucius mu položil ruku na plece a povzbudivo ho stisol. „Radi ťa s mamou kedykoľvek uvidíme, vieš to, však?“

Draco prikývol s dojatým úsmevom.

~*~*~*~

Píšeš:

Proklínám, ty tvoje ústa proklínám

Tvoje oči ledový

V srdci jen sníh

Sám a sám ať nikdy úsvit nespátríš

Na ústa mříž, oči oslepnou

Ať zůstaneš sám

Sám a sám at' nikdy úsvit nespatriš

Na ústa mříž, oči oslepnou

At' do smrti seš sám

~*~*~*~

Postával na chodníku pred domom, v ktorom býval. Vedel, že je tam. Na prízemí sa svietilo. Konečne. Mal pocit, akoby sa svetlo nádeje zažalo i v jeho srdci.

Z oblohy sa znášali veľké chumáče snehu. Pokrývali okolie i jeho vlasy a plecيا. Mysľou mu prebleskli slová ako *odvaha* a *Malfoyovci sa nikdy nevzdávajú*. Napriek tomu bolo tých posledných pár krokov k jeho dverám najťažších.

Ako ho prijme? A spraví to vôbec? Po tom, ako sa k nemu správal... Po tom, ako mu naposledy vmietol do tváre tie hrozné slová – *A čo čakáš, Potter? Ja som ti nikdy nič nesľúbil!*

Bodaj by mu vtedy radšej zdrevenel jazyk! Bodaj by sa bol spamätal skôr! Bodaj by si vážil to, čo mal!

Ale on nie! On bol posratý Malfoy! Sebecký mizerák Draco Malfoy s anjelsky krásnou tvárou, ktorý si myslel, že niektorí z jeho mnohých milencov zabudli na to, kým bol. Že niektorí z tých prízemných úbožiacov preňho bude lepší ako bol Harry...

Prerátal sa.

Spomenul si na tie týždne, keď mu z očí strhli ružové okuliare. Po tom, čo ho opustil Harry sa iba tak – *námatkovo* – opýtal prvého, s ktorým sa ocitol v tmavej uličke pár nocí po ich rozchode, či by si nemohli vzájomne lepšie spoznať.

Muž, ktorý dovtedy usilovne pracoval s tvárou pritisnutou v štrbine jeho zadku sa odtiahol a opýtal sa, ako to myslí. Draco pokrčil ramenami. „No, vieš, nie, žeby som si nevážil, čo tam dole robíš, ale nemohol by si mi o sebe niečo povedať?“

Chlapík, ktorý sa *asi* volal Matt naňho začudovane pozrel. Potom vstal a rýchlo si zapol povolené nohavice.

„Kam ideš?“ vyzvedal prekvapený Draco.

Muž ho ignoroval. „Sorry, kámo,“ zamrmlal prv, než vypadol. „Toto ja nemusím.“

To by bolo ešte prijal v pohode. Bol to iba prvý, na ktorého to skúsil a ten zjavne netúžil po vážnom vzťahu. Ale keď ušiel ďalší a ďalší, začali sa ho zmocňovať obavy. Napokon mu ktorýsi povedal, že taký ako on sú dobrý iba na jedno. Toto už fakt zaboľelo. Jeho ego dostalo úder pod pás.

A teraz tu stál, poprášený snehom a premrznutý. Bol pripravený vziať šťastie do vlastných rúk. Stisol pery a posmelil sa v duchu. Pravda bola, že nemal čo stratiť. Mohol iba získať.

Vykročil a o chvíľu už búchal na dvere ozdobené vianočným vencom, cez ktorý sa vinul nápis na zlatej stuhe: „Šťastné a Veselé,“ hobi bol už Silvester.

Otvoril mu. Ale ten smaragdový pohľad nebol ani trošku škokovaný, že ho vidí stáť na prahu svojich dvier. Akoby vedel, že celý čas číhal na druhej strane ulice.

„Ahoj,“ pozdravil Draco a hoci by najradšej sklopil zrak ako zbitý pes, pristihol sa pri tom, že naňho civie ako na svätý obrázok a nedokáže od tej nádhernej tváre odtrhnúť oči. To nič, že nebol oholený a už vôbec mu nevadilo, že mal pod očami kruhy. Bol... *nádherný*.

„Ahoj, Draco,“ zamrmlal hlboký hlas, ktorý znel síce smutne, ale zapôsobil ako dlho odopierané pohladenie. Rozochvel ho a takmer ho obral o krvopotne pozbieranú odvahu.

Zelené oči sa naňho upreli s tichým záujmom. Mlčal. Nepýtal sa na dôvod jeho návštevy, ale ani mu nezabuchol dvere pred nosom. Už to bolo samo o sebe pozitívnym znakom.

„Mrzí ma to,“ dostal zo seba, i keď to znelo nejako priškrtene. „Viem, že na tom už nič nezmením, ale chcel som, aby si vedel, že to ľutujem.“

Tmavá hlava sa naklonila na stranu a oprela sa o veraje dverí. „Čo presne ťa mrzí? Že sme spolu... žili? Že sme...“

Nestihol dopovedať, nech už chcel vysloviť čokoľvek. Jeho ruka sa bleskovo natiahla k tým plným perám, aby mu zabránila vysloviť čokoľvek podobné. Ale zároveň rovnako tak rýchlo uhla, keď si uvedomil, čo spravil. Ale počuť tie slová z jeho úst bolo... *hrozné!*

Harry neuhol, hoci mohol. Iba sa mu nepatrne rozšírili zorničky a jeho telo stuhlo.

Draco mu pozrel pevne do očí a pokrútil hlavou. „Nie, nie toto. Toto nebudem ľutovať nikdy vo svojom živote. Nikdy, Harry. Ja...“ na moment sa odmlčal a uhol pohľadom, „Bol si to najlepšie, čo ma kedy stretlo a mne je ľúto, že som sa k tebe správal tak odporne. Nezaslúžim si, aby si mi odpustil, ale...“

„Nezaslúžiš?“ opýtal sa tlmene hlas, ktorého zvuk mu rozvibroval všetky nervy v tele. „Tak prečo si potom tu?“

Draco uhol očami. Prečo bol tu? Už-už otváral ústa, aby mu odvetil, keď ho predbehol niekto iný.

„Harry? Chladne ti čaj!“ ozvalo sa odkiaľsi a Draco zdrevenel.

Privrel viečka tak tuho, ako to len išlo a stisol nielen pery, ale aj ruky v päst'. Mal to vedieť? Mal si to uvedomiť!

Muž ako Harry Potter nemôže byť predsa sám!

Draco Malfoy! Ty naivný, naivný, naivný sebec!

„Odpusť,“ šepol naposledy a otočil sa. Zbehol po schodoch a zmizol v temnej noci ako gáfor.

Keď sa vŕtackal do bytu, poriadne cez slzy nevidel. Z úst mu unikol jediný tichý vzlyk a vzápätí vyľakané zhíknutie, keď sa svetlo na chodbe rozsvietilo a Harry sa ocitol priamo pred ním.

Tak ako bol. Iba v hrubých ponožkách a pyžame, na ktorom mal župan. Pozrel naňho mútnymi očami.

„Takže... moje odpustenie je všetko, čo si chceš?“ opýtal sa a Draco nedokázal pochopiť, prečo to znelo tak nejako... *sklamane*.

„No, ja...“ koktal, nenachádzajúc tie správne slová.

Harrymu ovisli plecيا. Povzdychol si a prehrabol si rukou vlasy. Otočil sa a zamieril späť ku krbu. Prv ako zaboril prsty do sypkého prášku, zamrmal: „Nikdy som sa na teba nehneval. Vedel som, aký si... Rešpektoval som ťa, hoci som dúfal, že ma časom budeš milovať rovnako, ako ja milujem teba a prestaneš sa ťahať s tými ostatnými...“

Hodil prach do krbu a skôr ako vošiel do ohňa bol prudko otočený o stoosemdesiat stupňov späť, aby sa ocitol tvárou v tvár Dracovi.

„Ty... ty ma... *Naozaj?*“ pýtal sa tak rozkošne zajakávajúc, sivé oči neveriacky vytreštené v bledej tvári. Iba čo sa mu líca jemne rumeneli...

Harry sa nad ním zľutoval. Venoval mu úsmev, ktorý ako dúfal, hovorí za všetko.

Draco sa naňho doslova vrhol. Ovinul okolo neho ruky a objal ho tak mocne, až mladý chrabromilčan zalapal po vzduchu s výbuchom smiechu. Prv ako stihol čokoľvek povedať, Draco sa od neho odtiahol, hoci len na dĺžku paží.

„A čo ten... muž... s tým čajom?“ opýtal sa odrazu, keď si naňho spomenul.

Harry sa pousmial. „Trevor je liečiteľom u Sv. Munga. Požiadal som ho, aby ma prišiel prehliadnúť domov. Niečo na mňa zdá sa lezie...“

Draco si povzdychol. Mal dojem, akoby mu zo srdca padol poriadny balvan. *Harry bol jeho... iba jeho.*

„Tak to aby si zaliezol okamžite do postele, láska,“ riekol autoritatívne, na čo sa Harry pousmial a naklonil sa k nemu. Oprel sa čelom o jeho. Na perách mu pohrával malý úsmev.

„Tak ma do nej prosím vezmi...“ požiadal zastretým hlasom a strčil mladíkovi ruku pod čierny kabát.

„Ou,ou,ou! Brzdi, srdiečko,“ napomenul ho Draco a chytil ho nežne za ruku. „Na to bude čas neskôr. Teraz si potrebuješ oddýchnuť, užiť liek a...“ Pohladkal ho po líci a usmial sa. „Dúfam, že ti dokážem, že som sa zmenil, Harry. Chcem byť takým mužom, akého si zaslúžiš. Verný, spoľahlivý a hlavne... milujúci.“

Harry musel uznať, že tento oneskorený vianočný darček za to naozaj stál. Hlavne potom, čo si kvôli nemu vytrpel. Ale aj tak prevrátil očami a nespokojne zamrmal: „No, lenže to milujúci sa rozhodne vylučuje s tým odmietnutím, ktoré si mi ušted...“

Draco ho umlčal bozkom. Konečne spravil to, po čom túžil. Pobožkal ho. Privítali ho rozpálené ústa, v ktorých to vrelo ako v kovárskej vyhni. Ale aj tak to bol famózný bozk.

„Stačí malá záloha?“ opýtal sa Harryho zastretým hlasom a omámený mladík iba prikývol.

„Na chvíľu myslím, že áno...“ odvetil neisto.

Draco si nabral hrst' prachu a posunul ho pred krb.

Vynorili sa uňho v byte. Tam sa postaral o to, aby Harry zaliezol do postele a vypil ohriaty čaj, ktorý mu predtým uvaril Trevor.

Dozrel na to, aby užil Životabudič a prebdel pri ňom celú noc s úsmevom na perách.

Keď sa ráno Harry prebúdzal, Draco ho pozdravil vrelym bozkom na čelo a priánim Šťastného Nového roku!

„Takže som si to celé iba nevysníval?“

„Nie,“ odvetil Draco mäkko a chytil ho za ruku. „Toto som si vysníval ja, Harry,“ zamrmal zastretým hlasom.

oooOOOoooOOOooo

Mrazivý január...

Draco venoval svojmu otcovi hanblivý, ale vrúcny pohľad. Harry sedel po jeho boku a trochu sa červenal.

„Ako som vás už informoval, radi by sme vám niečo oznámili,“ začal obradne a s láskou v sivých očiach pozrel na tmavovlasého muža. „Požiadal som Harryho o ruku,“ dostal zo seba napokon a Harry ho chytil za ruku s vrúcnyim úsmevom.

„Gratulujem,“ vyhlásil Lucius. „Na to si musíme pripiť!“

Okamžite otvoril šampus a nalial ho štedro do troch pripravených pohárov. Narcissa odmietla. Poprosila si od domáceho škriatka trochu ríbezl'ového džúsu. Štrngla si s nimi.

Draco si matku premeral spýtavým pohľadom. „Vždy si mala rada šampanské. Ty nebudeš?“

Narcissa sa tajomne usmiala a dotkla sa Luciusovho ramena. Manžel jej ruku zovrel v prstoch a láskyplne pobožkal.

„No,“ začal zdráhavo, „aj mi by sme ti radi niečo oznámili, synak.“

„Áno? Dúfam, že je mama v poriadku?“ uistoval sa, ale úsmev na matkiných perách určite nesvedčil o nejakej pohrome.

„Samozrejme,“ odvetila a pozrela na Luciusa.

Lucius na ňu stále upieral pohľad plný lásky a nevýslovnej hrdosti. Potom sa otočil k svojmu synovi. „Draco, tvoja matka je v inom stave. A bude to chlapec.“

Nebol. Teda, nebol to len chlapec. Boli to dvojčatá. Uzreli svetlo sveta koncom júna a Draco s Harrym sa stali ich krstnými otcami.

Stojíš za viac, ver mi...

Varovanie: násilný sex v úvode!

Vedel len jedno. Tmavá noc, ktorá ich obklopovala bola rovnako chladná ako múr kamennej steny, na ktorú bol pritlačený hrubou silou náhodného partnera. Z pootvorených úst sa mu na mrazivý vzduch dostávali s odstupom pár sekúnd s každým namáhavým výdychom obláčiky pary, ktoré sa mu okamžite rozplynuli pred očami.

Zastonal, keď sa jeho rozhalená hrud' obtrela o takmer ľadové kamene steny. Telom mu prebehli zimomriavky. Bezmocne zaryl prsty do tých studených, ostrých kameňov a tvár skrivil v bolestnom úškľabku, keď ucítil v štrbine zadku kĺzať vlhký úd. Sklonil hlavu a zahryzol si do pery. Na svojich úzkych bokoch cítil jeho mäsité ruky a hrubé, drsné prsty mozolnatých dlaní. Sivé nohavice z drahého hodvábu mal omotané kdesi okolo členkov a váľali sa v špine tejto zašitej uličky, kde sa dovliekli z neďalekého baru, aby si to spolu rozdali.

„Viem, že sa ti to takto páči...“ zachripel mu do ucha drsný mužský hlas. „Však ma chceš ochutnať? Chceš ma v sebe celého, že?“ Ten hlas ho štekľil na poodhalenej šiji a ovieval mu ľavé ucho teplým, i keď páchnucim dychom. Z úst toho chlapa sa tiahol odporný smrad po cesnaku a pive. A jeho odev smrdel ako starý, moľami rozožratý gauč. Takmer mu dvihlo žalúdok. Napriek tomu sa zachvel očakávaním aspoň nejakého naplnenia... *vzrušenia*... sexu.

„Presne tak...“ podarilo sa mu dostať zo seba cez zaťaté zuby. „Chcem ťa... celého...“ Jeho hlas sa zatriasol. Navrával si, že to kvôli tomu studenému počasiu. Nemal sa predsa čoho báť. Dnešná noc sa predsa môže skončiť inak ako... tých pár predošlých pokusov.

Len čo to povedal, muž stojaci za ním urobil prudký výpad panvou dopredu a on priškrtené vykrikol. Pred očami sa mu zatmelo, keď sa do jeho útrobov natlačil hrubý, zdurený klát, ktorý sa len nedávno pokojne hompáľal medzi chlpatými nohami toho ozembucha. Jeho štíhle prsty boli dodriapané od steny, ktorej sa pridŕžal, aby nestratil rovnováhu pri prudkých výpadoch. Chvíľu uvažoval, či sa nezbláznil, keď zakaždým vyhľadával takéto... *avantúry*. Skôr sa to totiž podobalo sado-maso praktikám a on vonkoncom nebol ich milovníkom, a ani len vyznavačom, či čímkol'vek iným.

Násilie sa mu od istého času doslova hnusilo. Lenže zdalo sa, že v jeho prípade prosto nie je na výber. A tieto jeho občasnú stretnutia... no, zakaždým to bolo trochu iné. Buď

premyslenejšie, alebo brutálnejšie. Teraz ho doslova páral vo dvoje akýsi nepekčný chlap s miernym, pivným bruchom. Bol rád, že súhlasil s tým, že vynechajú bozkávanie a prejdú priamo na vec. Asi by sa povracal už len pri tej predstave. Mrožie fúzy, ktoré mal ten chlapík pod hákovitým nosom tomu určite nepridali. V tomto, rovnako ako ani v predošlých prípadoch ho nezaujímala žiadna nechutná predohra.

Dobre, tak teda vyhl'adával sex s pochybnými typmi. Ale len preto, lebo vedel, že ho nikdy nič iné ani čakať nemôže. Romantika a nežnosti? Kto by to nechcel zažiť?! Lenže on vedel, že toto bol jediný spôsob telesného uspokojenia, aký mu mohol byť dopriaty. Stačilo natrafiť na nejakého idiotského úchyla, ktorý je ochotný pretiahnuť ho.

„Si moja rozkošná štetka! Povedz to... povedz,“ žiadal ho ten ozembuch, keď ho občas plesol po zadku, v ktorom sa pravidelne strácal takmer až po koreň svojej klobásy.

A on spravil, čo chcel. Opakoval slová, ktoré chcel počuť, len aby sa ten chlap mohol čím skôr urobiť. Napriek tomu sa dokázal tešiť z príchodu vlastného vyvrcholenia a jeho špinavá, studená a od chladu stuhnutá ruka pracovala na jeho vlastnom penise, aby si doprial rovnaké uspokojenie, aké tak veľkoryso ponúkol tomu kreténovi.

K jeho zmyslom prenikoch chrapľavý výkrik plný uspokojenia... Sám nevydal ani hláska, keď sa dostavilo o pár sekúnd neskôr to jeho.

Potom zachytil akési hlasy...

... a o chvíľu na to ho obostrela tma. *Tma a ničota...*

oooOOOoooOOOooo

Bolo čosi po siedmej večer. Ale v tomto mrazivom ročnom období sa samozrejme stmievalo skôr. Noci boli dlhšie, dni o niečo kratšie. Ale všetky rovnako hmlisté a daždivé. Až do včerajšia. Teplota vonku klesla na bod mrazu a dážď sa zmenil z ťažkých dažďových kvapiek na ľahulinké snehové vločky. Tie sa znášali na zem pokrytú tenkou vrstvou ľadu, ktorý sa vytvoril cez noc na mokrých vozovkách, chodníkoch i schodoch, keď sa tak náhle ochladilo.

Boli dva týždne pred Štedrým večerom. Po chodbách v Nemocnici u Sv. Munga na čarovné choroby a zranenia sa hemžilo zopár pacientov, zopár praktikantov, či liečiteľov. Ale nie tu, nie na treťom poschodí nemocnice. Nie tu, kde pacienti potrebovali nadštandardné služby. Nie na poschodí, kde boli izby vybavené pre zvláštnu starostlivosť týkajúcu sa psychologickú a psychiatrickú poradne. Tu bol zväčša pokoj a ticho... ako v hrobe.

Na konci dlhej chodby, ktorú zdobila drevená parketová podlaha ešte z čias druhej svetovej vojny, steny a strop omalované na bielo a svetlá vo vzdialenosti každé dva metre, sa otvorili dvere. Vyšiel z nich pomerne mladý muž. Jeho kroky boli dlhé a rózne, chôdza istá. Okolo nôh, na ktorých mal predpísanú bielu obuv mu povieval liečiteľský plášť. Svetlomodrý plášť, presne tej istej farby ako boli jeho nohavice i halena. V ruke zvieral pomerne hrubý chorobopis svojho nového pacienta. Na tvári zarostenej tmavým strniskom sa odzrkadľoval zadumaný výraz. Jeho oči, inokedy pokojné ako dve studničky teraz odrážali obavy. Keď zastal pred dverami, za ktorými ležal jeho nový pacient, akoby sa zasekol a rozhodoval, či má vojsť dovnútra. Cívil na číslo dverí a premýšľal... *Prečo?*

„Pán liečiteľ, je nutné, aby ste sa na toho pacienta pozreli.“

Jeho oči si skúmavo premerali o rok mladšieho kolegu z prvého poschodia, ktorý bol evidentne v koncoch.

„Čo sa deje, Horatio?“ opýtal sa, načiahol sa za chorobopisom, ktorý mu kolega doniesol, otvoril ho a oprel sa vo svojom novom, pohodlnom, čiernom koženom kresle. V okamihu, keď mu oči spočinuli na mene pacienta, vyschlo mu v hrdle. Uvažoval, či si jeho kolega všimol zmenu v jeho výraze, ale ten bol našťastie zabratý do vlastného monológu, v ktorom ho oboznamoval so žalostným stavom pacienta.

„Veľmi dobre vieš, že by som ťa neobťažoval, keby som si nebol istý, že ten chlap potrebuje konzultáciu. Ved' sa na to pozri!“ vykrikol bezmocne a rozhodil rukami vo vzduchu. „Má záznam dlhší ako všetci pracovníci nemocnice s pacientmi dohromady a jeho diagnóza je zakaždým rovnaká! Privezú nám ho vždy na pokraji vedomia, alebo celkom v bezvedomí. Zbitý, niekedy s polámanými kosťami, prinajlepšom utrži pár pomliaždenín. A keby len to. Ako sa môže stať, že sa ten muž nechá po dvadsiaty prvý krát znásilniť? Čo je to za idiota?“ Šľahol sebou do kresla a bezmocne si šúchal čelo. „Načo ho liečime? Aby ho opäť niekto dokaličil?“

„Naozaj bol znásilnený... dvadsať jeden krát?“ opýtal sa neveriaco a prebehol očami i lekárske záznam, aby si to overil na vlastné oči.

Jeho kolega prikývol.

„Prečo ste neprišli už skôr? Oveľa, oveľa skôr?“ vyčítal mu, a keď naňho Horatio pozrel, z jeho pohľadu sršali blesky.

„Chceli sme! Ale zakaždým sa vyhovoriť, že je to jeho chyba. Okrem toho, nechcel okolo svojej osoby robiť zbytočný rozruch. Vravel, že je celkom v poriadku. A navyše... je sponzorom nemocnice. A veľmi štedrým.“

„Aj keby bol samotným Spasiteľom, je mi to jedno! Mali ste prísť. Ved' toto je...“ zavrel ústa. Z plných ružových pier ostala od rozčúlenia len tenká linka.

„Chceš ho vidieť?“

Zneistel. „Je... stále...?“

Horatio prikývol. „A ešte pár hodín bude. Vyzerá akoby ho prešiel Rytiersky autobus,“ povzdychol si nešťastne a poškrabal sa v orieškovo hnedých vlasoch.

„Tak dobre.“

Rukou si prehrabol vlasy. Nie, že by to nejako pomohlo, ale robil tak vždy, keď bol nervózný. Odkiaľal si a jeho prsty sa konečne dotkli kľučky dverí. Stlačil ju a vstúpil dnu. Odhodlaný... *pomôcť*. Odhodlaný na... čokoľvek.

„Dobrý večer, pán Malfoy,“ pozdravil, keď vstúpil do izby pacienta.

Ich dlhoročný mecenáš ležal na pohodlnom polohovacom lôžku, oblečený do isto riadne drahého čierneho saténového pyžama s monogramom vyšíтым na vrecku kabátika. Jeho tvár už nevyzerala tak, akoby si potykala minimálne s nápravou kamióna. A hoci nehrala fialovo-čiernymi odtieňmi, stále bola sýtožltá s mierne hnedastým nádychom. Modrina sa pomaly strácala.

Mladý muž k nemu opatrne otočil hlavu. Sedel na posteli, podopretý páperovým vankúšom. Vôbec nepôsobil dojmom, že práve prežil jedno zo svojich mnohých znásilnení.

To vedomie ním otriaslo. *Dvadsať jeden krát*, prebehlo mu myslou ako výstrel z prútika.

Ostal stáť konča jeho postele. „Volám sa liečiteľ... Harold.“

Draco zdvorilo pozdravil. „Dobrý večer, liečiteľ. Čomu vďačím za vašu návštevu?“

„Vášmu chorobopisu, predpokladám,“ dostal zo seba a jednoduchým kúzlom k sebe privolať bielu plastovú stoličku s kovovými nôžkami. Ďalším kúzlom si ju premenil na pohodlnejšie kreslo. Na rovnaké, aké mal vo svojej pracovni, aby si sadol.

„Lenže mňa už ošetrili,“ hlesol pacient s výrazom, ktorý mal vyjadriť pochybnosti o odbornosti a zrejme aj príčetnosti liečiteľa, ktorý sa unúval vyrušiť ho z odpočinku a pomalého zotavovania sa.

„Je mi to známe,“ odvetil liečiteľ. „Viete, že ste na treťom poschodí?“ zakontroval, čakajúc na spätnú väzbu v predzvesti jeho pohoršeného, či rozzúreného výbuchu.

Mladý muž sa uškrnul. „Tak predsa. Nesúhlasil som s tým. Nič mi nie je. Po psychickej stránke som celkom v poriadku.“

„Prepáčte mi, pane, ale dovoľm si nevyjadrovať predčasné... závery,“ namietol liečiteľ pokojným hlasom. „Váš spis je poriadne hrubý, váš stav vážny a liečiteľia sú preto samozrejme znepokojení.“

Draco si odfrkol a oprel si plavú hlavu o vankúš. Chvíľu bolo ticho. Draco počul ako si liečiteľ niečo sústredene zapisuje. Tak rád by sa mu pozrel do tváre. Pravdupovediac, ani len netušil, kto bol u Sv. Munga psychiatrom. Ale to meno... *Harold*... lenivo sa mu prevažovalo na jazyku i v mysli a evokovalo to v ňom staré spomienky.

Stačilo ho len vysloviť a... Nie! Zakázal si naňho myslieť už veľmi dávno.

„Viete, poznal som kedysi niekoho s podobným menom...“ zamrmlal zamyslene, jeho hlas bol presýtený nezvyklou nostalgiou.

Liečiteľ prestal písať a pozrel naňho. Uvedomil si, že ho pacient nemôže vidieť a podvedome si vydýchol.

„Áno,“ pokračoval zamyslene Draco. „Vaše meno sa mi nepáči,“ vyhlásil napokon doráňaný muž, čo vyvolalo u liečiteľa veselý úškrn.

„Neverili by ste mi, ale ani mne nie. Zdá sa mi príliš fádne. Ale predstavte si, že by som sa volal napríklad Hypokrates... alebo Rabastan.“

Teraz sa pousmial Draco. „Dobre, ostaňme radšej pri tom Haroldovi.“

„Mimochodom, môžem vás oslovovať krstným menom?“

Plavovlasý muž prikývol.

Harry zavrel spis, poznámkový blok si položil naň, brko pripravené v ruke. Oprel sa v kresle a zadíval sa naňho. Nezdalo sa, že by sa bol za tie roky zmenil. A predsa na ňom bolo čosi iné. Túžil zistiť, čo to je.

„Môžeme teda začať? Budete spolupracovať?“

Draco sa na moment zamyslel, kým odvetil. „Pod podmienkou, že ma neoznačíte za beznádejný prípad.“ Nevedel, čo to bolo, ale ten hlas... bol príjemný a on sa pri ňom necítil tak, akoby sa asi mal vidieť a ako ho asi videli všetci títo ošetrovatelia a praktikanti. *Ako masochistického blázna.*

V hrdle liečiteľa zaklokotal veselý smiech. „Nemyslím si, že vám také čosi hrozí. Ale v poriadku.“

„Tak sa pýtajte,“ vyzval ho mladý Malfoy a čakal, s čím vyrukuje.

„Ako ste prišiel k tomu úrazu? Pri milostnom akte?“

„Tentoraz nie.“

„Tentoraz nie? Poviete mi o tom viac?“

Draco naklonil hlavu na stranu. „Bolo to *po* milostnom akte. Natrafila na nás partia chlapov, ktorým sa nepáčilo, keď videla ako si to rozdávali dvaja muži. To je všetko.“ Opomenul, že medzi tými mužmi bol napríklad jeho dávny známy Gregory Goyle. Chlapec, ktorý bol kedysi jeho poskokom ho teraz zmaľoval na nepoznanie. Ale... nebol sám...

Draco sa započúval do pera, ktoré si niečo poznamenalo. „Dobre, takže tentoraz by sa to, čo sa vám stalo dalo označiť za výsledok pouličnej bitky. Myslím váš momentálny zdravotný stav. Predchádzalo tomu stavu i znásilnenie alebo násilné konanie zo strany partnera?“

Draco sa na okamih zamyslel. V mysli si prehral zvuky trhania látky. Cinkot gombíkov, ktoré dopadli na zľadovateľý chodník, bolesť, keď sa mu do hrude vrývali ostré kamene vystupujúce z múra. A hrubé vniknutie mäsitého falusu, ktorý doňho vpadol iba s minimálnou prípravou. Prikývol.

„A čo tie predošlé stretnutia? Odohrávali sa v rovnakom duchu?“ pýtal sa ho ďalej liečiteľ.

Znova sa na moment zamyslel a po chvíli prikývol. Potom sa jeho jemne krojené pery roztiahli do akéhosi smutného úsmevu. „V nemocnici som takmer ako... doma.“

Harry sa zamračil. Díval sa a nechápal ako si môže sám so seba uťahovať. Tie početné znásilnenia predsa nemohli byť normálne. Kto by sa takto nechal... mučiť? Bolo to pod ľudskú dôstojnosť. Pod dôstojnosť hrdého muža, akým Draco Malfoy nepochybne bol! *Tak prečo do kotla!*

„Prepáčte, ale musím sa opýtať,“ povedal, dívajúc sa naňho stále so zamračeným výrazom. „Tie násilné praktiky vyhľadávate úmyselne alebo je za tým niečo iné?“

Dracov nevidomý pohľad sa uprel do stropu. Ruky voľne ležiace pozdĺž úzkych bokov sa zovreli v päšť. Harry si to všimol. Postrehol i to, ako si mladý muž zahryzol do pery a jeho črty nabrali sústredený výraz.

„Čo chcete počuť?“ opýtal sa napokon rezignovane pacient, teraz navyše s odvrátenou tvárou.

„Pravdu,“ odvetil okamžite Harry. „Sľúbili ste, že budete spolupracovať. Ak budete úprimný a budete mi dôverovať, určite spolu dospejeme k nejakému riešeniu.“

Draco si odfrkol. „Veriť vám?! Ani vás nevidím!“

„Ale som tu. Z mäsa a kostí. Okrem toho, viaže ma prísaha. O našom rozhovore budem mlčať,“ dohovára mu jemne a nevtieravým hlasom.

Draco mal pocit, akoby ho ním spútal. Akoby popoťahoval za neviditeľné nitky, aby musel konať tak, ako to bude liečiteľ chcieť. Asi za to mohol ten hlas... Znel ako zamat... Ako pohladenie. Ako nežný dotyk.

Čo z toho kedy zakúsil? Nikdy nič...

„Nie,“ odvetil napokon. „Nie, nevyhľadávam to úmyselne. Avšak...“ bolo hrozné priznať to pred sebou, ale pred niekým iným... to bolo nesmierne ponižujúce!

„Avšak?“ nadškrtol.

„Nemám veľmi na výber.“

Harry sa úprimne zadivil. „Prečo? Nechce sa mi tomu veriť. Ste príťažlivý mladý muž. Myslím, že ak nemáte na výber vy, čo potom my ostatní, obyčajní ľudia.“

Draco sa pousmial. Neprehliadol jeho kompliment, ani ten zjavný pokus o odľahčenie napätia, ktoré sa k nemu zakrádalo. Ale i tak musel jeho mienku poopraviť. Pravou rukou zablúdil k svojej ľavačke a povytiahol si rukáv kabátika pyžama.

„Aj toto je tomu na vine. Predsudky zo sveta len tak nevymiznú.“

Harry o tom vedel samozrejme svoje.

„Áno, viem, ale... možno ste iba hľadal na zlých miestach,“ podotkol logicky.

„Vážne? A kde má hľadať niekto ako ja? S mojou farbistou minulosťou a tým ohavným tetovaním na tele? Všetci vedia, čo som zač. Nikto so mnou nechce mať nič, ak sa to netýka rýchleho, tvrdého sexu. Nestojím totiž nikomu za nič viac.“

Z jeho úst to vyhlásenie neznelo tak cynicky ako by Harry očakával. Bol to skôr žalospev uboleného srdca.

Vlastne ho celkom chápal. Musel priznať, že naňho po tie roky mysleval. Sám nemal nikdy trvalý vzťah, ale presne z opačného dôvodu. Kým tým Dracovým bola jeho ponurá minulosť, tým jeho bolo výsledie slávy. Stále sa našlo pár ľudí, ktorým išlo iba o jedno. Zviditeľniť sa po jeho boku. Napokon pred časom tie snahy o trvalý vzťah vzdal. Teraz uvažoval, či sa neprerátal a či nebol on ten, kto hľadal na zlých miestach.

„Kde? Pokojne aj tu...“ šepol a neuvedomil si, ako zastreto znie jeho hlas. „Viete, čo si o vás naši praktikanti šepkajú?“ opýtal sa a nečakal na jeho odpoveď. „Vraj máte telo atléta a tvár boha. Neostáva mi iné, len s nimi súhlasiť. I keď mám možnosť súdiť iba podľa vašej tváre, Draco. Poznám vás a viem, že nie ste ani zloduch, ani zbabelec. Viem, čím všetkým ste si prešiel a nebola to práve vyhlídková jazda na grifovi ružovou záhradou. Kto iný, ak nie vy si zaslúži lásku a nehu? *Pri Hippokratovi!* Keby som to len vedel zmeniť...“ hlas sa mu vytratil. Iba tam sedel, zvierajúc v rukách poznámkový blok i brko.

Nie, tento muž rozhodne nepotreboval jeho pomoc. Potreboval iba kúsok obyčajnej lásky. To je liek na jeho doráňanú dušu i telo.

Draco sotva dýchal. Potom sa zarazil, keď si uvedomil, čo liečiteľ povedal... *Poznám vás...*

Ako to bolo možné? Poznal ho? Skôr ako stihol otvoriť ústa počul tiché zaplesnutie poznámkového bloku a vrznutie stoličky.

„Pôjdem. Moje služby rozhodne nepotrebujete, pán Malfoy.“

„Ale...“ zahabkal a zažmurkal. Zrak sa mu pomaly vyjasňoval.

„Ale ubezpečujem vás,“ vyhlásil, keď mu ukradol slovo z úst, „že stojíte za viac, verte mi.“

S tým sa k nemu celkom neprofesionálne sklonil a obtrel sa ústami o jeho pery. Vedel, že by nemal, že to bude ľutovať, lebo naňho muž môže podať žalobu za obťažovanie. A napokon, bol liečiteľom. A pletky s pacientmi zásadne neprichádzali do úvahy.

Ale ten dotyk ho samotného zaskočil. Pristihol sa pri tom, že túži po niečom viac.

Krátke pritisnutie perí k tým druhým a ostrý, prerývaný výdych.

„Naozaj stojíte za viac...“ šepol a vzpriamril sa. „Prajem vám dobrú noc, Draco.“

S tým sa otočil a pobral sa preč.

Draco stále v miernom šoku zažmurkal a preklínal svoju dočasnú stratu zraku. Pretrel si oči, ale napriek zúfalstvu videl iba nejasné obrisy bledomodrej a... azda čosi, čo mohlo byť tmavou hlavou.

Frustrrovane zastonal. Keby mu nebola jedna praktikantka doniesla elixír Bezseného spánku, nezažmuril by oka celú noc. Keď sa jej vypytoval na liečiteľa, odpovedala veľmi úsečne a nejasne. Dozvedel sa iba toľko, že je tu sotva pár mesiacov, ale je vynikajúci. Veľmi citlivý, s ľudským prístupom, čo sa dnes už takmer nevidí a navyše, stále slobodný. Nanešťastie to vyzeralo, že je na mužov, lebo sa vyháňa nástrahám praktikantiek ako čert krížu.

oooOOOoooOOOooo

Nasledujúce ráno ho prepustili. Zamieril za liečiteľom, ale ten bol preč.

Nenašiel ho tam ani ďalší deň a ani tie potom. Nevzdal to. Miesto toho sa rozhodol vystriehnuť si ho.

Keď sa v jeden podvečer po Vianociach na rohu ulice objavil muž, ktorý by mohol byť podľa opisu, čo získal od praktikantiek liečiteľom Haroldom, neváhal a vybral sa za ním.

Na chodníku sa ozýval kľopot dvoch párov nôh. Mužovi to očividne neušlo. Zastavil sa, ale neotočil. Dracovi bol akýsi povedomý. Výška, farba vlasov... postava...

„Myslíš, že je to dobrý nápad, Draco?“ opýtal sa ho tichým hlasom, keď mierne pootočil hlavu.

Draco zazrel jeho nepatrný profil. Tmavé vlasy boli síce zopnuté v cope, ale dlhšia ofina kryla polovicu tváre, kým hustá brada spoľahlivo schovávala zvyšok.

Ten hlas... Poznanie ho zasiahlo ako blesk z jasného neba. *Harold!* Vysmievala sa mu vlastná myseľ a on iba pootvoril ústa v nemom údive.

„Potter!“ vydýchol, ale nezastavil sa, kým sa mu neocitol zoči voči.

Potter sklopil pohľad, kým si ho Draco premeriaval hodnotiacim pohľadom sivých očí. Vyzeral inak. Staršie, mužnejšie a vďaka tej hustej brade aj... otrasne. Ale potom si všimol jazvu, ktorá sa pod ňou tiahla na jeho ľavom líci a nemusel byť génius, aby nepochopil, že sa ju tou húštinou iba snažil skryť.

„Zmenil si sa,“ poznamenal zadumane a natiahol ruku k jeho tvári.

Muž pred ním sa zatváril šokovane, ale neuhol. Dracove prsty pohladili zarastené líce, bruška skĺzli po obryse jazvy. „Vieš, že existujú maskovacie kúzla?“ opýtal sa akoby nič. „Tá brada... nepristane ti. Robí ťa starším ako si.“

Harry sa pousmial. „Ale spoľahlivo odháňa neželanú pozornosť.“

Draco uznanlivo vykřivil pery. „Ja som však stále tu,“ odvetil.

„Veru si,“ hlesol Harry, v hrdle mu vyschlo a oprel sa do dotyku jeho ruky. „Znamená to, že ti nepripadám... ohavný?“

Draco neodvetil, iba ho prepaľoval intenzívnym pohľadom, kým poznamenal: „Niečo ti dlhujem, Harold.“

Ruku mal stále zľahka na Harryho tvári, palcom neprítomne pohládzal zarastené líce.

„Nespomínam si, že by si mi...“ stíchol, keď sa k nemu plavovlasý muž naklonil a vlepil mu na ústa rovnako krátky bozk, ako pred pár dňami dostal od neho ležiac na nemocničnom lôžku.

„Čo to bolo?“ opýtal sa Harry zmätene, keď sa od neho vzdialil.

Draco iba mykol plecami. „No, bozk.“

„Nie, určite nie. Toto je bozk,“ odvetil a nechal svoju tašku padnúť s buchotom na zem. Miesto nej zovrel v dlaniach Dracovu tvár a nechal ich ústa splynúť v jedno. Ich pery sa nesmelo pozdravili v elektrizujúcom kontakte zamatovej pokožky. Ústa sa pootvorili a jazyky si vyšli oproti. Skúmali, bádali a tancovali ten najzmyselnejší tanec všetkých čias.

Keď sa od seba po celej večnosti zadýchane oddelili, Draco zvieral predok jeho muklovského saka ako o život. Jeho pohľad sa upieral do tých zelených očí a rovnako ako on, nemohol uveriť tomu, čo sa deje. Harry ho držal v objatí a neprestával sa čudovať, čo sa to deje.

Ale bolo to krásne... Konečne sa cítil po dlhej dobe ako plnohodnotá ľudská bytosť.

„Pokojne by som ti... predviedol aj iné techniky,“ začal Potter plytko dýchajúc, „pokiaľ by som nemusel do práce.“

Draco z neho nespúšťal pohľad, keď prikývol. Potom sa napäto opýtal: „Potter, ešte ma nenávidíš?“

Harry s plachým úsmevom pokrútil hlavou. „Nie, myslím, že nie.“

Dracovi sa v hrudi rozlial príjemný pocit tepla. „A myslíš si, že by sme to my dvaja mohli... skúsiť?“

Harry pokrčil plecami s roztomilými iskierkami v zelených očiach. „Ak to neskúsime, nikdy to nezistíme, no nie?“

Plavovlasému čarodejníkovi odľahlo „Dobre. Tak ťa tu vyzdvihnem zajtra ráno?“

Harry mu ukradol ďalší letný bozk. „Budem rád. Končím o šiestej.“

Nasledoval ďalší bozk a Harry sa pobral do práce. Draco sa za ním neveriaco díval a uvažoval: „*Kde dofrasa bol, že sme sa nestretli už skôr?!*“

oooOOOoooOOOooo

Keď sa o pár týždňov neskôr pochválil svojím vzťahom krstnému otcovi, ten iba ticho poznamenal: „Medzi láskou a nenávisťou je tenká čiara. Prekročiť ju však znamená dať srdcu nový život.“

Draco vedel, že má Severus pravdu. Sám sa tak totiž cítil. Akoby sa znovuzrodil z popola. A pritom stačilo tak málo.

Skúsiť to s ním a pripustiť si, že to s ním Potter myslí vážne...

Pousmial sa. *Ešteže majú tí chrabromilčania také obrovské srdcia.*

Chvála Merlinovi!

Aj doma je krásne

(Heslo víkendu: Aj z vtipu sa dá spraviť viac :D)

Harry vošiel do baru, kde sa mal po práci stretnúť s Ronom. Bol pondelok a o tomto čase tu bolo ešte dostatok voľných miest. Ryšavú hlavu preto nebol žiaden problém zahliadnuť už od dverí. Vybral sa k nemu a prisadol si.

Ron ho počastoval namosúreným pohľadom, zatiaľ čo si odpil z piva. „Ahoj,“ pozdravil nie práve vrelo, z modrých očí sršali blesky.

„Ahoj, Ron,“ odvetil priateľskejšie a opýtal sa, čo sa stalo.

Ron vybuchol. „Včera som ťa čakal viac ako hodinu! Mali sme sa stretnúť a ísť na metlobalový zápas a ty si neprišiel! Kde si trčal?!“

„Ach,“ hlesol Harry a poškrabal sa vo vlasoch. „Vieš, Draco ma nechcel pustiť.“

„No a?“ nechápal Ron. „Od kedy ti ten slizolinčan rozkazuje?!“ ozval sa podráždene.

Harry bezmocne pokrčil plecami. „A v tom to bolo. Vieš, nazlostil som sa, pohádali sme sa a trochu... *pobili*. Prehol som ho cez koleno, stiahol mu nohavice a zistil som, že aj doma je krásne,“ priznal so sklopenými očami a s lícami červenými ako ruža.

Ron sa plesol po čele a zmučene poznamenal niečo o zamilovanom bláznovi.

Fakt plné plavky!

Harry sa mračil. Sedel na uteráku a upieral pohľad na šíre more, v ktorom sa Hermiona s Ronom veselo zabávali.

George Weasley sa vedľa neho usadil, pričom na jeho horúcu pokožku prsklo z jeho mokrého tela pár studených kvapiek. Mladík si prečesal rukou vlasy a ľahol si vedľa neho oprúc sa

o lakte. Chvíľu ho mlčky pozoroval a sledoval, ako Harry naberá do ruky piesok a pomaly zo znova vypúšťa pomedzi prsty.

„Prečo sa tváriš ako zmok, keď si sem tak veľmi túžil ísť, Harry?“ vyzvedal a potom uprel pohľad o niečo ďalej, kde ležal na deke istý plavovlasý slizolinčan. „Ty si nás na tú francúzsku riviéru pozval úmyselne, však?“

Harry si povzdychol a úkosom naňho pozrel. Neodvetil, iba smutne prikývol.

George zvažnel. „To kvôli nemu, však?“ opýtal sa vševedúco.

Harry znova prikývol, oprášil si ruky od piesku a vošiel si prstami ruky do vlasov. „Vôbec si ma nevšíma a ja netuším, čo robiť!“

George sa na moment zamyslel. Vrhol pohľad na deky o pár metrov ďalej a potom na nešťastného mladíka.

„Veríš mi, Harry?“

„Iste!“

George vytiahol prútik a namieril ho priamo do jeho rozkroku.

Harry zbledol. Nevykrikol, ale vytreštil naňho oči v nemej otázke.

George sa šibalsky uškrnul a šepol: „*Engorgio!*“ Schoval prútik a ľahol si na deku. „Tak a teraz sa choď prejsť. Ak sa nemýlim, sám ťa vyľadá.“

V ten večer sa Harry na hotelovú izbu už nevrátil. O týždeň neskôr im oznámil, že sú s Dracom definitívne spolu.

Koledu, nebo vám něco provedu!

(Trick or treat!)

Tamias, všetko najlepšie!

Draco otvoril dvere a po počiatočnom šoku, keď naozaj vykrikol pri pohľade na vo vzduchu vznášajúcu sa a svietiacu tekvicovú hlavu, vytasil prútik. Už toho mal akurát dosť! Na toto nemal ani náladu, ani čas a už vôbec nie nervy!

„Ukáž sa, nech si ktokoľvek, inak za seba neručím!“ vyštekol pobúrene.

„Stále si taký suchár?“ ozvalo sa spod masky, ktorá vzápätí zmizla, aby sa objavila strapatá tmavovlasá hlava. Usmieval sa naňho od ucha k uchu a vôbec sa netváril ani trochu previnilo.

„Stále si taký detinský idiot?“ opätovoľ mu srdečne a vykryvil ústa. Nevedel, či ho prekliatť okamžite alebo...

„Koledu alebo nezbedu!“ vybafla zo seba s tým svojím príslovečným entuziazmom vo vzduchu plávajúca hlava Harryho Pottera.

„Potter, ty si taký...“ nedokončil. V ďalšej chvíli sa cípy jeho neviditeľného plášt'a rozhalili a on šokovane vyvalil oči.

„Vynaliezavý?“ ponúkol pohotovo tmavovlasý čarodejník.

Draco s pootvorenými perami a očami roztvorenými dokorán skĺzol pohľadom po jeho nahej hrudi, aby sa zastavil na niečom... čo sa zdalo byť... spodné prádlo. Úzke boxerky s rozjarenou veveričkou a nápisom: „*Nesiahaj mi na oriešky!*“

Privrel oči a spomedzi pier sa mu vydral roztrasený povzdych. Nie, takto to nemalo... nemohlo byť. Nikdy mu nič nesľúbil, či nie? Tak prečo sa doparoma stále snaží!

„Potter, ja...“ nadýchol sa, aby zo seba dostal nejakú súvislú vetu, napriek vedomiu, že v dome nie je sám a napriek tomu, ako s ním jeho príchod zamával. Krv sa mu v žilách búrila ako Severné more počas búrky. Stačilo, aby natiahol ruku a dotkol sa ho, a jeho starostlivo strážené sebaovládanie by zhorelo v jedinej sekunde.

Netušil, čo je horšie. Že Potter musí pochopiť, čo je preňho dôležité alebo to, ako veľmi po ňom prahne!

„No tak, Draco,“ pošepol Potter láskavo, „neprešli sme si týmto stokrát? Viem, že ma...“

Stačil by jeden prudký pohyb a jeho ruka, ktorá mu hladila líce by letela preč. Tuho privrel oči a dovolil si naposledy sa do toho dotyku oprieť. „Nemôžem...“ zaševalil, pery sa zľahka obtrel o Harryho hrejivú dlaň.

„Draco?“ ozvalo sa zvnútra domu.

Obaja stuhli. Draco sklonil hlavu a Harry sa prebral v nepríjemnom precitnutí. Jeho halloweensky kostým – *ak sa to kostýmom dalo nazvať* – schoval neviditeľný plášť prv, ako sa za Malfoyom objavila pôvabná hnedovláska. Miesto hlavy sa znovu objavila svetielkujúca tekvica.

Takže to bola naozaj pravda? napadlo Harrymu, keď sa díval do rozžiarených hnedých očí. Úsmev mladej čarodejnice oblečenej v smaragdovo zelených šatách s teatrálnym klobúkom, na ktorom sa jej na okraji striešky hompáľal umelý, čierny pavúk a visela jej z neho pavučinka hovoril za všetko.

Prečo to nevidel? Prečo si len nedal povedať? Nevarovali ho? Ešte i Zabini mu tvrdil, že sa s ním Malfoy iba zahráva, že preňho je prednejšia politika a prestíž, spoločenská úroveň rodiny, ktorá potrebovala súrne oprášiť a vďaka výhodnému manželskému zvätku by to ľahko dosiahli.

Mal pocit, akoby ho zasiahla čudná kliatba. Bránila mu normálne dýchať, srdce sa šlo pretrhnúť vo svojom výkone, nohy mal ako z rôsolu a dlane sa mu potili.

Harry Potter, pomyslel si nešťastne, ty si absolútne, doneba volajúci IDIOT!

„Krásna maska!“ zvolala nadšene mladá žena, zavesená do svojho... snúbenca. Hneď na to mávla prútkom a vyčarovala vrecko sladkostí. „Nech sa páči,“ riekla veselo a posunula ich k nemu. Prikývol a vzal si ich.

Potom sa otočil a kráčal preč ako v mrákotách...

Pri bráne Manoru sa naposledy otočil. Sídlo videl teraz trochu rozmazane. Vrecko so sladkosťami pustil z ruky a odmiestnil sa preč.

oooOOOoooOOOooo

Zavrel sa v pracovni. Pristúpil priamo k sekretáru a trasúcou sa rukou si nalial whisky do pohára. Privrel oči, keď mu pálivá tekutina zvlažila hrdlo svojím ohnivým dychom.

S hrôzou si uvedomil, že práve stratil jediného človeka, ktorému na ňom záležalo. Ktorý ho mal rád takého, aký bol. S tieňmi minulosti a prítomnosti.

Stačilo si pomyslieť na jeho temné znamenie. Kým Astéria požadovala, aby si to nechal odstrániť, Potter s ním dokázal hotové zázraky. Stačila na to štipka umu a usilovnosť jeho jazyka, aby ho vzrušilo obyčajné láskanie poznačeného predlaktia, a aby si nepripadal ako vyvrheľ spoločnosti.

Mal dojem, akoby stratil a zradil sám seba.

Na čo sa to hral? Toto skutočne chcel? Prečo to robil? Len aby jeho rodina dosiahla stratené výhody a ocitla sa znova na výslni čarodejníckej spoločnosti? Ale za akú cenu!

„Draco?“ ozvalo sa tlmene odo dverí, kde stála jeho snúbenica.

Povzdychol si a otočil sa. Pohľad, ktorý jej venoval ju iba zneistil a hoci si to všimol, neponáhlal sa ubezpečiť ju, že sa nič deje.

Astéria bola krásna mladá žena. Jej pôvab a milá povaha by vyrazili dych vari každému normálnemu mužovi, ale... on nebol normálnym mužom.

Predstieral a hral podľa scenára, ktorý mu s dôverou vložili do rúk jeho rodičia. Očakávali, že ich jediný syn a dedič malfoyovského majetku nesklame, podvoľí sa a bude vedieť, čo je správne a čo musí urobiť.

Vedel to. Problém bol v tom, že sa zmietať medzi povinnosťou voči rodičom a tým, kým naozaj bol.

Čo bolo horšie? O Pottera práve prišiel... osud tomu tak chcel, aby to bola práve dnešná noc!

„Draco?“ vytrhol ho z myšlienok tichý hlas plný vľúdnosti a obáv. „Čo sa s tebou deje?“

Už chcel pokrútiť hlavou a odvrknúť nič, keď si to rozmyslel.

Celý život sa riadil podľa želaní svojich rodičov. Miloval ich, ale nemohli predsa donekonečna určovať jeho život. Skončilo.

A tak sa nadýchol a pozrel svojej snúbenici pevne do očí. „Astéria, si úžasná žena, ale pre mňa nie si dost' dobrá.“

Vyrieknuté slová nenechali dlho čakať na svoj účinok. Šokovane cúvla k dverám a vo veľkých hnedých očiach sa jej zaleskli slzy.

„Čo... čo to vravíš?“ šepala zlomeným hlasom.

„Nemôžeme ostať spolu. Keby som bol iný, nič by som si neželal viac, ako mať ťa po svojom boku. Ale nemôžem. Som...“ nadýchol sa, „homosexuál.“

Od prekvapenia otvorila ústa.

„Tak a teraz to už vieš. Prepáč, ale... nevládzem sa ďalej pretvarovať. Možno mi jedného dňa... odpustíš,“ povedal, i keď v to nedúfal.

So slzami stekajúcimi po srdcovitej tvári sa prihnala ku krbu. Vhodila doň letax a v okamihu sa preniesla z Manoru preč.

Bolo to čudné, ale vydýchol si. Chvíľu tam ostal stáť a díval sa do plameňov, uvažujúc, čo si počať.

Napokon opustil izbu a vybehol do spálne. Ostal stáť pred zrkadlom, vytiahol z vrecka prútik a pár sekúnd ním zamyslene krútil v prstoch. Napokon ním namieril na seba a zamrmlal kúzlo. Pri opätovnom pohľade do zrkadla spokojne prikývol.

„*Accio plášť!*“ privolať si čierny kus podšitého odevu s kožušinovým golierom, do ktorého sa bleskovo zahalil a vrátil sa ku krbu, aby zamrmlal dobre známu adresu.

Ostávalo mu dúfať, že nezrušil heslo, alebo nevystavala ochrany.

Snáď sa mu ešte podarí zachrániť, čo zničil.

oooOOOoooOOOooo

Harry sedel v prijímacom salóne. Tekvicová hlava skončila rozstrelená na márne kúsky vonku pred domom, keď pristál na trávniku.

Neprezliekol sa. Tak ako bol sa usadil v kresle do toho najtmavšieho kúta. Slzy už uschli, ale plač zlomeného srdca trval...

Boleť, ktorá ho sužovala bola neznesiteľná. Horšia ako *Cruciatus*. Horšia ako *Avada*.

Prečo?

Jediná otázka, ktorá mala miesto v jeho myšlienkach. Sklonil hlavu. Nikdy nebude pre nikoho dost' dobrý. Ak s ním milenci nechceli byť kvôli sláve, tak kvôli peniazom. Draco netúžil ani po jednom, ani po druhom, čo bolo veľmi osviežujúce.

Nemohol prehliadnúť vzájomnú príťažlivosť pri každom jednom stretnutí. Ležalo medzi nimi veľa nezodpovedaných otázok, veľa... z minulosti.

A predsa sa nejako prelomili ľady a oni tú priepasť preklenuli. Azda to bolo trochu nezvyčajné, lebo s nikým si tak neužil hneď po prvom stretnutí, ale neľutoval. Nikdy.

Mohol byť možno opatrnejší, ale vždy sa do všetkého vrhal po hlave, tak prečo nie do vzťahu s Dracom?

Hermiona a všetci ostatní zrejme mali pravdu. Nepočúval ich, keď ho varovali. Smial sa, keď mu prezradili, že sa jeho milenec stretáva s inou... Ako sa nemal? Ved' Draco bol v tomto rovnaký, či nie?

Nevedel povedať, či je bolestnejšia skutočnosť, že ho klamal, alebo či to, že ho vodil za nos... so ženou.

Strhol sa, keď plameň v kozube zahučal a z ohňa vystúpil práve on...

Zavrel oči a snažil sa ovládnuť svoj hnev i frustráciu. *Len nevytiahni prútik, len ho neprekľaj,* dohovárал si, *ľutoval by si to, ty vieš, že áno.*

Draco sa rozhladol po miestnosti. Nevidel ho, ale vedel, že v miestnosti nie je sám. Mávol prútikom, aby zažal sviece.

Harry sedel v kresle. Ten utrápený výraz tváre a smútok v zelených očiach do zasiahli ako rana bleskom.

V ústach mu vyschlo. Adamovo jablko mu poskočilo, keď naprázdno prehltol.

„Koledu alebo nezbedu?“ opýtal sa čudným, priškretným hlasom a odvážil sa pristúpiť bližšie. Modlil sa, aby nebolo neskoro...

Harry ho prepaľoval zmučeným pohľadom a odhadoval jeho úmysly. Draco bol bledý v tvári, jej črty napäté, výraz odhodlaný.

Privrel oči a na moment si ukryl unavenú tvár v dlaniach. Keď naňho znova pozrel, netváril sa o nič veselšie, ale aspoň konečne prehovoril. „Nemyslím si, že je vhodné, aby si...“

Draco ho znova prudko prerušil. „Koledu alebo nezbedu?“ trval na svojom.

Ich pohľady sa stretli a zajali v nemej prosbe. Kým zelené oči hovorili – *prosím, odíď*, sivé žiadali – *prosím, odpovedz!*

Opálový pohľad bol vždy silnejší, pretože i tentoraz Harry jednoducho spravil, čo mu na očiach videl. „Koledu?“ opýtal sa, ale Draco pokrútil hlavou.

„Ja som... som za... nezbedu,“ povedal a rozhalil cípy svojho čierneho plášťa ušitého z drahého materiálu.

Harrymu vykĺzlo z úst nešťastné zastonanie. Zavrel oči a odvrátil pohľad. „Ak máš nejakú zvrátenú potrebu ponížiť ma potom, čo sa tak už raz stalo...“

Pár krokov a Draco sa ocitol pred ním. Vzal mu tvár do dlaní a prinútil ho pozerat' sa mu rovno do očí. „Milujem ťa!“

Harry si odfrkol, ale Draco pokračoval.

„Myslel som, že musím zapriet' sám seba kvôli rodine. Bol som blázon! Nikdy mi s nikým nebolo tak dobre... ako s tebou, Harry! Prisahám! Myšlienka na to, že ťa mám vymazať zo svojho života, že sa nikdy viac nebude hádať, ani milovať ma... vydesila! Nemôžem ťa stratiť!“

„Nemôžeš?“ šepol neveriaco zelenooký čarodejník a pátravým pohľadom sledil v tej krásnej tvári.

Draco opäť raz pokrútil hlavou. Plavé vlasy mu neposlušne padli do čela. „Nemôžem. Nechcem!“

„Si si istý, že ma...“ nedokázal to ani vysloviť. Bolo by to príliš nádherné, keby to bola pravda.

„Áno. Milujem ťa,“ odvetil slávnostne a natiahol sa k nemu, aby sa ich pery mohli spojiť v nežnom bozku.

Napokon ho Draco chytil za ruky a vytiahol Harryho na nohy. Čierny plášť mu sklzol z pliec vo chvíli, kedy sa ich pery od seba oddelili.

Obom sa vydral z hrdla uľahčený smiech. Harry sklzol pohľadom po jeho takmer nahom tele a zakvačil prsty o pôsobivé spodné prádlo.

„Páči sa ti moja... halloweenska maska?“ opýtal sa Draco chrapľavým hlasom, keď Harryho ústa jemne sklzli cez bradu k elegantnej línii krku. Na čiernom textile bola zobrazená rovnaká veverka, len s iným nápisom: „*Na moje oriešky máš právo siahnuť iba ty!*“

Harry vzrušene zavrčal. „Strašne! Veľmi... výrečná,“ súhlasil a vzápätí ho objal, a pobožkal tak, až z toho Draco takmer prišiel o rozum.

O chvíľu neskôr ho Harry uložil na teplý vlnený plášť a ich telá vo vášnivom objatí splynuli v jedno.

Tento sviatok si napokon obľúbim, pomyslel si spokojne Draco vo chvíli, keď obaja naraz vyvrcholili.

Dážď

Lakte opreté o drevený parapet okna v kuchyni, nos prilepený ku sklu. Harry si povzdychol. Mali obaja voľný víkend po troch blbých týždňoch, kedy bol zaneprázdnený on alebo jeho priateľ a zdalo sa, že sa proti nim spriahlo ešte aj počasie!

Sícu už nelialo tak prudko a husto, ale stále mrholilo a zem bola nepríjemne premočená a rozbahnená. Čo z toho, že bol letný mesiac...

„Myslím, že som vymyslel skvelý náhradný plán,“ ozvalo sa za ním veselým hlasom.

Otočil sa. Popravde, veľké šance tomu nedával.

Muž naňho šibalsky žmurkol a kývol mu hlavou, aby ho nasledoval. Harry prešiel chodbou, aby za ním vkĺzol do obývačky a zamieril k terase zdobiacej zadnú časť domu.

„Čo máš v plá...“ zarazil sa, keď zbadal Draca stáť bosého v hustej tráve. Drobné kvapky dažďa mu zmáčali husté, plavé vlasy i bielu voľnú košeľu, ktorá sa prilepila na telo rovnako ako nohavice.

Harry trhane vydýchol a pohol sa celkom fascinovaný za ním vo chvíli, keď mu Draco vyšiel v ústrety. Objal ho a jeho pery ozdobil hriešne zvodný úsmev.

„Z pikniku asi nebude v tomto počasí nič, ale... milovanie sa v daždi má svoje čaro.“

O hodnú chvíľu neskôr s tým musel Harry iba súhlasiť.

Zrejme omyl

Pre Nade!

Draco naňho zagánil. Obaja dýchali sprudka a kým on bol v predklone, jeho kolega sa opieral chrbtom o kamennú stenu za sebou. Prúťiky v rukách.

„Jack, odved' ho a strč do cely,“ prikázal Harry svojmu podriadenému.

Sotva o rok mladší muž snedej pleti prikývol. Schmatol znehybneného a spútaného bradatého muža, kým si Daniel privolal zo zeme jeho prúťik a postavil sa k zadržanému z druhej strany. Odmiestnili sa spolu. Troch ďalších už odviedli aurori predtým.

Harry si uľahčene oddýchol a na malý moment si oprel hlavu o stenu za sebou. Potom pozrel na svojho partnera. „Si... v poriadku?“

Nebol slepý, videl ako ho škrabla kliatba jedného z falošných santov, ktorú nestihol vykryť.

Úkosom naňho pozrel, sotva prikývol. Ale keď sa narovnal, od bolesti sykol.

Harry sa uškrnul a odlepil sa od steny. „Ukáž, nech sa ti na to pozriem.“

Slizolinčan ho rozhorčene plesol po ruke, ktorá sa pustila rozopínať jeho aurorský habit. „Čo si myslíš, že robíš, dofrasa!“ okríkol ho.

Harry naňho ostal pár sekúnd iba zízať, kým mu neodstrčil ruku. „Snažím sa ti pomôcť. To syknutie nebolo od rozkoše.“

Draco naňho uprel podráždený pohľad. Znova sykol, keď jeho kolega nechtiac zavadil o boľavé miesto, ale bol nahnevaný dost' na to, aby odsekol: „A čo ak bolo?!“

Harry sa iba uškrnul, keď si teraz pozorne obzrel jeho potrhaný hrubý sveter a opatrne ho vyhŕňal s úmyslom, dostať sa k rane. „Mmm,“ zamrmlal zamietavo, „nie si masochista.“

Draco iba zaškrípал zubami a radšej ho nechal robiť, čo si ten tvrdohlavec zaumienil. Faktom bolo, že mu to vôbec neprekážalo. Teda, nie zranenie, ale jeho starostlivosť.

Na jeho vkus až pričasto uvažoval o tom, aké by to s Potterom bolo. Bodaj by aj nie, keď o tom básnili toľkí chlapi. Darmo si zapchával uši. Klebety sa dostali vari i k hluchej upratovačke Marthe.

Počul o tom rozprávať Marka z Oddelenia zverov, bytostí a duchov. Dokonca i Rufus, asistent samotného ministra blažene ochkal, keď rozprával, aké to s ním bolo jedinečné a čomu všetkému sa od neho priučil. Nemohol nezachytiť ani ódy plavovlasého Edmunda z Oddelenia športu, básnenie Yoricka z Oddelenia záhad a tiež tú biurokratyckú krysu Duncana, z oddelenia Orgánov pre medzinárodné čarodejnícke obchodné normy. A toto bola fakt sila, lebo ten bol mierne povedané pri tele a s pupákmi na tvári.

Ale aj tak nechápal, ako to s ním mohol robiť. *S ním!* A jeho odmietal už celý mesiac len preto, lebo sú kolegovia! *Neuveriteľné!*

Zaťal zuby, keď ucítil teplé končeky prstov na odhalenej pokožke svojho boku. Striasol sa od zimy i od vzrušenia zároveň. Priveľké pokušenie... Pokožku mu oviaľ Potterov horúci dych a on takmer zastonal!

A až teraz si uvedomil, že mu Potter povolil i nohavice, aby sa k zraneniu lepšie dostal. Červená linka hrubá na dobré dva centimetre mu spálila bok a tiahla sa od posledného rebra takmer cez pol zadku.

Tuho prižmúril viečka. „Vieš to vyliečiť?“ opýtal sa, vnímajúc ľahké dotyky prstov na svojom nahom boku, ktoré sa dostávali v smere rany až k obline zadku.

„Hneď to bude, vydrž,“ povedal zastretým hlasom zelenooký čarodejník. Namieril mu na ranu špičku cezmínového prútika a mrmlal si kúzlo popod nos dovtedy, kým sa koža opäť nezacelila.

„Už?“ opýtal sa Draco, ktorý sa teraz opieral pravým plecom o stenu, kde pred chvíľou stál Harry.

Nedostal odpoveď akú očakával. Aj napriek tomu však stuhol na mieste a neveriacky vytreštil oči. Potter mu totiž uvoľnil nohavice ešte viac a pretiahol mu ich cez boky, kým sa jeho ústa prisaté k bledej pokožke orosenej zimomriavkami kĺzali cez bok k jeho plochému bruchu.

Draco sotva dýchal. Neuvažoval. Iba sa obrátil k stene chrptom a vošiel prstami do hustých, nepoddajných vlasov, kým si horúci jazyk razil cestičku k jeho vztyčenému penisu. Tie ústa ho vzápätí pohltili a on prudko vydýchol.

Tmavovlasá hlava ostávala v úrovni jeho bedier, nesmierne talentované ústa sa mu venovali s nevídanou horlivosťou, Harryho ruky mu zvierali boky.

Nemal poňatia ako dlho to trvalo, ale keď explodoval do tých nádherných úst s hlasným chrapľavým výkrikom a zaklonil hlavu, z neba sa zniesla prvá snehová vločka. Pristala mu na líci a okamžite sa roztopila.

Harry sa od neho odtiahol s trochu previnilým výrazom v tvári. „Ja... prepáč, ale...“

Draco ho ešte stále vykoľajený z toho, čo sa medzi odohralo predbehol. „Takže? Konečne aj na mňa prišiel rad? Keby som bol tušíl, že nasledujem po Rufusovi, bol by som možno trpezlivejší, Potter.“

Harry naňho šokovane vyvalil oči a cúvol. „Ako?!“

Rozsnežilo sa, ale ani jeden z nich to nevnímal.

Dracov pohľad sa konečne vyjasnil. Hoci tam stále stál nehanebne obnažený. Prečo mal do frasa dojem, že práve urobil nejaký mizerný prešľap?

Zamračil sa. „Ty si...“ Odkošľal si, kým naňho Potter stále zmätene civel. „Nemal si s Rufusom nič?“

Harry zavrčal. „Šibe ti? Máš ty vôbec oči?!“

Draco očervnel. „A čo Mark, Edmund a Yorick?“

Harrymu docvaklo, z čoho ho práve obvinil a jeho tvár sa stiahla trpkým poznaním, ktoré ho bolestne zasiahlo.

„Chodia ku mne na hodiny Obrany proti čiernej mágii! Mám na starosti kurz, ktorý minister otvoril ešte v septembri!“ odsekol.

„Kurva!“ zahrešil Draco a prečesal si vlasy rukami. Znova naňho pozrel. „Tak čo to malo znamenať?“

Harry si povzdychol. „Zrejme... to bol omyl,“ vyslovil takmer nečujne a otočil sa na odchod, lenže Draco ho schmatol za rukáv prv ako sa stihol odmiestniť.

Draco netušil, či to patrilo k jeho mýlke, alebo k tomu, čo spolu zažili.

„Nie, nie, nie! Vysvetli mi to!“ trval na svojom. „Prečo si ma...“ stisol zuby. Radšej by mal mlčať ako povie znova čosi nevhodné.

„Pretože som chcel! Chcem ťa tak veľmi, až to bolí! Kvôli tebe som podal žiadosť o preloženie a všetko, čoho si schopný je urobiť zo mňa mužskú *štetku*! Do frasa, veď som zasraný chrabromilčan!“

Draco červený v tvári hanbou zamrmlal: „Jedno ešte nevyklučuje druhé.“

Harry zavrčal a vytrhol sa mu. Bol by možno ušiel, keby sa naňho plavovlasý auror znova nevrhol a v prepletenci pristáli na tvrdej, zamrzutej zemi. „Beriem späť!“

„Neskoro!“ ozvalo sa spod neho zúrivo.

„Neverím!“ odsekol a pridržal si jeho tvár, aby mu vlepil na ústa poriadne presvedčivý bozk.

Harry sa pod ním po chvíli prestal mykať, vzdychol si a objal ho. Keď sa ich pery od seba zadýchane oddelili, obaja lapali po vzduchu.

„Naozaj ma chceš?“ opýtal sa zachrípnutým hlasom Draco.

Harry sa zamračil a vyprskol: „Nevšímavý somár!“

Draco sa usmial a napokon sa mu z hrdla vydral hravý smiech, kým sa k tým ústam Draco znova zohol a zašepkal: „Aj ja ťa mám rád,“ stihol ich bezpečne odmiestniť priamo k sebe domov.

Vonku za oknom miestnosti osvetlenej iba ohňom z kozuba husto snežilo...

Pre lásku čokoľvek

Stál pred krbom, v ruke zvieral letaxový prach, ktorý sa mu drmolil medzi prsty a sypal sa v jemných trblietkach na mramorovú podlahu. Pevne zovreté pery svedčili o jeho momentálnom rozporení. Stačilo málo. Vhodiť letax do ohňa, ktorý ho spredu ožaroval a vypadnúť odtiaľ.

Preč od toho kriku, preč od hnevu a preč od všetkých tých nezmyselných argumentov, ktoré on svojim chrabromilským srdcom a rozumom nedokázal pobrať. Všetko sa točilo okolo rodinného mena, politiky, prestíže a budúcnosti, ktorú sa *oni* rozhodli svojím vzťahom tak nezodpovedne zničiť.

Presne tak mu to šplechol ten nadutý snob do tváre. Stačilo málo, aby nevytiahol navyše ten svoj prúťik a nepreklihal ho do horúcich pekiel.

A predsa tu ostal stáť ako primrazený, len jediný krok od pomyselného bezpečia a záchrany svojich ušných bubienkov.

Nemohol ho opustiť. Roztvoril ruku a nedbal na to, že sa mu drobné čiastočky prilepili na spotenú dlaň. Zamieril späť ráznym, rozhodným krokom.

Hlasy boli zreteľnejšie, zneli hlasnejšie. Jeden nekompromisne, druhý neústupčivo a tvrdohlavo, naliehavo.

Nebraľ na staršieho muža ohľad. Prosto pristúpil k tomu, ktorému patrilo celé jeho srdce. Položil mu ruku na plece a prinútil ho otočiť sa k nemu tvárou. Vzal ju nežne do dlani a pozrel mu rovno do očí.

„Síce moje sympatie k tvojmu otcovi nevzrástli ani len o nepatrnú piad', ale nemôžem povedať, že ho nechápem. Svojím spôsobom pre teba chce to najlepšie, ale to chcem i ja. Milujem ťa.“

Muž v jeho náručí unavený hádkou privrel viečka a povzdychol si.

„Ja nestojím o nič z toho, na čom si zakladáte, ale stojím o teba. A urobím všetko preto, aby vaše *slávne* meno,“ úkosom zazrel na staršieho bielovlasého čarodejníka, „nezaniklo len preto, lebo si sa zamiloval do muža.“

Draco sklonil hlavu a omotal ruky okolo jeho pása. Tvár si zaboril do jeho pleca a mocne ho objal. Harry to objatie opätovoľ, pričom si neprestával vymieňať s Luciusom vražedné pohľady.

Mal dojem, že vidí, ako Lucius v duchu kalkuluje, snorí po výhodách, ktoré by z ich zväzku mohli alebo by mali vyplynúť a uvažuje nad tým, čo práve povedal. Okamih, kedy sa jeho tvár vyhladila do pokojnej masky, ako keď utne a búrka, ktorá vládla v miestnosti ničivou silou odrazu utíchla.

Sadol si za stôl do kresla potiahnutého zeleným damaškom, z ktorého pred pár minútami prudko vstal, aby dodal svojim presvedčivým slovám i patričnú váhu. Laktami sa oprel o leštenú dosku stola, lesknúcu sa ako zrkadlo a prsty rúk si spojil do striešky.

„Pán Potter, zastavte sa za mnou zajtra, povedzme o tretej poobede. Preberieme nejaké formality ohľadom vašej predmanželskej zmluvy.“

Harry po ňom fľochol pohľadom. Draco sa od neho odtiahol, ale ostával stáť po jeho boku. Harry ho vzal za ruku, stále ľadovo studenú. Iba prikývol.

Odišli spolu.

oooOOOoooOOOooo

Harry mal na pamäti Dracove slová: „*Nenechaj sa zahnať do kúta. Je to prešibaný starý lišiak.*“

Ohľadom financií mal jasno. Pre seba nechcel od Malfoya nič. Dal mu to aj písomne, avšak s dodatkom, že ak z ich zväzku vzíde potomok, bude do dedičstva zahrnutý. Lucius chvíľu váhal, ale nenamietal. Napokon, o to sa predsa sám hodlal postarať, pravda?

„Nebudem vám brániť v uzavretí zväzku, ak vy nebudete brániť Dracovi v možnosti splodiť dediča. Už som vybral vhodnú ženu, ktorá dieťa vynosí a porodí.“

Harry hoci nerád, zdráhavo prikývol. „Dobre. Ale nebude s ňou kopulovať. Trvám na umelom oplodnení.“

Lucius by sa bol znova schopný pohádať, takže mu Harry pokojne vysvetlil o čo ide a tiež mu objasnil, že je tento postup bežný aj u čarodejníkov, keďže sa o tom pred pár dňami sám radil s liečiteľmi.

Lucius súhlasil a začal sa rozplývať nad vybratou ženou, ktorá samozrejme súhlasila len pod podmienkou štedrej finančnej kompenzácie. Avšak on ospevoval jej bezchybný rodokmeň, krásu, inteligenciu, až kým ho Harry nezarazil.

„Pre mňa, za mňa, nech to dieťa porodí samotná Kleopatra, ale chcem, aby vám bolo jasné, že to dieťa bude moje a Dracovo. Vy na jeho výchovu nebude mať žiaden vplyv.“

Lucius hodlal protestovať, kým ho Harry neuťal prv, než vôbec prehovoril. „Nechcem vás vylúčiť z jeho života, to vôbec. Práve naopak. Očakávam, že ho budete rozmaznávať ako každý starý otec, no nie príliš. Budete prítomný na každej oslave mením, či narodenín, alebo slávnosti v škole. Ale hlavné slovo budeme mať iba my s Dracom. Prijímate?“

Lucius onemel. Iba naňho uprene cival a nemohol nemyslieť na to, že je to vlastne viac, v čo dúfal a viac ako to, čo si chcel vydupať nasilu.

Prikývol a prvý raz prejavil náznak nejakých emócií, keď sa mu zachvela brada i brko v dlhých, štíhlych prstoch.

Podpísali posledné papiere, podali si ruky a Harry odišiel.

Zväzok s Dracom uzavreli o tri týždne a do roka sa im narodili utešené dvojčičky. Dievčatku s plavými vláskami dali meno Deliverence Lily a chlapčekomu s tmavou, strapatou ofinkou Andros Sirius.

A z hrdého Luciusa Malfoya sa stal príkladný starý otec.

Bol si to ty!

Venovanie: Tamias ;)

Harry sa z chrabromilskej veže vyparil hneď potom, čo Hermione spomenula učenie. Mali dva dni do začiatku vianočných prázdnin a ona si nedala pokoja. Nechal jej tak ochotne Rona napospas. Hoci dobre vedel, že ten si s ňou ľahko poradí a odvedie jej pozornosť iným, oveľa zaujímavejším smerom. Potom sa spolu niekde nebadane vytratia, aby sa mohli pár minút nerušene venovať dôkladnému štúdiu vzájomnej anatómie.

Popravde, jeho trápili podobné myšlienkové pochody. Prešiel cez portrét Tučnej panej a pristavil sa pri okne. Vonku snežilo. Z neba sa na zem znášali veľké snehové vločky, teraz tancujúce v studenom vetre a zvíťajúce sa v elegantných piruetkách.

Povzdychol si a prešiel si prstami zamyslene po perách. Ešte stále na nich cítil ten hrejivý dotyk. Stačilo, aby zavrel viečka a tá scéna tu bola znova. Ako zo živého filmu sa mu prehrávala neustále dookola.

Horúce pery pritlačené k tým jeho, tlak mocného štíhleho tela, evidentne mužského a bozk, ktorý si nedokázal a nechcel vymazať z mysle. Bozk, ktorý ho rozochvel od končekov prstov po koreňky vlastných, neposlušných vlasov. Bozk, ktorý mu obrátil posledné dni na ruby.

A lístok. Stručný, no taký veľavravný. „*Ak o mňa stojíš, nájdeš si ma.*“

Povzdychol si.

Vrátili sa v septembri, aby ukončili svoje štúdium. S Ronom, Hermionou a Nevillom rozhodne neboli sami. Veľa študentov opakovalo ročníky, lebo s predošlým prístupom a podmienkami to inak ani nešlo.

Škola bola znova kompletne opravená a Minerva McGonagallová pozdvihla jej obrany a s pomocou profesora Snapea i zdokonalila. Iste, i ten tu ostal. Harry si v duchu myslel, že jemu a nevinným prvákom na priek, ale v duchu bol rád.

Stará nevraživosť sa stratila. Ostalo mlčanlivé prímerie, zdvorilé oslovenia a obozretné pohľady. Na hodinách elixírov prestalo ponížovanie a bezhlavé strhávanie bodov za zle nakrájaný koreň alebo pokazený postup pri príprave elixíru.

A potom tu bol... *Malfoy*.

Nevedel si celkom dobre vysvetliť jeho správanie. Teda, vlastne to podozrenie sa týkalo práve jeho. Od začiatku školského roka sa mu vyhýbal. Žiadne vzájomné súboje, ani len slovné, iba mlčanlivé vyhýbanie sa, nevšimavosť a až okatá ignorancia.

Harry by očakával aspoň prosté – *d'akujem!* Ved' sa osobne postaral o to, aby sa mu jeho prútik vrátil. Dokonca si dal tak záležať, že ho zabalil do drevenej kazety vystlanej zeleným zamatom a takmer dve hodiny ho balil do strieborného papiera! A svedčil na súde v ich prospech!

Zaslúžil by si aspoň to mizerné – *d'akujem!* No nie?

Ale Malfoy ani nemukol.

No bol by prisahal, že boli chvíle, kedy na sebe cíti jeho uprený pohľad. Dal by ruku do ohňa za to, že blondiak vyhľadáva vzájomné, takmer nepatrné - *a nezainteresovaný by povedal* - že i čisto náhodné dotyky.

Harry z toho išiel zošalieť. Vlastne už šalel. Mal dojem, že si to všetko namýšľa. Teda, spočiatku. Ale nebolo to iba v tom.

Tie tri dary, ktoré dostal boli... nečakané a žiaľ i anonymné. Drahé a premyslené. Potešili ho. Takmer, akoby sa mu ktosi... dvoril.

A potom sa konal ten predvianočný ples a on dostal vari najlepší bozk svojho života. Celkom iný ako bol ten, ktorým oblažil uplakanú Čcho a celkom iný ako ten, ktorý si vymenili v Núdzovej miestnosti s Ginny.

Tento bozk mal iskru. Vzrušil ho a podvedome nútil zobrať o prídavok. Ten bozk ho prebral z letargie a vrátil do života, akoby mal čarovnú moc sám o sebe. Bol preňho synonymom živej vody. A on netúžil po inom, iba piť z tých úst a môcť sa opájať ich sladkosťou.

„*Ak o mňa stojíš, nájdeš si ma.*“

Ten lístok mal pri sebe. Nosil ho vo vrecku košele ako podivný talizman.

Spomedzi pier mu vykĺzol ďalší povzdych. Mal by niečo vymyslieť. *Mal by...*

Do prázdnin ostávali sotva dva dni.

A vtedy zdvihol hlavu a uvidel slizolinčana brodiť sa snehom, ktorý mu siahal skoro do výšky kolien. Nepochybne mieril k sovej voliére. Harry si chvíľu bezradne hrýzol spodnú peru, potom sa vychytil za ním. Kabát i so šalom k nemu prileteli cez dieru v portréte vďaka jedinej myšlienke. Hodil ich na seba po ceste.

Bežal. Dúfal, že ho zastihne samého. Dúfal, že sa konečne pozhovárajú a...

A to ostatné hádam príde samo, napadlo mu.

oooOOOoooOOOooo

Aj prišlo. Len čo vyšiel z budovy a zahol za roh, bol omráčený.

Prebral sa po chvíli, váľajúc sa v snehu, ktorý príšerne chladil a Malfoy bol pri ňom.

„Ty si ma... *omráčil!*“ dostal zo seba, keď si dal dve a dve dokopy.

„I prebral.“ Draco uhol pohľadom, líca mu sčerveneli ako vlčie maky. „Myslel som, že ma špehuje Nott.“

Harry sa zamračil, vymrštil sa a prevalil ho do snehu pod seba. Malfoy pri tom iba ticho zasipel a stuhol. Líca stále červené, strieborné oči horeli zvláštnym plameňom, ktorý ho vábil.

Harry ho fascinovane pozoroval, potom sa rozhodol. Prosto sa sklonil a pobozkal ho.

Pôvodne šlo o experiment.

Chcel si len vyskúšať teóriu o tom, že tým tajomným mužom mohol byť práve on, hoci si to ozaj dokázal iba ťažko predstaviť. No čím viac nad tým uvažoval, tým viac sa mu tá myšlienka pozdávala.

Išlo o celkom jednoduchý pokus. Ak to v tú noc nebol Malfoy, odstrčí ho a prekľaje tou najhoršou kliatbou, aká ho v tom momente len napadne. S tým aj rátal a podvedome bol pripravený na protiútok.

Nebol však pripravený na to, že tie pery sa stanú vláčnymi, poddajnými, že budú chutiť ešte sladšie, že budú presýtené škoricou, zázvorom a zrejme aj vanilkou, a že mu budú bozk oplácať rovnako náruživou, ako ho i prijímali.

Malfoy si vpletol prsty do jeho vlasov a zastonal mu do úst. A bolo to neopísateľné.

Odtrhli sa od seba hádam po celej večnosti.

Dychčali, stále ležiaci v záveji snehu a zízajúci jeden druhému do tváre z bezprostrednej vzdialenosti.

„Takže preda si to bol ty!“ vybafol Harry.

Draco iba odvrátil tvár. „Bravó, Potter! Našiel si ma,“ precedil sarkasticky a snažil sa spod neho dostať preč.

Harry ho chytil za ruky a prišpendlil mu ich po stranách hlavy. Keď naňho Malfoy vrhol nasupený pohľad, ten jeho znežnel. „Áno. Myslím, že našiel. *Konečne.*“

A znova sa k nemu sklonil, aby zamkol tie nádherné ústa v novom bozku.

Po chvíli, keď boli obaja celkom premočení a sneh vôkol zváľaný a udupaný dvoma rozťúženými telami, pomohol mu Harry vstať. Len nedobrovoľne sa vzdával šance odtrhnúť sa od tých pier čo i len na pár minút.

Draco bol... neupravený, mokrý, plavé vlasy rozstrapatené, ústa opuchnuté od jeho bozkov a líca ružové na nepoznanie. A preda vyzeral dokonalejšie ako kedykoľvek predtým.

„Čo bude teraz?“ opýtal sa ho neisto a Harry iba mykol plecami.

„Dáme tomu voľný priebeh. Ak o mňa stojíš aspoň tak, ako ja o teba...“

Pozrel naňho. „Vážne o mňa... stojíš?“

Harry sa milo usmial a pritiahol si ho do náručia. „Rozhodne. Nevedel by som si po svojom boku predstaviť lepšieho priateľa, ako svojho... bývalého nepriateľa, ktorý ma pozná zo všetkých najlepšie.“

Do hradu sa vrátili spolu, ale len preto, aby sa zašili v Núdzovej miestnosti. Dlhú noc sa iba zhovárali a rečičky boli dokonale vyvážené mierou vzájomného bozkávania. Nad ráno si zaspali v náručí a keď sa Harry zobudil prvý, nevedel si spomenúť, kedy zažil krajšie vstávanie.

Bude to dobré. Určite. Draco sa zmenil. On sa zmenil. A hádam sa odvážil i veriť, že tie zmeny povedú len a len k dobrému.

Nič viac si neželal.

Hádam až na to, môcť ho znova pobožkať.

Zatiaľ sa uspokojil iba s tým, dívať sa na spiaceho slizolinčana stočeného po svojom boku, majetnícky ho objímajúceho okolo pása.

Predmanželská dohoda

*Pár: SB/DM/HP
Venované: Tamias*

„Black.“

„Malfoy.“

V ťaživom tichu pracovne domu na Grimmauldovom námestí zazneli tie dve oslovenia ako výstreli z pušky. Zlovestne.

Dva pohľady sa skrížili ako ostré meče, pripravené nielen odvrátiť útok, ale i opätovať údery. Záležalo len na tom, kto napokon zvíťazí. Išlo o veľa a Sirius to vedel.

Na svojom výzore si dal sakramentsky záležať. Po vojne bol jedným z tých, ktorému bolo pripísaných nemálo zásluh. Navyše, bol finančne odškodnený za roky nespravodlivého odsúdenia, ktoré strávil v Azkabane a v spoločnosti sa stal veľmi privilegovaným. Stal sa tiež členom Wizengamotu a prijal miesto tichého spoločníka v súkromnej firme Severusa Snape – *na prekvapenie všetkých i seba samého* – keď sa mu podarilo zdokonaľiť protivlkolačí elixír, čím jeho milencovi veľmi uľahčil život. Snape, hoci bol zásadne proti, napokon ustúpil.

Avšak, teraz stál Sirius zoči-voči novému problému v podobe toho starého, prefikaneho lišiaka, Luciusa Malfoya. Vedel, že ten deň raz príde, ale nečakal, že to bude tak skoro.

„Prišiel si si vybrať dlh?“ opýtal sa uhladeným hlasom, zbaveným akýchkoľvek emócií.

Lucius nereagoval. Prosto natiahol ruku a po zamrmlaní krátkej formulky sa mu na dlani objavil zapečatený zvitok pergamenu.

„Predmanželská dohoda,“ odvetil sucho a podal mu dokument.

Sirius sa poň načiahol a pokynul mu, aby si sadol. Lucius sa pohodlne uvelebil v kresle a premeral si ho očami. Jeho zjav v duchu ohodnotil viac ako len uchádzajúci. Drahé, namieru ušité sako z brokátu, hodvábná košeľa a čierne nohavice. Zložito uviazaná viazanka a ozdobená ihlicou s briliantovým okom.

Sirius dočítal a pohodil dokument na stôl. Uvedomoval si, že Malfoyovi skutočne dlhuje. Napokon, bol to on, kto v poslednej chvíli odklonil Bellatrixinu kliatbu.

„Čo ak s tým nebudem súhlasiť?“ opýtal sa. Vedel o čo mu v podstate ide. Chcel získať starú prestíž, miesto na výslni spoločnosti a vyliezť z tých tmavých kútov, kde ho po vojne zahnali. I keď to znamenalo, že obetuje vlastného, jediného syna.

„Nemáš na výber,“ dostalo sa mu odpovede.

„Skutočne?“ opýtal sa s pohľadovo zdvihnutým obočím. „Si schopný obetovať šťastie a... pohodlie vlastného syna? Až tak si ceníš vlastnú nadradenosť? Až tak veľmi prahneš po moci?“

Lucius sa zamračil. „Čo mi chceš naznačiť?“

Sirius iba nedbalo mykol plecami a oprel sa pohodlnejšie v kresle.

„Viem, že mu neublížiš. Nie si toho schopný. Mimochodom, si *chrabromilčan!*“ posledné slovo z jeho úst znelo ako rozžuté, nechutné sústo, ktoré skončilo vyplúť v prachu zeme.

„Nikdy som netvrdil, že ním nie som, avšak...“

„Avšak?“ chytil sa plavovlasý čarodejník na návnadu.

„Avšak povedzme, že mám isté... *osobité*... záľuby, ktoré sa môjmu mladému bratrancovi nemusia... páčiť.“

Luciusovo obočie sa obozretne stiahlo nad očami búrkovej farby. „Aké. Osobité. Záľuby?“ dostal zo seba, sekajúc slová.

Sirius zdvihol pravačku pred tvár, tváriac sa, že pozorne skúma svoje starostlivo upravené nechty. „Každý sme nejaký, nie? Mám to rád pekne natvrdo. Vzrušuje ma krik.“

Lucius sa zamračil a so sebazaprením preniesol: „To... sa dá prežiť.“

A Sirius sa sebedovome usmial. „Takže nebude mať nič ani proti zväzovaniu? A čo rany bičom a horúci vosk? Och, nie, počkaj! Možno by sa mu mohlo páčiť moja kovová stena alebo hojdačka!“ rozplýval sa nad novými a novými nápadmi, ktoré mu prichádzali na um.

Lucius naňho iba vyvaľoval čoraz väčšie oči.

„Je panic? Musí byť! Budem to vyžadovať. Rád ho zaučím ako uznám za vhodné...“ takmer si oblízol pery. „Ten jeho malý, chutný zadok... Budem ho kefovať minimálne trikrát denne a...“

„Blafuješ!“ zamrmal neveriaco, keď sa v tom okamihu v miestnosti nečakane objavil Kreater.

„Čo je Kreater?“ oboril sa naňho pán domu drzo. „Nevidíš, že mám dôležité jednanie?!“

Škriatok sa pred ním hlboko uklonil. „To prašivé vlčisko vás pokorne žiadať, aby ste ho prišli odpútať z reťazí, pane. On vravieť, že tie kovové závažia mu vyťahujú penis po kolená.“

Lucius zbledol.

„Stačí!“ vykrikoval zdesene, keď sa spamätal. Vstal a schmatol zo stola dokument. Obratom ho spálil na popol. „Netušil som, že mám v rodine takú chorú hyenu! Si zvrátený! Rovnako ako bol tvoj otec, Black!“

Sirius sa zatváril dotknuto. „Vraví sa, že krv nie je voda, nie? Som synom svojho otca!“

„Neopováž sa k Dracovi ani len priblížiť, ty úchyl!“ vykrikoval a zatresol za sebou dvere. Ešte v chodbe sa odmiestnil preč hundrajúc čosi o tom, že vezme do úvahy radšej Potterovu žiadosť. Ten bude k jeho synovi aspoň láskavý a pozorný.

Skryté dvere na Blackovej pracovni sa poodchýlili a vykukli z nich dve hlavy naraz. „Ako?“ opýtal sa tmavovlasý mladík s obavou vpísanou v tvári.

„Je preč,“ odvetil stroho.

„A?“ opýtal sa plavovlasý čarodejník, stojaci po boku zelenookého milenca.

„Nemám sa k tebe ani len priblížiť,“ odvetil spokojne a so širokým úsmevom starší muž.

„Sirius!“ vykrikol Harry a objal svojho krstného otca. „Dokázal si to!“

Draco sa k nemu pridal. „Naozaj som o tebe pochyboval, prepáč mi!“

Sirius im objatie srdečne vrátil. „Trochu to bolí, podcenili ste ma, ale ja to zvládnem.“

„Čo si mu vlastne povedal?“ zaujímal sa Draco, keď sa od neho odtiahli.

Sirius iba mávol rukou. „Vyrukoval som s pádnymi dôvodmi a on uznal, ako sa mýlil. Harry, myslím, že by si ho mal v najbližších dňoch očakávať s predmanželskou zmluvou.“

Harry sa usmial a vzal Draca za ruku. „S radosťou pristúpim na čokoľvek. Len nech sme spolu.“

Draco sa k nemu pritulil a dovoľil, aby ho Harry pobožkal. „Láska...“

Odišli, znova mu zo srdca ďakujúc. Sirius iba mávol rukou so slovami: „Brnkačka!“

Potom sa s veselým hvízdáním odobral do kuchyne, ktorú si zabral pred dobrou chvíľou jeho milenc. Remus Lupin sa zvrátil okolo sporáka s rozkošnou kuchynskou zásterou a tvárou so šmuhami od múky.

„Čo to tu vyvádzaš?“ opýtal sa ho tmavovlasý čarodejník so smiechom.

Remus sa k nemu obrátil a prstom od sladkého cesta mu urobil čiaru na nose. „Pečiem tvoj obľúbený koláč.“

Sirius tlmene zavrčal a pritiahol si ho do náručia. „Ale mne chutia čokoládové guľky,“ odvetil pobavene.

Remusovi zasvietili oči a hlas sa zastrel túžbou. „Mne chutia... tie tvoje.“

Miska v sekunde letela bokom. Kuchynský stôl bol znova o čosi viac rozheganejší a Kreacher sa zavrel v starej skrine mrmlajúc si popod nos čosi o nadržaných psoch.

Prekliaty odvar!

Draco vykrikol a márne sa snažil vytrhnúť jeho dychtivým rukám. Šaty, ak sa jeho potrhaný odev dal ešte takto nazvať na ňom viseli ako zdrapy. Na krku ucítil jeho zuby a vzápätí i jazyk, ktorý už tak zvlhčil pokožku orosenú potom.

„Prestaň!“ vydralo sa mu cez pery, ale bolo to márne. Dych sa mu zatajil v momente, keď sa cez oddelené oblity zadku dostal jeho stoporený penis a hrubo prenikol jeho zvieračom. Ústa ostali otvorené v nemom úžase, oči vytreštené. Telom prenikla páľčivá bolesť vyvolaná tým necitlivým spojením dvoch rozhorúčených tiel.

„Ne... nemô... nemôžem!“ dostalo sa mu roztúženej odpovede.

Komora na metly bola pritesným priestorom, asi ako bol pritesným priestorom jeho zadok pre toho vzrušením pulzujúceho votrelca, ktorý v ňom teraz prudko kízal.

Stena, ku ktorej ho tisol bola pritvrdá. Tlačila a dráždila mu citlivé bradavky, no jeho prosby ostali nevypočuté. Do ucha mu znel jeho zrýchlený, horúci dych, ovieval mu krk a tie silné ruky mu zvierali boky ako v okovách.

Tempo prírazov sa stupňovalo. Zahryzol si do pery a trhane sa snažil nadýchnuť.

„*Skurvený odvar!*“ zahrešil v duchu a sykol, keď sa tá dobyvačná ruka predrala k jeho hrudi, aby mu medzi prstom a ukazovákom stisla bradavku.

A potom to prišlo. Vyvrcholenie, ktoré dosiahol bolo ako erupcia. Otriaslo základmi celej komory na metly. A on tam stále stál. Opretý o stenu, rozochvený a neschopný pohnúť sa.

Cítil ho. Bol hrud'ou nalepený na jeho chrbte, dychčal a pomaly sa spamätával.

Napokon sa od neho odlepil. „Ja... si... si... Pre merlina!“ vydýchol, zakoktavajúc sa úžasom. Ruka pritísnutá na ústa, oči doširoka otvorené, dívajúce sa na tú spúšť, na ten... zločin.

Malfoy úkosom zazrel jeho vystrašenú, bledú tvár. Potterovým výrazom sa prehnalo stádo divokých výčítiek, zmätku, až v ňom zavládol pocit viny.

Teraz sa tým však nemal kedy zaoberať. Zohol sa, aby sa obliekol, ale sykol od bolesti. Potter bol okamžite pri ňom. Prv ako sa ho dotkol sa ozvalo tiché: „Môžem?“

Prikývol.

O pár minút neskôr sa dostal – *bez jeho pomoci* – pred dvere svojho krstného otca.

„Čo sa stalo?!“ vyhrkol bledý tmavovlasý muž, keď ho zbadal.

Draco naprázdno prehltol. „Potrebujem... tvoju pomoc.“

oooOOOoooOOOooo

„Ako si mohol byť taký ľahkovážny?!“ soptil, zabodávajúc sa doňho svojím ónyxovým pohľadom. „Ten odvar je prisilný! Pochopil by som, keby si ho napojil odvarom túžby, ale odvar *Prahnúcej túžby*? Buď rád, že ti zadok drží pokope!“

Draco uhol očami. Líca červené ako ruža. „Z lásky človek robí občas sprostosti,“ zamrmlal nečujne.

„To si sa teda trafil!“ odsekol mu starší čarodejník, ešte odpratávajúci liečivé mastičky. „To mi chceš skutočne nahovoriť, že ty si sa...“ na sekundu zmlkol a premeral si ho spýtavým pohľadom. „Doňho?!“

„Chceš ma súdiť?!“ vyštekol nahnevane.

Severus si povzdychol, napokon iba pokrútil hlavou. „Nie. Ale po tomto... neviem ako mu to... Chceš mu to vlastne vysvetliť? Alebo budeš hrať mŕtveho chrobáka?“

Draco mykol plecami. „Stále ho chcem. S tým odvarom som to síce prehnal, ale... *milujem ho.*“

Severus iba prevrátil očami a čosi nezrozumiteľne zamrmľal.

oooOOOoooOOOooo

„Tak čo?“ opýtal sa riaditeľ zo svojho portrétu, keď sa mladík vynoril z tajnej chodby celý ohúrený. „Ešte stále ťa trápia výčitky?“

Harry naňho zmätene pozrel. „Ako ste to...?“

Dumbledore sa uškrnul. „Všetci to vidia. Mladý Malfoy je z teba celý hin, Harry. Iba ty si si ho nevšímal. Zrejme preto zvolil také... radikálne riešenie.“

Harry očervenel ako repa a sklopil zrak zaboriac ho do drevenej podlahy. „Vie o tom ešte niekto?“

Albus pokrútil hlavou. „Nie. Sir Utrecht to nikomu neprezradí. Ten starý portrét je ukrytý v komore na metly roky. Ver mi, nie je utáraný.“

Harry naňho neveriaco pozrel. „Vám to problém povedať zjavne nemal.“

Albus pokrčil plecami a usmial sa spoza svojich polmesiačkových okuliarov.

„Myslím, že pôjdem,“ odvetil napokon mladík s trpkým povzdychom, netušiac ako sa má s tým, čo sa stalo i s tým, čo sa dozvedel vyrovnat’.

Albusove *Harry* ho zastavilo.

„Áno?“

„Nesprav nič unáhlené, dobre? Nemyslel to zle.“

Nepovedal ani slovo, iba prikývol a odišiel.

oooOOOoooOOOooo

Posledná hodina bola za nimi. Draco si vlastne vydýchol. I tak bol myšlienkami mimo. Isteže pri jednom chrabromilčanovi, ktorý ho zanietene ignoroval.

Piatok strávil väčšinu dňa v knižnici, kde pracoval na svojich domácich úlohách a zaoberal sa i analýzou vlastných myšlienkových pochodov. Chvíľu zízal na Grangerovú, ktorá ho už pár dní skúmavo pozorovala a akoby odhadovala, čo má za lubom.

Weasley ho ignoroval rovnako ako Potter.

Bolo to na figu. A to si myslel, že sa tým niečo zmení. Zjavne sa prerátal.

Schmatol svoju tašku i knihy a vyšiel z knižnice. Nestihol ešte zabočiť ani za roh, keď sa za ním z výklenku za brnením rytiera natiahol pár rúk. V nasledujúcej chvíli sa premiestnili.

Zalupal po dychu. „Ako si to...?“ A stíchol, keď zistil, že sa díva do tváre Harryho Pottera. Zahryzol si do pery.

„To teraz nie je podstatné,“ odvetil chytro a neprestával ho prepaľovať pohľadom. „Prečo si to spravil?“

Draco odvrátil tvár s úmyslom zaklamať, ale kedy by sa mu naskytla lepšia šanca? *Teraz alebo nikdy*, pomyslel si.

Pustil knihy z rúk a spravil jediné, čo ho napadlo. Ukázal mu to.

Harry vyvalil oči, keď sa na jeho ústa prilepili horúce, vláčne pery. Zastonal, ale napriek tomu sa od neho s nevôľou oddelil. „Chcem to počuť, Malfoy!“

„Dopekla!“ soptil Draco. „Tak dobre! Zamiloval som s...“

Stačilo to na to, aby vzal Harry jeho ústa vášnivým útokom. Keď sa po chvíli oddelili, obaja sa prepaľovali pohľadmi a namáhavo oddychovali.

Napokon Draco spýtavo otvoril ústa, keď uvidel, ako sa predtým v holej miestnosti objavila pohodlne vyzerajúca široká posteľ s kopou vankúšov.

„Čo to...“

Harry sa usmial a obdaril ho krátkym bozkom. Vzal ho za ruku a ťahal k tomu jedinému kusu nábytku. „Len ti chcem ukázať rozdiel medzi skutočnou a vynútenou túžbou.“

„He?“

Harry ho sotil na posteľ, na ktorej sa slizolinčan neelegante rozčapil a rýchlo ho prisadol. „A dúfam, že ti to budem dokazovať ešte pekne... dlho, Draco,“ dokončil nežne a rovnako jemne ho pobožkal na ústa.

Keď sa od seba po chvíľke oddelili, Draco spokojne zapriadol. „Mám rád experimenty.“

A Harry sa usmial. „I ja. Hlavne na dobu neurčitú.“

A slizolinčan mu úsmev opätovoľ. Potom už len natiahol ruky a pritiahol si ho do objatia.

Novoročný darček

Prajem všetkým Šťastný Nový rok 2013!!!

Harry sa skúmavo zadíval na balíček, ktorý práve obdržal sovou poštou. Darčeky boli preňho i teraz, v dospelosti čosi nesmierne výnimočným. Možno za to mohol fakt, že počas svojho neradostného detstva žiadne a pri nijakej príležitosti nikdy nedostal. Veď aj list, ktorý dostal ako jedenásťročný bol príjemnou zmenou, ktorá mu obrátila život hore nohami.

Dobre, od vtedy sa to zlepšilo. Od svojich jedenástich rokov dostával pravidelne darčeky nielen na meniny a narodeniny, ale aj na Vianoce. A celé kopce darov. Nehovoriac o tých, ktorých sa mu dostávalo i bežne počas roka od pobláznených fanyniek, a ktoré končili... no, len Kreatcher vie kde.

Tento dar bol... zvláštny. Cítil z neho závan povedomej mágie, ktorá ho obaľovala podobne ako lesklý červený baliaci papier a zlatá stuha, ktorá ho tesne obopínala. Bolo jej však príliš málo na to, aby ju dokázal presne identifikovať.

A predsa. To jemné mravenčenie, ktoré mu prstami prešlo do celého tela a sklízlo sa nadol chrbticou bolo akési povedome známe a nie nevítané.

Otvoril ho.

Drahá čokoládová bonboniéra vyzerala nielen na pohľad luxusne a vábne, ale vôňa, ktorá mu poštekli čuchové bunky bola... nezameniteľná. Belgická čokoláda rôznych tvarov, náplní a chutí. Od horkej tmavej po bielu.

Ale nenačiahol sa po sladkom cukríku. Prstami chytil kúsok priloženého pergamenu. Rozvinul ho a prečítal:

„Ďakujem za včerajšiu noc.

D.M.“

Opätovné vzrušenie ním prešlo ako prílivová vlna, ktorá ho strhla do víru rozbúrených vôd. Áno, spomienka na včerajšiu Silvestrovskú noc bola silná ako to najpôsobivejšie afrodisiakum. V sekunde sa roztriasol túžbou a nohy sa zmenili na kôpky rôsolu.

Musel si sadnúť.

Privolané kreslo mu doslova podrazilo nohy. Krabica s dezertom dosadla na stehná. Oprel si hlavu o opierku kresla a zavrel oči. Prerývane sa nadýchol v snahe upokojiť sa, ale vďaka živým spomienkam sa to prosto nedalo.

oooOOOooo

Nudný ministerský ples sa v okamihu zmenil na viac ako zaujímavé podujatie. A stačila na to jedna provokačne vyslovená veta.

„Ak nie si gay, dokáž to!“

Ešte teraz sa zachvel, vidiac v sivých očiach tú smelú výzvu. Nemal síl na to, aby niečo také odmietol. Nikdy. Mal to asi v krvi - prijímať šialené výzvy.

„Ako?“

„Pobozkaj ma,“ odvetil celkom vyrovnané a ešte pritom i nedbalo mykol plecom.

Nerozhodne zažmurkal. Bol by čakal hocičo, ale toto?

Pozrel naňho, zaťal ruky v päst' a pristúpil na jeho hru. Spravil krok vpred a Malfoy iba šokovane vytreštil oči.

„Nie tu!“ sykol a už pokojnejšie mu kývol hlavou.

Nasledoval ho.

Hneď v prvom tmavom kúte sa postavili tvárou v tvár. Nič nezvyčajné. Akoby zvädzali duel. A ani to nerobili prvý raz.

V jednej tvári povýšený samoľúby výraz, v tej druhej odhodlanie prevrátiť peklo na ruby.

Potom si už len spomínal na neskutočne mäkké pery, na hrejivý dych a príjemnú vlhkosť úst. Výpady klzkého jazyka a omamnú chuť šampanského, ktorej sa mu dostávalo prostredníctvom toho bozku.

Nechcel ho iba krátko pobozkať? Malo ísť len o nevinne cmuknutie, nie?

Tak prečo ho Malfoy objíma okolo krku a on má prsty zaborené v tých hodvábnych prameňoch? Mal dojem, že stráca pôdu pod nohami. A on ju strácal. Nemohol predsa tak prepadnúť v tejto jednoduchej skúške, či nie?

Veď tu bola Čho a Ginny, a Vesna a...

Doriti! Ani pri jednej nepocítil to, čo sa s ním dialo teraz! V jeho nervovom systéme vypukla hotová búrka.

Poslednú súvislú myšlienka, pretože ho za zadok chytili Malfoyove ruky a zrazili ich bedrá k sebe. Zastonal mu priamo do úst, už dokonale tuhý v nohaviciach, ktoré mu pripadali odrazu také tesné.

Chvíľková pauza, ktorú si dopriali kvôli nádychu nestačila na to, aby aspoň jeden z nich prišiel k rozumu. A tak sa nevinná skúška Harryho orientácie zmenila vo vzrušujúce dobrodružstvo tmavej chodby ministerstva, kde ho Malfoyove ústa priviedli na vrchol blaha.

oooOOOooo

Vrátil sa do reality, odložil bonboniéru a odpísal mu.

„Ak je naozaj pravda to, čo si mi včera vravel, dokáž to!

H. P.“

Ak to bola pravda, Draco si z neho nechcel iba hlúpo vystreliť. Ak to bola pravda, mal oňho skutočný záujem, čo bolo... trochu zvláštne, ale nie... nemožné.

Odpoveď prišla rýchlejšie, akoby vôbec čakal.

„Čakám ťa o siedmej. Nemeškaj!

D. M.“

Harry sa spokojne usmial. Vrhol krátky pohľad na hodinky. Mal by si pohnúť. Rýchla sprcha, niečo čisté na seba a... bonboniéra tiež nebude na škodu. Ako dezert.

Pravda, ak tým dezertom nebude sám... *Draco*.

Čert po tom, že stávkou prehral!

Už sa mu zbíhali slinky... Napokon, možno ten začiatok nového roku nebude až taký suchopárny ako by sa mohlo na prvý pohľad zdať. Možno ho konečne postretla tá pravá... zmena.

Ako na Nový rok...

Venovanie: Všetkým! Prajem Šťastný Nový rok 2014!

Upozornenie: Akákoľvek podobnosť s príbehom Cass (Neobyčejný Silvestr SS) je čiste náhodná. Príbeh som čítala po dopísaní tohto a ozaj som zvažovala, či to sem pridať, alebo nie. Ale napokon, keď som ho už mala hotový, bola by škoda ho nepridať. Užite si, poriadne Drarry sme dlho nemali. Drrabbles vynímajú! :)

oooOOOoooOOOooo

Otvoril oči. Nevedel, čo bol ten prvý podnet, ktorý mu ich rozlepil, ale priveľmi dobre si uvedomoval, že v posteli nie je sám.

Pootočil hlavu a strhol sa. Telo, ktoré sa naňho lepilo a ruka, ktorú mal prehodenú cez hrud' patrila tomu jedinému, ktorý ho iritoval už len svojou existenciou.

Tým, že sa tak prudko odtiahol ho prebudil a vôbec to neľutoval. Rýchlo sa sťahoval na kraj postele, pod skúmavým a trochu zmäteným smaragdovým pohľadom rozospátého muža. Prikrývku si vytiahol až k brade.

„Ako si sa dostal do mojej postele?“

Harry ležal na bruchu. Zívol si a pretočil sa na bok, akoby sa nič nedialo a akoby fakt, že sa nachádza v cudzej, alebo skôr v Malfoyovej posteli, bol celkom normálny.

Navyše, tým, že si plavovlasý muž privlastnil väčšiu časť prikrývky, ostal ležať na druhej polovici postele takmer nahý. Dracovi sa naskytol nechránený pohľad na vypracované lýtka a mocné stehná pokryté jemnými tmavými chlpkami.

V ústach mu vyschlo a naprázdno preglgol.

Potter mal dokonale oblý a pevný zadok.

V mysli sa mu odrazu vybavil istý obraz podfarbený zmesov nesúrodých vzrušených stonov, ktorý ho nemohol nechať pokojným. Spomienka bola príliš erotická a príliš... *reálna!* Skutočne sa stalo to, čo si tak *veľmi, veľmi* hmlisto pamätá?

„Dobré ráno,“ usmial sa naňho Potter a posadil sa. Potom vstal a celkom bez hanby sa pred ním pruducíroval, keď si začal zbierať zo zeme oblečenie. Alebo skôr len spodky a košeľu, na ktoré predtým použil čistiace kúzlo.

„Máš nový odporný zlozvyk ignorovať otázky?“ opýtal sa Draco chrapľavým hlasom, za ktorý by sa bol najradšej preklial.

Harry si povzdychol. „Nie. Ale som hladný ako vlk. Po tom výkone, ktorý sme v noci podali sa mi nemôžeš čudovať.“

Draco vyvalil oči. Uvedomil si, že sa začína červenieť, pretože zradná horúčosť mu stúpala od krku do líc.

Mlčky sledoval tmavovlasého čarodejníka, ktorý si celkom prirodzene kľakol pred *jeho* krb v *jeho* spálni, aby sa spojil s Rokfortskou kuchyňou a vypýtal si niečo pod zub. Tam sa samozrejme mohli všetci pretrhnúť, len aby mu vyhovelí a tak o chvíľu postavil na posteľ vrchovato naložený podnos. A ponúkol ho.

„K tej tvojej otázke,“ spustil Harry, natierajúc si hrianku maslom a džemom, „ty si na nič nespomínaš?“

Podal hrianku Dracovi, ktorý naňho stále zíral celkom vymletý. „Kiež by!“ odvrkol a vzal si podávaný krajec. Popri tom sledoval, ako mu Potter plní šálku kávou, pridáva do nej kvapku smotany a sladí ju dvoma kockami hnedého cukru, presne ako to mal rád.

„Znásilnil si ma?“ Tá otázka bola celkom na mieste. Nedokázal si totiž predstaviť inú okolnosť, vďaka ktorej by bol s tým monštrum zdieľal jednu posteľ a... to ostatné.

Harry zagúľal očami. „Len som ti splnil želanie.“

Draco neveriaco vytreštil oči s prihlasným: „Prosím?!“

Harry mykol plecami. „Zatiahol si ma v sieni do kúta a neustále si opakoval, ako po mne túžiš a ako ma chceš. A bolo to vzájomné, to ťa môžem ubezpečiť.“

Draca delil len malý krôčik od mdlôb. Striedavo bledol a červenal sa ako vyskratovaný semafor. Chýbalo len to, aby zozelenal.

Harry sa nad ním zľutoval. „Spomínaš, ako sme sa stretli pred Veľkou sieňou a ty si mi povedal, že vyzerám ako pajác len preto, lebo mám nakrivo viazanku?“

Draco prikývol. Na toto si celkom jasne spomínal.

„A potom si švihol prútikom, len aby si mi dokázal, že len ty ju vieš uviazať bezchybne a ja som babrák.“

Aj teraz prikývol. Toto totiž znelo vierohodne. Nikto v Rokforte nevedel viazať kravaty tak dobre ako on.

Harry si natrel vlastnú hrianku a zapíjal ju mäťovým čajom. „Celý večer si ma ignoroval, až kým sa väčšina z kolegov nepobrala na parket. A ty si povedal, že tancujú ťarbavo a neohrabane.“

Hej, to bol fakt. Ladnosť pohybov nehovorila väčšine z nich nič. A už najmenej Hagridovi.

„Tak som sa ťa opýtal, či to vieš lepšie,“ pokračoval Harry vo svojom výklade.

„A ja som ti odvrkol, že o tom nemôžeš pochybovať. Ak si dobre spomínam, vyzval si ma, nech ti to predvediem.“

„Presne,“ dodal Harry s úsmevom a prstom mu z brady zotrel kvapku jahodového džemu. Draco sa nechtiac zachvel, ale musel uznať, že i keď si uvedomoval nezvyčajnosť situácie, nebolo mu to nepríjemné. Práve naopak.

„Lenže nikto iný pri stole voľný nebol a tých pár študentov, ktorí tu ostali cez sviatky z teba majú väčšiu hrôzu ako zo Snapa za jeho zlatých čias,“ podotkol Harry a zelené oči zaiskrili pobavením.

„A tak som na parket vytiahol teba. Kypel som hnevom,“ doplnil ho, pretože niektoré spomienky boli krištáľovo jasné. Avšak tie ostatné sa kúpali v hmlistom opare, ktorý mu zahalil mozog.

„Postúpil som ti špičky topánok. Neraz,“ priznal Harry a Draco inštinktívne vrhol pohľad cez miestnosť, kde sa jeho obuv váľala na podlahe. I teraz ju pri tej spomienke poľutoval. I svoje nohy.

„Pravda. Si ťarbavý ako medveď, ale i tak som mal dojem, že to robíš naschvál.“

„Och, to teda nie. Okrem toho, podľa mňa nám to išlo celkom dobre.“

„Preceňuješ svoje schopnosti, Potter,“ schladil ho nielen slovami a potom si Draco odfrkol, ale zbytočne to viac nekomentoval. Odrazu sa zamračil. „Nebol na vine náhodou ten punč?“

Harry uhol pohľadom. „Neviem, na čo narážaš.“

„Takže bol! Čo si tam pridal? Priznaj sa radšej dobrovoľne, Potter!“

Harry naňho pozrel a ústa sa mu vykrivili do šibalského úsmevu. „Inak mi dáš na zadok, ako dnes v noci? Musím priznať, že sa mi to náramne páčilo, pán Malfoy,“ zavrčal zmyselne a oblízol si pery jazykom.

Dracovi takmer zabehlo. „To som neurobil!“ Myšlienka na punč sa v mihu sekundy vyparila a Harry si vydýchol. Aspoň nemusel prezradiť Hagrida, ktorý tam v pozdvihnutej nálade pridal čosi zo svojich zásob, ktoré nosil v malej ploskačke pod huňou.

A Harry sa úľavne rozosmial. „Ale mohol si, keby si chcel.“

Šedé oči sa podozrievavo zúžili. Načiahol sa po šálke s kávou, aby si odpil. „Si nenapraviteľný, Potter.“

„Priznávam. A za všetko môžeš jedine ty.“

„Samozrejme, zo všetkého teraz budeš obviňovať mňa, i napriek faktu, že si z tej noci takmer nič nepamätám?“ naozaj vyzeral pobúrene.

Harry prikývol. „Mohol by som. A rád by som. Konečne som sa cítil... šťastne. Takže hej, si vinný.“

Draco prehltnol sústo a znehybnel. Tak toto bolo to, čo cítil klíčiť vo svojom vnútri zakaždým, keď sa im stretli pohľady? Keď sa navzájom hádali, doberali a provokovali? Pocit nehynúceho šťastia, pretože je doňho roky zaľúbený? A odrazu si uvedomil, že mu vďaka uplynulému večeru svitla viac ako len malá nádej. A on vinným chcel byť.

„A stále sa tak cítim,“ dodal Harry. „Tu a teraz. Mám pocit, že som sem smeroval celý svoj život.“

Dracovi sa zaleskli šedé oči. „Chápem, takže si smeroval do mojej postele.“ Cítil, ako ho začína rozpaľovať a krv v žilách mu klokoce vzrušením. Znova po ňom zatúžil. A teraz v sebe nemal žiadny alkohol. Jeho zmysly neboli omámené. Boli vyostrené, roztúžené a dychtivé.

Harry sa rozosmial, naklonil sa ponad ponos a vlepil mu na lepkavé ústa bozk. „Aj.“

„Si ten najchlípnejší chrabromilčan, akého poznám. Opil si ma, aby si ma nehanebne zvedol. To sa podobá skôr slizolinským praktikám a nič z toho, čo si vykonal neslúži k tvojej cti!“

„Áno, to je fakt. Ale som bláznivo zmilovaný, takže to ber ako poľahčujúcu okolnosť. A bol som i totálne bezradný, pretože som nevedel, čo robiť. A všetky tie tvoje kradmé pohľady, pichľavé, dvojzmyselné reči, náhodné dotyky... Šalel som z nich! A šalel som z teba!“

„Naozaj?“ nič viac zo seba dostať nedokázal od číreho údivu.

„Naozaj. Harry Potter roky túžil po mužovi, ktorému bol skôr trňom v päte, však?“ opýtal sa, strapatá hlava naklonená na stranu.

Podnos, ktorý ich od seba delil nechal Draco zmiznúť. Pritiahol si ho k sebe a pobozkal ho tak, až sa Harrymu zatočila hlava. A stiahol ho na seba.

„Myslím, že potrebujem obnoviť niektoré zo spomienok. Môžem rátať s vašou kolegiálnou

pomocou, profesor Potter?“ opýtal sa zastretým hlasom, keď Harrymu nežne okusoval hrdlo.

„Vaše želanie mi je rozkazom!“ vyhlásil slávnostne a v momente zo seba stiahol košeľu i spodky.

... tak po celý rok (resp. o rok neskôr)

Stretli sa pri vstupe do Veľkej siene. Všetci už boli samozrejme dnu, len oni meškali. Ako zvyčajne.

„Máš nakrivo viazanku,“ upozornil ho profesor Elixírov a mávnutím prútika to napravil. Harry sa pobavene usmial a poďakoval.

„A ty máš rozopnutý zips. Naprav to, kým si to niekto nevšimne, dobre? A aj mňa by to zbytočne pokúšalo.“

Draco očervenel a zakľal. Napriek tomu bol tomu malému zdržaniu v odľahlej časti žalárov rád.

Vošli dnu, bok po boku. Nevšímajúc si zvedavé pohľady, ktoré ich od istého času upodozrievali z všetkého možného. Z nového sporu, z tichého prímeria, z totálnej ignorácie...

„Myslím, že tá stará vrana niečo tuší,“ zamrmlal cestou k prestretému stolu Draco.

„Nemá ako, nikdy sme im nedali žiadnu zámienku.“

„Hanbíš sa za mňa?“ opýtal sa odrazu Draco a Harryho to tak vykoľajilo, že ostal stáť uprostred siene s otvorenou pusou.

„Ako ti to napadlo?“ sykol rozladene, keď po nich všetci prítomní znova vrhli skúmavé pohľady. Ale jeho kolega len mykol plecóm a viac k tomu nepovedal.

Sedeli vedľa seba a jedli. Teda, aspoň Draco jedol a Harry sa prplal v jedle a rukou šmátral pod stolom, hladkajúc milencovo stehno. Až do času, kým ho ten nekopol do píšľali. A dosť bolestivo.

Ani naňho nepozrel.

Dojedli, chvíľu sa rozprávali s kolegami – ale nie spolu – a potom Draco vstal a pozval riaditeľku do tanca. A potom si zatancoval s madam Pomfreyovou, madam Hoochovou a profesorkou Sproutovou. Dokonca si zatancoval i s Flitwickom.

Harry penil. Ale nebol by to on, keby nepohol mozgom.

Keď si Draco konečne prišiel sadnúť po tom tanečnom maratónu a napil sa, aby si zvlažil hrdlo, nechtiac sa obľial a takmer si vyrazil o pohár zuby, keď ho Hagrid plesol po chrbte, aby mu zablahoževal.

„Smiem sa opýtať k čomu?“

„K zasnúbeniu,“ dostalo sa mu rozšafnej odpovede.

A to viedlo k jeho celkom neslušnému: „Ha?“

Harry sa dobre bavil, pretože ten pohľad na zmäteného Draca mu stál za to. A zároveň sa nevedel dočkať tej chvíle, kedy si plavovlasý muž bude konečne uzurpovať právo na jeho spoločnosť. Bol si istý, že sa to skôr, či neskôr stane. Musí len počkať.

Stalo sa tak vo chvíli, keď Dracovi zablahoželala i riaditeľka a poprialala im veľa šťastia.

„Smiem prosieť?“ opýtal sa mrazivým tónom hlasu, ktorý však na ostrieľaného chrabromilčana nemal žiaden účinok.

Harry zaujal patričnú pózu, mierne sa uklonil a mile-rád mu padol do náručia. Napokon, po inom celý večer ani netúžil.

„O čom to všetci tárajú?! Čo si to zas vyviedol?“

Harry sa tváril neutrálne a ani sám nevedel, ako sa mu to podarilo dosiahnuť. Draco zaškrípala zubami. „Pekné, to sa musí nechať, Potter, ale mňa tým nevinným výrazom neobľafneš. Pridobre ťa poznám, na to nezabúdaj!“

„Ani som to nemal v úmysle, láska,“ odpovedal a usmial sa na pár, ktorému sa vyhli v poslednom okamihu.

„Tichšie! Nieкто ťa môže začuť!“ zahriakol ho rozladene Draco a rozhladal sa po miestnosti, či ho nieкто ozaj nezačul.

„Lenže ja nemám čo skrývať. Ty vari hej?“

A Draco pochopil. Mal dojem, že mu celý čas stál nieкто na vedení. Tak o toto tu šlo! A za všetko si mohol vlastne sám!

„Nemyslel som to tak, ako som to povedal,“ zahovoril nespokojne.

„Nemal som ten dojem, srdiečko.“

Draco sa pri tom nežnom oslovení zachvel. Pozrel mu do očí, ktoré sa naňho dívali tak oddane, tak nežne a láskavo, až mal dojem, že sa mu roztápa v náručí.

A odrazu, akoby ho nieкто začaroval, naklonil sa k nemu a pobožkal ho. A vôbec nie cudne.

Bol to bozk, ktorý bral dych a kradol srdce.

Keď sa od seba po dlhej chvíli odlepili, obaja prerývane dýchali a mali v tvári ten výraz, ktorý napovedal, že ani celé veky nebudú stačiť k tomu, aby sa jeden druhému zunovali.

A keď vo Veľkej sieni vypukol nadšený aplauz, Dracovi napadlo, že je celkom stratený. Ale na druhej strane, konečne mal niekoho, kto si ho vždy nájde.

Pre tvoje strieborné oči 1/2

Harry bol na smrť ukonaný. Nikdy predtým sa necítil horšie... Skoro ho zabil! Pre Merlina, čo si len myslel? Vedel, že na ten obraz, na tú chvíľu nikdy nezabudne. Vryla sa navždy do jeho mysle, do pamäte.

V ušiach mu hučalo. Myrta vykúkajúca zo svojho obľúbeného záchoda si čosi mrmlala popod nos, kým on stál tvárou v tvár svojmu dlhoročnému nepriateľovi s prútikom v ruke a mrštil po ňom kliatbou, ktorú získal zo starej, počarbanej knihy Elixírov. A potom... počul jeho výkrik... všade bolo odrazu plno krvi... A on tam nad ním len roztrasene stál, neschopný pohybu a díval sa, ako z neho uniká život...

Harry sa strhol z nočnej mory a zažmurkal. Nejasne si uvedomoval, že sa brieždi. Slnko vstávalo spoza tmavých hôr, z ktorých stúpala para, keď sa odparovalo vlhko. V noci pršalo, no teraz svítal nový, jasný deň a snečné lúče sa odrážali od sklenených tabuliek okien. Pohľadom zavadil o plavovlasého chlapca ležiaceho nehybne na posteli. Vedel, že bude musieť odísť a vrátiť sa do svojej klubovne a na túto sčasti prebdenú noc, ktorú strávil pri jeho lôžku zabudne tak, ako zabudne na všetko ostatné, čo k nemu kedy len cítil... Do konca školy mu veľa neostávalo... Hľadel do jeho bledej tváre a v hrudi pocítil ostré bodnutie. Pichlo ho pri srdci a jeho bolesť mala svoje meno. Jeho trápenie ležalo v nemocničnom krídle v jednej z postelí pod dohľadom madam Pomfreyovej. Draco bol ticho a zdalo sa, že spí celkom pokojným spánkom. Rezné rany, ktoré mu spôsobil Harry kliatbou Sectusempra sa zahojili i s rýchlym zásahom Severusa Snapa. Aspoň na niečo bol dobrý...

Harry sedel pri Dracovom lôžku. Bolo toho toľko, čo mu chcel povedať. Ale... kde začať? Nespúšťal oči z jeho bledej tváre a spomenul si, ako desivo vyzeral roztiahnutý na zemi, zaliaty krvou... Hoci ho vtedy pohltil nevýslovný strach, pripadal mu ako z iného sveta. Akoby si až vtedy uvedomil, že ani Draco Malfoy nie je nezničiteľný... Trhane sa nadýchol a dotkol sa jeho ruky. Bola studená. Možno i preto ju prikryl svojou teplou dlaňou.

Draco si nejasne uvedomoval, že v izbe nie je sám. Nieкто bol pri jeho posteli a nieкто ho chytil za ruku. Veľká, mäkká dlaň vysielala do jeho tela príjemné teplo.

„Viem, že spíš a nemôžeš ma počuť. To je aj jediný dôvod, prečo som teraz tu,“ prehovoril ten človek sediaci pri jeho posteli a jemu to stačilo na to, aby ho spoznal.

„Do kotla, Potter!“ došlo mu. Jeho pocity sa v ňom rozbúrili ako hladina mora počas búrky. Chcel sa prebrať, vytrhnúť si ruku z tej Potterovej, ale nemohol. Akoby bol paralyzovaný a zamknutý vo svojom vlastnom tele.

„Je to smiešne, ale ani pred Voldemortom som necítil taký strach, ako som cítil vtedy, keď som ťa zasiahol kliatbou a aký pociťujem i teraz,“ priznal Harry pokojne spiacemu mladíkovi, pohľadom láskajúc črty jeho dokonalej, alabastrovej tváre.

„Ale nevrav! Tak ty sa bojíš?“ zaprskal a keby mohol, bol by samu nahlas vysmial. Možno...

„Chcem, aby si vedel, že tá nenávisť, ktorá medzi nami panuje... Dusí ma... Nikdy som ťa nechcel nenávidieť, ale ty mi nedávaš na výber,“ šepol a Draco pocítil ako ho jeho palec jemne pohladil po chrbte ruky. Sám si pritom uvedomil, akú vlnu vzrušenia to vyslalo do jeho tela. A keby sa mohol otriasť a obrniť proti tomu pocitu, bol by to urobil.

„Somarina! Vždy si ma nenávidel! Už od prvého okamihu!“ prskal v duchu ako divá mačka.

„Hral som to dobre, však? Stačilo len trošku tej vašej slizolinskej ľsti a podvádzania. Myslím, že by som celkom zapadol i medzi vás, Slizolinčanov,“ uškrnul sa Harry pobavene, keď si spomenul, ako v prvom ročníku úpenlivo prosil Rokfortský klobúk, aby ho nezaradil do Slizolinu.

„Hral? Potter, si mizerný herec,“ pomyslel si Draco, ale zarazil sa. „A o čom to tu táraš?“ Nevedel o čo mu išlo, ale nech to skúšal ako chcel, nevedel si Pottera predstaviť ako Slizolinčana.

„Odteraz to bude inak. Budem ťa proste ignorovať a tváriť sa, že neexistuješ. Vyčkám do konca školy a odídem. Ty sa tu potom vrátiš, ale ja už nie. Chcem, aby si vedel, že ma to mrzí. Ani si nevieš predstaviť ako...“

„Tak to si ozaj neviem predstaviť,“ zahundral si v duchu Draco, cítiac sa čoraz viac neistejšie. Tým jeho predslovom bol načisto vyvedený z miery. Ak sa mu chcel ospravedlniť, prečo to nespravil normálne, ako každý iný, ale hovoril mu to teraz? A potom mu to došlo. „Och, jasne, zabil by som. Má v gatiach.“

Keby Draco mohol, bol by v nasledujúcej chvíli stĺpol. Tá ruka, ktorá ešte pred chvíľou hladkala jeho ruku sa presunula na líce.

„Musím sa vyrovnáť s tým, kým naozaj som,“ pokračoval Harry zamyslene. „Kým sme obaja...“

Dracovi sa zdalo, že jeho hlas znie nejako ináč, ale čo tam po ňom! „Ja som normálny, ale ty... Samozrejme, chlapec, ktorý prežil – toľkokrát musí byť iný, nie?“ uvažoval ironicky.

„Merlin, prečo proste nemôže byť aspoň niečo v mojom živote celkom normálne? Prečo som sa musel zamilovať práve do teba?“

„Ha???“ zaznela v jeho mozgu hlučná ozvena. „Kam tým do kotla mieriš?“

„Bolo by krásne, keby si ma miloval aspoň troškou z tej lásky, ktorú k tebe cítim ja. Je také nespravodlivé, že to musím skrývať. Ty ma nenávidíš, ja ťa milujem. To je irónia čo?“

A najhoršie je asi to, že sa to nikdy nedozvieš... Nechcem, aby si to vedel. Nič by sa tým nezmenilo. Preto som rád, že spíš, Draco.“

Draco len počúval, celkom ochromený, popudený, zahanbený. A predsa nemohol potlačiť to príjemné vzrušenie, ktorým sa sťahoval jeho žalúdok, zachvievalo sa jeho telo a rozohrievalo sa jeho srdce.

„Vieš, čo na tebe milujem najviac?“

„Čo?“ zaznel jeho vnútorný hlas, hoci vedel, že ho Potter nemôže počuť.

„Tvoje oči. Majú farbu tekutého striebra. Oči hodné Malfoya...“ zaševelil.

A potom Draco ucítil na svojich perách ľahučký dotyk Harryho horúcich, mäkkých úst.
„Zbohom, Draco,“ šepol Harry s ústami tesne pri jeho uchu.

Pre tvoje smaragdové oči - 2/2

Mladík sedel v nemocničnej izbe. Bolo v nej ticho. Paradox oproti tomu ruchu na chodbe. Voldemort padol. Konečne bol pokoj, no na oslavy času nebolo. Ranení potrebovali ošetriť, mŕtvi pochovať. Prehrabol si rukou strapaté vlasy a otočil sa, keď do vnútra vošla mladá praktikantka. Šeptom sa ho spýtala, či niečo nepotrebuje. Potreboval! Aby mu konečne dali pokoj a nechali ho pri ňom sedieť. Nechcel nič viac. Ale aj tak dobre, že prišla. Aspoň mu pripomenula, že je špinavý ako čert, svoje veci má dotrhané a miestami obhorené a páchol ako sto diablov. Podišiel k umývadlu a opláchol si tvár a ruky. Privolal si domáceho škriatka a ten mu doniesol čistý odev. Využil sprchu, ktorá bola vo vedľajšej malej miestnosti a jeho staré veci odniesol škriatok späť. Prikázal mu ich vyhodiť. Neboli mu na nič. Znova si sadol k jeho lôžku a chvíľu sa len nemo díval do jeho tváre. Vyzerala byť taká pokojná... Akoby nebolo pravdou, že pred chvíľou zviazol boj na život a na smrť už asi milióny raz vo svojom živote... Draco sa otriasol. Čo by robil na jeho mieste on? Asi by sa zosypal. To bolo najpravdepodobnejšie...

Rukou sa dotkol jeho čela a ukazovákom pohladil jazvu v tvare blesku. Od momentu, kedy ho Harry zachránil z horiacej Núdzovej miestnosti ho nespustil z očí. Ani vtedy, keď ho sem preniesli a on sa sem potajme votrel. No čo. Kamoš Weasley ležal vo vedľajšej miestnosti a Grangerovú donútila pani Weasleyová ísť si oddýchnuť. Chvála Merlinovi, aspoň sa sem nerušene dostal... Mal toho toľko na srdci. Och, iste, aj on mal srdce! A to ho donútilo skloniť sa k strhanej, unavenej tvári a jemným bozkom zasypať každý škrabanec.

Keď sa Harryho hlava otočila smerom k nemu, Draco ustrnul, lebo si myslel, že sa prebudil, ale nebolo to tak. Potter stále spal. Pousmial sa jeho prst skĺzol dole jeho lícom, pohladiac ho. Naozaj mal toho veľa na srdci, ale povedal si, že ten správny čas všetko zmeniť, ešte len pre nich dvoch príde...

Za oknom vládla hlboká tma a i on bol unavený. Oprel si hlavu o kraj Harryho posteľe

a načiahol sa po jeho ruke. Bola taká horúca, ako si to pamätal...

Harry zažmurkal, aby rozohnal posledné zvyšky driemot, ktoré ho obchádzali a zívól si. Cítil sa hrozne. Akoby ho prevalcovalo stádo Trollov. Chvíľu mu trvalo, kým si spomenul, čo všetko prežil a pripustil, že má právo aspoň trošku cítiť sa vyčerpane. Zachraňovať čarodejnicky svet bola predsa len poriadna fuška.

„Dobré ráno,“ ozvalo sa vedľa neho šeptom a Harry odvrátil hlavu od okna. Jeho pohľad sa zabodol do tváre Draca Malfoya, ktorý bol pohodlne uvelebený na stoličke pri jeho posteli. Pripomenulo mu to chvíľu, keď pri ňom rovnako strávil noc v šiestom ročníku.

„Dobré...“ zahabkal. „Čo tu robíš?“ spýtal sa okamžite s dávkou dobre známej nedôvery.

„Prišiel som ti oplatiť tvoju niekdajšiu návštevu, len - trochu inak,“ odvetil lakonicky.

Harry sa zamračil a jeho tmavé obočie nad očami sa stiahlo a vytvorilo mu nad koreňom nosa jemnú vrásku. Uvažoval, či mu dobre porozumel. Ak áno, odkiaľ vie Draco o tej jeho - niekdajšej návšteve? Nikto o nej totiž nevedel.

„Nespýtaš sa ma, prečo som teda tu?“ ozval sa znova Draco, keď Harry stále mlčal.

„Povedal si,“ zamrmlal a Draco prikývol.

„Iste. Povedal, ale nedokončil. Nestihol som ti poďakovať,“ dodal a znova zmlkol.

„Poďakovať? Ved' som nič nespravil...“ namietol Harry.

„To, že si ma vytiahol z plameňov je podľa teba nič?“ vrátil mu otázku Draco a videl ako Harry na moment privrel oči a potriasol hlavou, akoby sa chcel tej predstavy zbaviť. „Zrejme som sa v tebe zmýlil, Potter.“

Harry pokrútil hlavou. „Nie, isteže nie, nedovolil by som, aby sa ti niečo...“ zastavil sa však skôr, ako by mohol dopovedať.

„Nedovolil by si, aby sa mi niečo... stalo?“ dokončil namiesto neho Draco. „Prečo, Potter?“

Harry stisol pery do tenkej linky. Draco sa musel veľmi ovládať, aby sa aspoň neuškrnul. Načiahol sa za jeho rukou a zamyslene hladil dorážanú pokožku, ktorá sa stále hojila. Ruka bola podobne ako i iné časti jeho tela posiatá drobnými rankami a modrinami. Harry sa nevdojak zachvel. Dotyk Dracových prstov vyslal po jeho tele zimomriavky. Chcel sa odtrhnúť, ale rovnako túžil načiahnuť k nemu ruky a zovrieť ho v náručí... Bojoval so svojím rozorvaným vnútrom a sledoval ho obozretným pohľadom.

„Viem, že nie som, nebol som a nikdy ani nebudem dokonalý...“ prehovoril znova Draco. „Ale chcem takým byť... kvôli tebe.“

Harryho pery sa pohli samé od seba. „Prečo?“ zaševelil.

„Prečo? Možno preto, že nie je pravda, že som ťa kedy nenávidel. Možno preto, že si sa mi páčil od prvej chvíle a ja som bol nazlostný a žiarlil som na všetkých, ktorí sa s tebou smeli priateliť. Chápem prečo. Správal som sa ako kretén... Dokonca som si nechal na ruku vytetovať znamenie Temného pána... Len aby som ťa ohúril! Keď si ma vtedy skoro zabil, videl som v твоjich očiach sklamanie... Ver mi, že ma nezabýjala v tej chvíli kliatba, ale vedomie, že som padol v твоjich očiach na samé dno...“ na chvíľu sa odmlčal a uprel naňho skúmovavý pohľad. „Keď si za mnou v noci prišiel a povedal všetky tie slová... Počul som ťa, hoci som spal. I vtedy som sa choval ako idiot a som rád, že som ti nemohol vykričať všetko, čo som si myslel... Tvoj bozk ma prekvapil rovnako ako tvoje priznanie... Preto som teraz tu. Tiež ti dlhujem priznanie a svoju pravdu, Potter,“ vyhlásil a zhlboka si povzdychol.

„Bez ohľadu na to, či sa tvoje city ku mne zmenili alebo ostali... rovnaké - *v čo sa neodvážim ani dúfať* - chcem, aby si vedel, že ťa milujem. Nehľadiac na to, čo bolo, ani na to, čo bude. A prv ako odídem... ešte čosi...“ Draco sa sklonil a Harry zatajil dych, keď sa ich nosy o seba obtreli a plavovlasý muž ho pobožkal. Na malý moment pocítil dotyk jeho mäkkých pier na tých svojich...

„Vieš, čo na tebe milujem najviac?“ opýtal sa zastretým hlasom a Harry pokrútil hlavou.

„Tie tvoje smaragdové oči...“ vydýchol a vytratil sa z jeho nemocničnej izby skôr, ako sem mohla vtrhnúť Grangerová, či ktokoľvek iný.

O týždeň neskôr mali svoje prvé rande. Predsa im to len vyšlo. Nikdy by neboli uverili tomu, ako dobre si môžu rozumieť a koľko toho majú spoločného. Stalo sa. Harry zistil, že predsa len nie je prekliaty a môže byť šťastný a Draco prišiel na to, aký skvelý pocit to je, byť v Harryho blízkosti a užívať si jeho pozornosť a lásku, ktorou ho zahŕňal. Stali sa takými nerozlučnými, že tým prekvapili všetkých svojich známych a možno i zaskočili, keď sa po dvoch rokoch chodenia zasnúbili a spojili svoje životy v jedno...

Čo môže byť dokonalejšie ako láska? Pohľad do milovaných očí, v ktorých sa odráža všetko šťastie sveta...?